6687

കേരള പാഠാവലി

൦൦87

മലയാളം

7

KERALA READER

MALAYALAM

പാഠം 1

6687

ഒരു നല്ലരാജ്യം

കന്യാകുമാരിക്ഷിതിയാദിയായ് ഗോ–
കർണ്ണാന്തമായ് തെക്കുവടക്കുനീളെ
അന്നോന്യമംബാശിവർ നീട്ടിവിട്ട
കണ്ണോട്ടമേററുണ്ടൊരു നല്ലരാജ്യം. 1

വൻകാററടിച്ചാഴിയൊഴിഞ്ഞകന്നോ
ഹുങ്കാരിഭൂകമ്പമിയന്നുയർന്നോ
മുൻകാലമിക്കേരളകൊങ്കണങ്ങൾ
മൺകാഴ്ചയായെന്നു ചിലർക്കു പക്ഷം 2

അച്ചൊല്ലെഴും ഭാർഗ്ഗവഭൂമിയിങ്കൽ–
വെച്ചൊന്നു തെക്കെപ്പുറമുള്ളഭാഗം
ഇച്ചൊന്ന ഗോകർണ്ണകുമാരികാന്തം
നൽച്ചൊൽപ്പെടും കേരളഭൂമിഭാഗം. 3

ഇക്കണ്ടഭൂമിക്കു കിഴക്കതിർക്കായ്–
ച്ചൊൽക്കൊണ്ട സഹ്യൻമലകോട്ടപോലെ;
അക്കുന്നിനും മേൽ മലയാദ്രിയുണ്ടു
നിൽക്കുന്നു നൽക്കൊത്തളമെന്നപോലെ. 4

തെക്കും വടക്കും കടൽമുട്ടുമഗ്ര–
മൊക്കുന്നൊരിപ്പശ്ചിമശൈലഘട്ടം
നൽക്കുന്നുവില്ലന്നലഞ്ഞാണുലച്ചു
കൈക്കുള്ളവിൽപോലെ വളഞ്ഞു കാൺമൂ. 5

കുന്നുംപയോരാശിയുമൊത്തു രക്ഷി–
ക്കുന്നുണ്ടു വേണ്ടാത്തവർ കേറിടാതെ
എന്നും കളിപ്പാൻ മലയാളിമാതർ
നിന്നുള്ളൊരീക്കേരള മണ്ഡലത്തെ. 6

രാമായണം ഭാരതവും പുണരാ–
സാമാന്യവും തീർത്ത മഹർഷിമാരും
ഈ മാന്യമാം കേരളമന്നു മുഖ്യ–
പ്രാമാണ്യമോടുണ്ടു പറഞ്ഞിരിപ്പൂ. 7

ഈ മൂലശൈലാബ്ധി തടത്തിലല്ലോ
ജീമൂതവാഹാഭിധിബോധിസത്വൻ
സാമോദമാത്മാവിനെ നാഗയോഗ–
ക്ഷേമോദയാർത്ഥം ഗരുഡന്നു നൽകി. 8

സർപ്പാധിവാസത്തിനു യോഗ്യമാമ്മാ–
റിപ്പാരിടം പണ്ടു പെരുത്തുകാലം
മുൾപ്പാടുവള്ളിച്ചെടിമാമരങ്ങാം
നിൽപ്പായ് നെടുങ്കാടു പിടിച്ചിരുന്നു. 9

കേരളം] [കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ

അഭ്യാസം

(1) കേരളം ഒരു നല്ല രാജ്യമായിരിക്കാൻ കവി കല്പിക്കുന്ന കാരണം എന്ത്?

(2) കേരളകൊങ്കണങ്ങൾ 'മൺകാഴ്ച' യായത് എങ്ങനെയെന്നാണ് ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ?

(3) സഹ്യപർവ്വതത്തെ കവി എന്തായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു ?

(4) മലയപർവ്വതത്തെ എന്തായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു ?

(5) ഏതിനെയാണ് 'നൽക്കുന്നുവില്ലന്റെ' ചാപമായി വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത് ?

(6) 'കുന്നുവില്ലൻ' എന്ന പദം തന്നെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്തിനാണ്?

(7) 'മലയാളിമാതർ' എന്ന പദത്തിലെ ശ്ലേഷവും അതിന്റെ ചമൽക്കാരവും വിശദീകരിക്കുക.

(8) കുന്നും പയോരാശിയും കേരളത്തെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിൽ സദാ ജാഗരൂകരായിരിക്കാൻ കവി കല്പിച്ചിട്ടുള്ള കാരണമെന്ത് ?

(9) കേരളത്തിന്റെ പഴമയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കുക.

(10) എട്ടാം ശ്ലോകത്തിലെ സൂചിതകഥ വിവരിക്കുക.

(11) 4, 5 ശ്ലോകങ്ങളിലെ പ്രധാനാലങ്കാരം ഉപമയോ ഉൽപ്രേക്ഷയോ? എന്തുകൊണ്ട് ?

(12) 'അലഞ്ഞാൻ'—ഇവിടെ എന്താണ് അലങ്കാരം ?

(13) "പള്ളികൊണ്ടീടുന്ന നിൻ പാർശ്വയുഗ്മത്തെക്കാത്തു—
കൊള്ളുന്നു കുമാരിയും ഗോകർണ്ണേശനുമമ്മേ."
എന്ന വള്ളത്തോൾ വരികളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ശ്ലോകമേത്? 6

പാഠം 2

വിടവാങ്ങൽ

അന്ന് ചൈത്രമാസത്തിലെ പൗർണ്ണമിയായിരുന്നു. ആസുദിനത്തിനൊത്തവണ്ണം ചന്ദ്രികയാൽ വെൺപ്പട്ടുചേലയുടുത്തും, താരകങ്ങളാൽ രത്നഭാരണങ്ങളണിഞ്ഞും, എങ്ങും പൂമണം പരത്തിയുമാണ് രാത്രി വന്നത്. ഹിമവാന്റെ മുകൾപ്പരപ്പിൽ നിന്നിറങ്ങിവന്ന മന്ദമാരുതൻ ആ വസന്തരാവിൽ സുഖകരമായ ഒരു കുളുർമകലർത്തി. പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ രോഹിണീനദിയിലെ കൊച്ചോളങ്ങളേയും തീരത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കുന്നിനു ചുററുമുള്ള മൈതാനത്തെയും തെളുതെളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും വിശ്രമവനത്തിലെ വെൺമാടങ്ങളിൽ വെള്ളിപൂശുകയും ചെയ്തു. എങ്ങും നിശ്ശബ്ദത കളിയാടി. കാവൽക്കാരുടെ വിളിയും, സമയമറിയിക്കാൻ യാമംതോറും മുഴങ്ങിയ പെരുമ്പറയും, മധുരസ്വപ്നങ്ങൾക്കിടയിൽ കാൽത്താരുകൾ താളത്തിൽ മെല്ലെമെല്ലെ ചലിപ്പിച്ച നർത്തകിമാരുടെ തളക്കിലുക്കവുമല്ലാതെ മററൊന്നും ആ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്ക് ഭംഗമേകിയില്ല. വിശ്രമവനം സുഖനിദ്രയിൽ ആണ്ടിരിക്കയാണ്.

ഗാഢനിദ്രയിലാണ്ടിരുന്ന യശോധര പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞെട്ടിയുണർന്നു. സിദ്ധാർത്ഥന്റെ കൈത്താരിൽ ദേവി മൂന്നുരുചുംബിച്ചു. മൂന്നാമത്തെ ചുംബനത്തോടെ ആ സതീരത്നം തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുപോയി. ''നാഥാ! ഉണരൂ! ഒന്നു സംസാരിക്കൂ! എന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കൂ!'' എന്നവിലാപം കേട്ട് കൺമിഴിച്ച രാജകുമാരൻ ചോദിച്ചു: ''എന്റെ ജീവനും ജീവനായ യശോദരേ! എന്താണിത്? നിനക്കെന്തുപററി?'' വീണ്ടും ദേവി തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു; പിന്നെ തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: ''നാഥാ! ഞാൻ സുഖമായി ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. ഇന്ന് അന്തിക്ക് അവിടുത്തെ സന്താനം എന്റെ ഉദരത്തിൽ മെല്ലെയൊന്നിളകി. അപ്പോൾ ജീവനും മോദവും സ്നേഹവും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇരട്ടിച്ച ആവേശത്തോടെ തുടിച്ചു. ആ ആനന്ദമൂർച്ഛയിലാണ്ട് ഉറങ്ങിപ്പോയ ഞാൻ ഭയങ്കരമായ മൂന്നു കിനാവുകൾ കണ്ടു. അവയെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോഴും എന്റെ ഉള്ളം നടുങ്ങുകയാണ്. വെളുത്തുകൊഴുത്ത ഒരു കാള തെരുവിലൂടെ വരുന്നതാണ് ഞാൻ ആദ്യം കണ്ടത് അവന്റെ കൊമ്പുകൾ നീണ്ടുവിടർന്നവയായിരുന്നു. അവനെക്കണ്ടാൽ എല്ലാ മേച്ചിൽപുറങ്ങളുടേയും നായകനാണെന്നു തോന്നും. അത്രയ്ക്കുണ്ട് അന്തസ്സ്! അവന്റെ നെററി

യിൽ ആകാശത്തിൽനിന്നു വീണ നക്ഷത്രത്തെപ്പോലെ ഒരു
രത്നം മിന്നിത്തിളങ്ങി. തെരുവുകളിലൂടെ മെല്ലെ നടന്ന് അവൻ
നഗരദ്വാരത്തിലെത്തി. അവനെപ്പിടിച്ചു നിർത്താൻ ആർക്കും കഴി
ഞ്ഞില്ല. 'കെട്ടുവിൻ, അവനെപ്പിടിച്ചുകെട്ടുവിൻ! അല്ലെങ്കിൽ
നഗരശ്രീ അവന്റെകൂടെ ഇറങ്ങിപ്പോകും!' എന്ന അശരീരിഇന്ദ്ര
ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്ന് ഇടിമുഴക്കംപോലെ പൊങ്ങി; എന്നിട്ടും
അവനെപ്പിടിച്ചുനിർത്താൻ ആരും മുന്നോട്ടു വന്നില്ല. അപ്പോൾ
ഞാൻ വാവിട്ടു കരഞ്ഞു; പിന്നെ ഓടിച്ചെന്ന് കൈകൾ കഴുത്തി
ലിട്ടു കെട്ടിപ്പിടിച്ച് അവനെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ ശ്രമിച്ചു, 'വാതി
ലടയ്ക്കുക' എന്നു വിളിച്ചുപറയുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ
കൂററൻ മുക്കറയിട്ട് തല മെല്ലെയൊന്നു കുലുക്കി, എന്റെ പിടി
യിൽനിന്നു മുക്തനായി. കോട്ടവാതിൽ തള്ളിപ്പൊളിച്ചു കാവൽ
ക്കാരെ ചവിട്ടിമെതിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ കടന്നുപോയി.

പിന്നെക്കണ്ട സ്വപ്നം: ''സുമേരുപർവ്വതത്തിനു മുകളിൽ
വാഴുന്ന ദിക്പാലൻമാർ തന്നെ എന്നു തോന്നിയ നാലു ദിവ്യരൂ
പികൾ ആകാശത്തുനിന്നിറങ്ങി. അസംഖ്യം ദേവൻമാരുടെ അക
മ്പടിയോടെ അവർ നമ്മുടെ നഗരത്തിലേക്ക് തള്ളിക്കയറി. അ
പ്പോൾ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിൽ പറന്നുകളിച്ചിരുന്ന ഇന്ദ്ര
പതാക നിലംപതിച്ചു. ഉടനെ മറെറാരു കൊടി ആ സ്ഥാനത്തു
യർന്നു. അതിന്റെ ഞെറികളിൽ നീളെ രത്നങ്ങൾ തുന്നിപ്പിടി
പ്പിച്ചിരുന്നു. കിഴക്കു നിന്നു പുലർകാലത്തെ കുളിർകാററുവീ
ശി. കൊടിക്കൂറയുടെ ചുരുളുകൾ വിടർന്നു. അപ്പോൾ അതിലെ
രത്നങ്ങൾ ചിതറിയ രശ്മികളിൽ ചില പുതിയ വാക്കുകളും
അർത്ഥഗർഭങ്ങളായ വാക്യങ്ങളും തെളിഞ്ഞുവന്നു. അതു വാ
യിച്ച് എല്ലാവർക്കും അമിതമായ ആനന്ദമുളവായി. അത്രയുമല്ല
പതാകയുടെ ചുരുളുകൾ വിടർന്നപ്പോൾ അദ്ഭുതകരമായ പൂ
മഴ പൊഴിഞ്ഞു. എന്തൊരു കാന്തിയും സുഗന്ധവുമായിരുന്നു
ആ പൂക്കൾക്ക്! ഏതുദ്യാനത്തിൽ വിരിഞ്ഞവയായിരിക്കാം ആ
പൂക്കളെന്ന് ഞാൻ വിസ്മയിച്ചു.''

''ഓമനേ! ഇക്കണ്ടതെല്ലാം ശുഭസൂചകമാണല്ലോ''. എന്ന്
സിദ്ധാർത്ഥൻ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. യശോധര തുടർന്നു:
''നാഥാ! അതേ, എന്നാൽ ഭയങ്കരമായ ഒരു വിളിയിലാണ്—'സമ
യമായി!' എന്ന ആഹ്വാനത്തിലാണ്—ആ സ്വപ്നം കലാശിച്ച
ത്. അതു കേട്ട് ഞെട്ടിയുണർന്ന ഞാൻ പ്രാണനായകൻ പള്ളിമെ
ത്തയിൽ എന്റെ അരികെയുണ്ടോ എന്ന് ഉണരാതെതന്നെതിരക്കി.
ഉലയാത്ത തലയണയും അഴിച്ചുവച്ച ഉടുപ്പും മാത്രമാണ് ഞാൻ
ശയ്യയിൽക്കണ്ടത്. അവിടുത്തേതായി മറെറാന്നും അവശേഷി
ച്ചിരുന്നില്ല. എന്റെ ജീവനും വെളിച്ചവും രാജാവും ലോകവും

സർവ്വസ്വവുമായ അവിടന്ന് എന്നെ വിട്ടുപോയിരുന്നു! അതായിരുന്നു മൂന്നാമത്തെ സ്വപ്നം."

"യശോധരേ! എന്തിനാണിങ്ങനെ നടുങ്ങുന്നത്? നീ കണ്ടത് വെറും കിനാവാണല്ലോ" എന്ന് ദേവൻ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു.

യശോധര പറഞ്ഞു: "സ്വപ്നം തന്നെ എങ്കിലും അങ്ങനെയല്ല തോന്നിയത്. ഉറക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു ഉണർവ്വുണ്ടോ? അവിടുന്ന് എനിക്കുതന്ന ആദ്യത്തെ സമ്മാനം, തൃക്കൈകളാൽ എൻെറ അരയിൽ അണിയിച്ച ആ മരതകമാല, കൊത്താൻ ഒരുങ്ങാനിൽക്കുന്ന സർപ്പമായി എൻെറ മാറിനുതാഴ ചുററിക്കിടക്കുന്നു: പിന്നെ എൻെറ ചിലങ്കകൾ ഊരിപ്പോയി, വളകൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. മുടിയിൽ ചൂടിയിരുന്ന മുല്ലപ്പൂമാല ഉണങ്ങിക്കരിഞ്ഞു. നമ്മുടെ ഈ മണിമഞ്ചം ഭൂമിയിൽ താണുപോയി. അന്തഃപുരത്തിൻെറ മുന്നിലുള്ള ചെംപട്ടുതിരശ്ശീല കീറിപ്പൊളിഞ്ഞു. അപ്പോൾ ദൂരത്തു നിന്ന്, ആ കൂററൻെറ മുക്കറയും ആ പുതിയ പതാക കാററത്ത് ഉലഞ്ഞാടുന്ന ഒച്ചയും കേട്ടു. 'സമയമായി! സമയമായി!' എന്ന ഭീകരമായ വിളിയും മുഴങ്ങി. ഇപ്പോഴും എൻെറ ആത്മാവിനെ വിറകൊള്ളിക്കുന്ന ആ വിളികേട്ടുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഉണർന്നത്. ഈ കിനാവ് എന്തായിരിക്കാം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്? എൻെറ മരണം അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നല്ലേ? അഥവാ നൂറുനൂറു മരണത്തെക്കാളും ഭയങ്കരമായ മറെറാരു വസ്തുതയായിരിക്കാം ഈ സ്വപ്നത്തിൻെറ അർത്ഥം— അങ്ങ് എന്നെ വിട്ടകലും, അല്ലെങ്കിൽ അകററപ്പെടും!"

ദീനദീനം വിലപിക്കുന്ന പ്രിയതമയിൽ സിദ്ധാർത്ഥൻെറ കരുണാർദ്രമായ കടാക്ഷം പതിഞ്ഞു. സന്ധ്യാസമയം തൂകുന്ന അവസാനത്തെ വെളിച്ചംപോലെ മനോഹരമായിരുന്നു അത്. യശോധരയുടെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "ഓമനേ! ആശ്വസിക്കൂ. നിൻെറ സ്വപ്നങ്ങൾ വരാനിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളുടെ നിഴലുകളായിരിക്കാം. കാലമെത്തുമ്പോൾ വരാനുള്ളതുവരും. ദേവലോകത്തും മനുഷ്യലോകത്തും വമ്പിച്ച മാററങ്ങൾ വന്നേക്കാം. എന്നാൽ എനിക്ക് നിന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിന് ഒരിക്കലും ഇളക്കം തട്ടുകയില്ല.

സിദ്ധാർത്ഥൻ യശോധരയെ സ്നേഹിച്ചു; ഇന്നും സ്നേഹിക്കുന്നു; എന്നും സ്നേഹിക്കും. ചഞ്ചലമായ ഈ സ്നേഹത്തിൽ ആശ്വാസം തേടുക. കുറെനാളായി ഞാൻ അഗാധമായ ഒരു ചിന്തയിൽ മുഴുകിക്കഴിയുകയാണെന്നു നിനക്കറിയാം. ദുഃഖത്തിലാണ്ട ഈ ലോകത്തെ എങ്ങനെ രക്ഷിക്കാം? ഇതു മാത്രമാണ് എൻെറ ഏകാഗ്രചിന്തയ്ക്ക് വിഷയം. കാണുകയും കേൾക്കു

കോംക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത എണ്ണമററ ജീവകോടികളെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു- അവരുടെ ദുഃഖങ്ങാം എന്നെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള എൻെറ ആത്മാവിന് യശോധരേ, നിന്നെയും ഈ തോഴിമാരേയും അച്ഛനെയും ശാക്യജനങ്ങളെയും എങ്ങനെ വിസ്മരിക്കാൻ കഴിയും? എൻെറ ജീവിതത്തിൻറഊടും പാവുമാണല്ലോ നിങ്ങാം. എൻെറ ജീവിതത്തിൽ മാധുര്യം കലർത്തിയവരാണല്ലോ നിങ്ങാം. ഈ പ്രിയജനങ്ങളിൽ യാശോധരേ, നീയാണ് ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ടവാം, നീയാണ് ഏററവും ഗുണം തികഞ്ഞവാം. നീയാണ് എന്നോട് ഏററവും അടുത്തവാം നീയാണ് ഉത്തമോത്തമ. ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി നീ ഇപ്പോാം എൻെറ കുഞ്ഞിനെ ഗർഭത്തിൽ വഹിക്കുന്ന അമ്മയുമായിരിക്കുന്നു. എൻെറ ഹൃദയത്തിന് നിന്നെ വിട്ടുപോകാൻ എങ്ങനെ സാദ്ധ്യമാകും? ആൺപക്ഷി ആകാശത്തിൽ എത്രതന്നെ പറന്നുയർന്നാലും അതിൻെറ സ്നിഗ്ദ്ധചിന്തകാം പിടയും കുഞ്ഞുങ്ങളും കാത്തിരിക്കുന്ന നീഡത്തിനുമുകളിൽ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അതുപോലെ അനന്തമായ ലോകത്തിൽ ചുററിത്തിരിയുമ്പോഴും എൻെറ ഹൃദയം ഇടക്കിടെ നിന്നിലേക്ക് പൂർവ്വാധികമായ സന്തോഷത്തോടും സ്നേഹാവേശത്തോടും തിരിച്ചു വരുന്നു. ഇതു സത്യമാണ്. ഇങ്ങനെയൊരു മാധുര്യം ഇങ്ങനെയൊരു സ്നേഹം, ഇത്രയേറെ ഗുണങ്ങാം ഞാൻ വേറെയെങ്ങും കാണുന്നില്ല. യശോധരേ, നീ എൻേറതാണ്. പോരെ, ഞാൻ തന്നെയാണ്. എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി ഞാൻ അന്വേഷിക്കുന്ന മോക്ഷമാർഗ്ഗം മററാരെക്കാളും പ്രിയതമേ നിനക്കുവേണ്ടിയാണെന്നോർത്ത് ഈ ദുഃഖം സഹിക്കുക. ഓമനേ, എൻെറ സ്നേഹത്തിൽ വിശ്വസിച്ച് മനം തെളിഞ്ഞുറങ്ങു. ഞാൻ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ കാവലിരിക്കാം.''

II

യശോധര കരഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ നിദ്രയിൽ ലയിച്ചു. 'സമയമായി!' സമയമായി! എന്ന് ഉറക്കത്തിൽ പുലമ്പുകയും ചെയ്തു. ദേവി അതേ സ്വപ്നം വീണ്ടും കണ്ടിരിക്കാം. ആ വിളി കേട്ടു ഞെട്ടിയ സിദ്ധാർത്ഥൻ ആകാശത്തിലേക്കു നോക്കി. നക്ഷത്രങ്ങാം ഇപ്രകാരം പറയുന്നതുപോലെതോന്നി. ''ഇതാണ് ആ രാത്രി. ഐശ്വര്യത്തിലേക്കുള്ള വഴിയും ധർമ്മത്തിലേക്കുള്ള വഴിയും ഇവിടെവച്ച് രണ്ടായിപ്പിരിയുന്നു. ചക്രവർത്തിയായി വാഴാനാണ് ഇഷ്ടമെങ്കിൽ പൂവിരിച്ച ആ വഴിയിലൂടെ പോകൂ. ഉററോരും ഉടയോരുമില്ലാതെഒററയ്ക്ക് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ് ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാനാണ് ആശിക്കുന്നതെങ്കിൽ കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ ഈ വഴിയിലേക്കു വരൂ.''മുമ്പൊരുനാാം വീണക്കമ്പികളിൽ

കാററ് പാടിയ പാട്ട് സിദ്ധാർത്ഥൻെറ കർണ്ണങ്ങളിൽ മാറൊലിക്കൊണ്ടു.

പരിശാന്തിതേടിയുഴലും പവനൻെറ
പരിദേവനം ദേവൻ കേട്ടീടണം.
അണയാനേറെത്തീരാമകലുമാസുഖമെന്ന
നിഴലിനെത്തേടിത്തളർന്നു വീണേൻ.

മരണത്തിൽച്ചെന്നെത്തും മനുജൻെറ ജീവനു–
മനിലനാം ഞാനമേ സോദരങ്ങൾ.
ചുടുനെടുവീർപ്പൊരു; നിലവിളി, പിടയലു–
മടിയലുമിതുതാനി ഞങ്ങളെന്നോ?

*　　*　　*　　*

കാലമായ്ക്കാലമായ്ക്കാതരരാമിവർ
കാത്തിരുന്നീടുന്നു കൻമതിൽക്കിപ്പുറം
മായാകുമാരക, പോരുക തേടുവാൻ
മായയ്ക്കതീതമജ്ഞാതമാം ശാന്തിയെ.

ദേവൻ ഉദ്ഘോഷിച്ചു: ''ഞാൻ വരികയായി. ഇതിനു വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഈ ലോകത്തിലേക്ക് വന്നത്. എല്ലാ. പകലുകളും രാത്രികളും എന്നെ ഇതിലേക്കാണ് നയിച്ചത് എൻെറ താകാവുന്ന കിരീടം എനിക്കുവേണ്ടാ എൻെറ വാളൊളിക്കു മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്താൻ കാത്തിരിക്കുന്ന വിശാലമായ സാമ്രാജ്യവും എനിക്കു വേണ്ടാ. എൻെറ തേർചക്രങ്ങൾ രക്തത്തിൽക്കുളിച്ച് വിജയത്തിൽനിന്നു വിജയത്തിലേക്ക് നീങ്ങുകയുംവേണ്ടാ. ഭൂമുഖത്ത് എൻെറ പേർ ചെഞ്ചോരയിൽ കുറിച്ചിടാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. കളങ്കമററ കാൽവെപ്പുകളോടെ ഞാൻ ലോകയാത്ര തുടരും. ഭൂമി വിരിച്ച പുഴിയാണ് ഇനി എൻെറ മെത്ത, അതിലെ നിർജ്ജനപ്രദേശങ്ങളാണ് എൻെറ വാസസ്ഥാനം; അവനിയിലെ ഏററവും എളിയ ജീവികളാണ് എൻെറ കൂട്ടുകാർ; പാവങ്ങളുടെ ഉടുപ്പാണ് എൻെറ ഉടുപ്പ്; ഉദാരമതികൾ ഉള്ളലിഞ്ഞുതരുന്ന ഭിക്ഷയാണ് എൻെറ ഭക്ഷണം; ഇരുണ്ട ഗുഹകളും കുററിക്കാടുകളുമാണ് എൻെറ അഭയസങ്കേതങ്ങൾ ഈ ത്യാഗം ഞാൻ ചെയ്തേ തീരൂ. ലോകത്തിൻെറ രോദനം എൻെറ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നു. മഹത്തായ ത്യാഗത്താലും തളരാത്ത പരിശ്രമത്താലും ലോകത്തിൻെറ രോഗത്തിനുള്ള ഔഷധം കണ്ടെത്താമെങ്കിൽ ഞാൻ നിശ്ചയമായും അതു കണ്ടെത്തും. ദേവൻമാരെ വിളിച്ചു വിലപിച്ചിട്ട് ഫലമില്ല. മനുഷ്യൻതന്നെ ലോകത്തെ രക്ഷിക്കണം. മനുഷ്യൻതന്നെ മുക്തിമാർഗ്ഗം തേടിപ്പോകണം. ആരെങ്കിലും അതാരാഞ്ഞുപോകണമെങ്കിൽ ഞാൻ

തന്നെയാണ് പോകേണ്ടത്. അന്യന്റെ ദുഃഖങ്ങളല്ലാതെ എന്റേതായി എനിക്ക് ഒരു ദുഃഖവുമില്ല. ദുഃഖിക്കുന്ന ലോകമേ നിനക്കു വേണ്ടി ഞാൻ യൗവനവും, സിംഹാസനവും, സുഖവും, ആനന്ദം അലതല്ലുന്ന ഈ കേളീഗ്രഹവും, പ്രിയതമയായ യശോധരയുടെ കരവല്ലികളും ഇതാ കൈവെടിയുന്നു, യശോധരേ, നിന്റെ ഭുജവല്ലരികൾ വിട്ടുപോകനാണ് ഏററവുമധികം പ്രയാസം. എന്നാൽ ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാൻ, നിന്നെ രക്ഷിക്കാൻ നിന്റെ ഗർഭത്തിലിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ അരുമ സന്താനത്തെ—നമ്മുടെ പ്രേമലതയിൽക്കുരുത്ത കടിഞ്ഞൂൽപ്പൂമൊട്ടിനെ — രക്ഷിക്കാൻ, ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടംവിട്ടിറങ്ങണം. കുഞ്ഞിന്റെ ഓമനമുഖം കാണാൻ നിന്നാൽ എന്റെ മനം തളർന്നുപോകും. പിന്നെ ഞാൻ പോയില്ലെന്നുവരും. പ്രാണപ്രിയേ! ഓമനക്കുഞ്ഞേ! പിതാവേ! ശാക്യജനങ്ങളെ! നിങ്ങൾ കുറച്ചുകാലം ഈ ദുഃഖത്തിൽ നിങ്ങൾക്കുള്ള പങ്കുവഹിക്കണം. അല്ലാതെ ഈഇരുട്ടുനീങ്ങി വെളിച്ചം പുലരുകയില്ല. ഞാൻ പോവുകയായി. തെരഞ്ഞുപാകുന്നതും കൊണ്ടേ ഞാൻ തിരിച്ചു വരൂ.''

സിദ്ധാർത്ഥൻ വിശാലമായ തന്റെ നെററിത്തടം യശോധരയുടെ പാദങ്ങളിൽച്ചേർത്തു. അപ്പോഴും കണ്ണീരൊഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ദേവിയുടെ മുഖത്ത് അവിടന്ന് അവസാനമായൊന്നു നോക്കി. മൂകമായ വിടവാങ്ങലായിരുന്നു അത്, പിന്നെ തുടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽച്ചേർത്തുവച്ച കൂപ്പുകൈയോടെ ഭഗവാൻ പള്ളിമഞ്ചത്തെ മൂന്നുരു പ്രദക്ഷിണം വച്ച് രണ്ടടി നടന്നു; വീണ്ടും മടങ്ങിവന്നു; പിന്നയും പുറപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ മൂന്നു തവണ തിരിയെ വന്നു. അത്രയ്ക്കു ആകർഷകമായിരുന്നു യശോധരയുടെ അകളങ്കസൗന്ദര്യം. അത്രയ്ക്കു മഹത്തായിരുന്നു അവിടുത്തെ സ്നേഹം. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ഉത്തരീയംകൊണ്ട് മുഖം മറച്ച് യവനിക നീക്കി അന്തഃപുരം വിട്ടിറങ്ങി.

ഗംഗയും ഗൌതമിയും പള്ളിയറ വാതിൽക്കൽ കിടക്കുന്നുണ്ട്. പുറത്തളത്തിൽ വിശ്രമവനത്തിലെ മററു സൌന്ദര്യക്കൂമ്പുകൾ വിരിഞ്ഞു തൂമണം തൂകാൻ പുലരിയുടെ വരവു കാത്തിരിക്കുന്ന പൂമൊട്ടുകളെപ്പോലെ, കൺ പൂട്ടിയുറങ്ങുന്നു, സിദ്ധാർത്ഥൻ അവരോട് ഇപ്രകാരം മനസാ യാത്രപറഞ്ഞു: ''തോഴിമാരേ, നിങ്ങളെയെല്ലാം വിട്ടുപോകാൻ വേദനയുണ്ട്. എന്നാൽ പോകാത്ത പക്ഷം നമ്മുടെ ഗതിയെന്താണ്! വാർദ്ധക്യം, രോഗം, മരണം! പനിനീർപ്പു മനോഹരം തന്നെ. എന്നാൽ വാടിക്കരിയുമ്പോൾ അതിന്റെ അഴകും ആമോദവും എവിടെ

പ്പോകുന്നു? ലാവണ്യക്കൂമ്പുകളേ, മരണത്തിൽ നിന്ന് നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ ഞാൻ പോയിവരട്ടെ!''

പിന്നെ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം മൌനമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു: ''നിദ്രേ! ഇവരുടെ മനോഹരമായ കൺപോളകളെ അടച്ചുപിടിക്കൂ! അധരങ്ങളെ മുദ്രവെയ്ക്കൂ. ഇവരുടെ കണ്ണീരും വാക്കുകളും എൻെറ യാത്രമുടക്കാതിരിക്കട്ടെ.''

ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആ സുന്ദരിമാരുടെ ഇടയിലൂടെ മന്ദം. മന്ദം നടന്ന് സിദ്ധാർത്ഥൻ കൊട്ടാരത്തിനു വെളിയിലെത്തി വിശ്രമവനത്തിൻെറ പ്രാണനായ ഇളംകാററ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ വസ്ത്രാഞ്ചലത്തിൽ തേങ്ങലോടെ ചുംബിച്ചു. ആരാമത്തിലെ എല്ലാകോരകങ്ങളും വിരിഞ്ഞ് പരിമളം കാഴ്ചവച്ചു. ഹിമാലയം തൊട്ട് ദക്ഷിണസമുദ്രംവരെ ഉള്ള പുണ്യഭൂമി ഒ മല്ലെയോന്നിളകി. ഭാരതഭൂമിയുടെ ഹൃദയം ആശയാൽ തുടിച്ചതായിരിക്കുമോ? ഈ സന്തോഷവാർത്തയും വഹിച്ച് നാലുദിക്കിലേക്കും പറന്നുപോകുന്ന ദേവൻമാരുടെ കളകളത്താൽ ആകാശം മുഖരിതമായി. അവരുടെ ചിറകൊളി ചന്ദ്രികയ്ക്കു നിറംകൂട്ടി.

പദങ്ങൾ

യാമം, ആനന്ദമൂർച്ഛ. കിനാവ്, നഗരശ്രീ, മുക്കറയിടുക, സുമേരുപർവ്വതം, ദിക്പാലൻമാർ, സർവ്വസ്വം, മഞ്ചം, അന്തപുരം, ഏകാഗ്രചിന്ത, ജീവകോടികൾ, ഊടുംപാവും, സ്നിഗ്ദ്ധചിന്ത, നീഡം, സ്നേഹാവേശം, പരിദേവനം, കാതരൻ, ഉദാരമതി, അഭയസങ്കേതം, ഭുജവല്ലരി, പ്രേമലത, യവനിക, ആമോദം, ലാവണ്യക്കൂമ്പ്, വസ്ത്രാഞ്ചലം, കോരകം, കളകളം, മുഖരം.

അഭ്യാസം

I വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

മൂർച്ഛ, കരുണാർദ്രം, ഏകാഗ്രം, ഊടുംപാവും, ആവേശം, ഉദാരമതി അഭയസങ്കേതം, ആമോദം, ലാവണ്യം, മുഖരം.

II (a) ഈരണ്ടു പര്യായങ്ങൾ പറയുക:

ആനന്ദം, നഗരം, പർവ്വതം, വല്ലരി,

(b) അർത്ഥം പറയുക:

അന്തഃപുരം, സ്നിഗ്ദ്ധം, നീഡം, പരിദേവനം, കാതരൻ, യവനിക.

(c) നാനാർത്ഥങ്ങൾ എഴുതുക:

സ്നിഗ്ദ്ധം, ആമോദം,

(d) വിഗ്രഹിച്ച് സമാസം പറയുക:

ആനന്ദമൂർച്ഛ, സുമേരുപർവ്വതം, ഏകാഗ്രചിന്ത, സ്നിഗ്ദ്ധചിന്ത, സ്നേഹപരവശം, ഉദാരമതി, ഭുജവല്ലരി, പ്രേമലത, ലാവണ്യക്കൂമ്പ്.

III എന്തു വിഭക്തി?

ചൈത്രമാസത്തിലെ, മുകൾപ്പരപ്പിൽനിന്ന്, തെരുവുകളിലൂടെ, ദേവലോകത്ത്, നിന്നിലേയ്ക്ക്, നിലംപതിച്ചു, കൺപൂട്ടി.

IV അന്യാഖ്യാന സംഭാഷണമായി മാറ്റിയെഴുതുക.

(1) 'യശോധരേ, എന്തിനാണ് ഇങ്ങനെ നടുങ്ങുന്നത്? നീ കണ്ടത് വെറും സ്വപ്നമാണല്ലോ' എന്ന് ദേവൻ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു.

(2) പിന്നെ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം മൗനമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു: "നിദ്രേ, ഇവരുടെ മനോഹരമായ കൺപോളകളെ അടച്ചു പിടിക്കൂ. അധരങ്ങളെ മുദ്രവെയ്ക്കൂ."

V അഞ്ചുവരിയിൽ ചുരുക്കിയെഴുതുക:

(1) യശോധരയുടെ സ്വപ്നങ്ങളും അവയുടെ പൊരുളും.

(2) സിദ്ധാർത്ഥൻ യശോധരയെ എന്തുപറഞ്ഞാണ് സമാധാനിപ്പിച്ചത്?

(3) നക്ഷത്രങ്ങൾ എന്തുപറയുന്നപോലെയാണ് സിദ്ധാർത്ഥനു തോന്നിയത്?

(4) കാറ്റിന്റെ ഗാനത്തിന്റെ സാരമെന്ത്?

(5) എന്തു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് സിദ്ധാർത്ഥൻ വിശ്രമവനം വിട്ടിറങ്ങിയത്?

VI സന്ദർഭം പറഞ്ഞ് ആശയം വിശദീകരിക്കുക:

(1) "അപ്പോഴാ ജീവനും ദേഹവും സ്നേഹവും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇരട്ടിച്ച ആവേശത്തോടെ തുടിച്ചു"

(2) 'കെട്ടുവിൻ..................... ....ഇറങ്ങിപ്പോകും.'

(3) 'ഏതുദ്യാനത്തിൽ വിരിഞ്ഞവയായിരിക്കാം ആ പൂക്കൾ എന്ന് ഞാൻ വിസ്മയിച്ചു.'

(4) 'ആൺപക്ഷി ആകാശത്തിൽ................ പാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും.'

(5) 'ഉറ്റോരും ഉടയോരും...........................ഈ വഴിയിലേയ്ക്കു വരൂ.'

(6) 'തെരഞ്ഞു പോകുന്നതും കൊണ്ടേ ഞാൻ തിരിച്ചു വരൂ.'

(7) 'പുലരിയുടെ വരവു കാത്തിരിക്കുന്ന..................ഉറങ്ങുന്നു.'

(8) 'ഭാരതഭൂമിയുടെ ഹൃദയം ആശയാൽ തുടിച്ചതായിരിക്കുമോ?'

പാഠം 3

ഊർജ്ജം

''ജഗത്തിൻെറ ഉൽപത്തിഹേതുവും വിശ്വത്തിൻെറ ആത്മാവും ആകാശത്തിൻെറ സഹസ്രഭൂഷണവും ഉരുക്കിയ സ്വർണ്ണം പോലെ തിളങ്ങുന്ന അനേകശതകം മരീചിമാലകളാൽ ശോഭിക്കുന്നവനും ആയ സവിതാവ് (സൂര്യൻ) വിജയിക്കുന്നു'' എന്ന് വരാഹമിഹിരാചാര്യർ കീർത്തിക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽ ജീവജാലങ്ങളെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചതും നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നതും ആദിത്യനാണ്. എല്ലാ ഊർജ്ജരൂപങ്ങളുടെയും പ്രഭവമാണ് സവിതാവ്. ജലം, വായു, അഗ്നി ഇവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്നവയെന്ന് നാം കരുതിപ്പോരുന്ന ഊർജ്ജഭേദങ്ങളെല്ലാം യഥാർത്ഥത്തിൽ സൂര്യനിൽനിന്നാണ് ഉദ്ഭവിക്കുന്നത്. വെള്ളംതിളപ്പിച്ചു കിട്ടുന്ന നീരാവി കൊണ്ട് നാം യന്ത്രങ്ങൾ നടത്തുന്നു. അഗ്നിയാണ് വെള്ളത്തെ തിളപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അഗ്നിക്ക് അതിനുള്ള ഊർജ്ജം എവിടെനിന്നു കിട്ടി? ആദിത്യനിൽ നിന്നു വരുന്ന ഊർജ്ജം ഇന്ധനങ്ങളിൽ (വിറക്, എണ്ണ മുതലായവയിൽ) ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയാണ് അഗ്നിക്ക് ഊഷ്മാവ് നൽകാൻ കഴിയുന്നത്. കാററിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ഊർജ്ജത്തിൻെറ കഥയും വേറൊന്നുമല്ല. സൂര്യാതപമേററ് ചില സ്ഥലങ്ങളിലെ വായു ഘനം കുറഞ്ഞുപൊങ്ങുമ്പോൾ ഘനം കൂടിയവായു ആ സ്ഥാനത്തേക്ക് പ്രവഹിക്കുന്നു. ഈ പ്രവാഹമാണ് കാററ്. അതിനെക്കൊണ്ടും യന്ത്രങ്ങൾ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാം. സൂര്യപ്രകാശത്തെ സസ്യങ്ങൾ സ്വന്തം നിലനിൽപ്പിന്നും വളർച്ചയ്ക്കും പററിയ ഊർജ്ജമാക്കി പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സസ്യങ്ങൾ ജീവികൾക്ക് ഭക്ഷണമായിത്തീർന്ന് അവയ്ക്ക് പ്രവർത്തനശക്തി നൽകുന്നു. ഇന്ധനരൂപത്തിലും അവ ഊർജ്ജോൽപത്തിക്കു സഹായിക്കുന്നു. ജലവൈദ്യുതിയും, സൂക്ഷ്മമായി ചിന്തിച്ചാൽ, രൂപം മാറിയ സൗരോർജ്ജം തന്നെയാണ്. ജലപ്രവാഹമില്ലെങ്കിൽ ജലവൈദ്യുതി എങ്ങനെ ഉൽപാദിപ്പിക്കാം. മഴയ്ക്കു കാരണം സൂര്യോഷ്ണം നിമിത്തം ഭൂമിയിലെ വെള്ളം നീരാവിയായിപ്പൊങ്ങി മേഘങ്ങളായിത്തീരുന്നതാണ്. ഈ ഭൂമിയുടെ ഉൽപത്തിക്കും നിലനിൽപ്പിനും കാരണം സവിതാവാണെന്ന് ഇത്രയുംപറഞ്ഞതിൽ നിന്നുസിദ്ധമായല്ലോ.

സൂര്യാതപത്തെ നേരിട്ടും നമുക്കാവശ്യമായ ഊർജ്ജമായി ഉപയോഗിക്കാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യു

കയും യന്ത്രങ്ങൾ നടത്തുകയും മററുമാവാമെന്നർത്ഥം. എന്നാൽ അതു കുറച്ചു വിഷമമുള്ള കാര്യമാണ്. സൂര്യനിൽ നിന്ന് സദാ സമയവും അനന്തമായ ഊർജ്ജം, പ്രസരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഭൂമിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തുവന്നു പതിക്കുന്ന ആതപത്തിൻെറമാത്ര വളരെക്കുറവാണ്. അത് നമ്മുടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ആവശ്യങ്ങൾക്കു മതിയാകയില്ല. അത്രയുമല്ല, സൂര്യപ്രകാശം ഒരിടത്തുതന്നെതുടർച്ചയായിപതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമില്ല. വെയിൽ നീങ്ങി നീങ്ങി നിഴലിന് ഇടംകൊടുക്കുന്നത് നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലേ? രാത്രികാലങ്ങളിലാകട്ടെ, സൂര്യപ്രകാശം ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നുമില്ല. അപ്പോഴാണ് ഊർജ്ജത്തിൻെറ ആവശ്യം ഏററവുമധികം നേരിടുന്നതും. അതിനാലാണ് സൂര്യോർജ്ജത്തെ നേരിട്ടുപയോഗിക്കാതെ അതടങ്ങിയിരിക്കുന്ന, അല്ലെങ്കിൽ അതിൻെറ രൂപഭേദങ്ങളായ ഇന്ധനങ്ങളെയും വൈദ്യുതിയേയും നാം കൂടുതൽ ആശ്രയിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ശാസ്ത്രത്തിൻെറ വളർച്ച സൂര്യോർജ്ജത്തെ വൈദ്യുതിയെപ്പോലെതന്നെ സംഭരിച്ചുവച്ച് ആവശ്യാനുസാരം ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വികസിതങ്ങളായ പല പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗണ്യമായി പുരോഗമിച്ചിരിക്കുന്നു. അചിരേണ അത് സർവ്വസാധാരണമായിത്തീരുമെന്നാശിക്കാം.

ഇന്ധനങ്ങൾ ചിരോപയോഗംകൊണ്ട് ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരികയാണ്. അതിനാൽ പുതിയ ഊർജ്ജരൂപങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ച് ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടത് നമ്മുടെ നിലനിൽപ്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സൂര്യോഷ്മാവിനെ സംഭരിച്ച് ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ പണ്ടുപണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കുകയും അതിൽ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തതായി സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കഥയുണ്ട്. ആർക്കിമിഡിസ് എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ 'സൈറക്കൂസി'നെ ആക്രമിക്കാൻ വന്ന റോമൻ കപ്പലുകളുടെ മേൽ, സൂര്യപ്രകാശത്തെ കണ്ണാടികളുപയോഗിച്ച് കേന്ദ്രീകരിച്ച് അവയെ കത്തിച്ചു കളഞ്ഞുവത്രെ.

അണുവിഘടനം കൊണ്ടും അണുസംയോജനം കൊണ്ടും അപരിമിതമായ ശക്തി ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കാമെന്ന് ആധുനിക കാലത്തെ പരീക്ഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഊർജ്ജ ക്ഷാമത്തെ പരിഹരിക്കാനുള്ള ഏററവും പ്രധാനമായ മാർഗ്ഗമായി ഇതുവളർന്നു വരുന്നു.

എന്താണ് ഊർജ്ജം? ലോകത്തിലെങ്ങും ഊർജ്ജത്തിൻെറ വിലാസങ്ങൾ നാം സദാ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും പലതരം ജോലികൾ ചെയ്യുന്നു; തീവണ്ടി ഓടുന്നു;

വിദ്യുത്പങ്ക കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; ദീപങ്ങൾ പ്രകാശിക്കുന്നു, സസ്യങ്ങൾ വളരുന്നു; ഇതെല്ലാം ഊർജ്ജത്തിന്റെ വിളയാട്ടമാണ്. എപ്പോഴും എല്ലായിടത്തും അതുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ കാണാനോ സ്പർശം കൊണ്ടറിയാനോ തൂക്കിനോക്കാനോ അളന്നെടുക്കാനോ സാദ്ധ്യമല്ല. ദ്രവ്യത്തിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജത്തിനുള്ള ഭേദം ഇതാണ്. എത്ര സൂക്ഷ്മമായ ദ്രവ്യകണവും തനതായി കുറച്ചു സ്ഥലം പിടിക്കുന്നു. എന്നാൽ എത്ര വമ്പിച്ച ഊർജ്ജത്തിനും സ്ഥലം വേണ്ട. ഘനം, ദ്രവം ബാഷ്പം എന്ന മൂന്നു രൂപത്തിലുള്ള ദ്രവ്യങ്ങളെപ്പോലെ ദൃശ്യമോ സ്പൃശ്യമോ അല്ല ഊർജ്ജം. എന്നാൽ ദ്രവ്യത്തെക്കൊണ്ടെന്നപോലെ ലോകം ഊർജ്ജത്തിനാലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചലനമോ പ്രവർത്തിയോ വികാസമോ സ്ഥിതിരിണാമമോ ഉള്ളിടത്തെല്ലാം ഊർജ്ജം പ്രവർത്തിക്കുന്നുകെന്നു തീർച്ചയാക്കാം. ഒരു സ്ഥലത്തിരുന്ന വസ്തു മറെറാരു സ്ഥലത്തെത്തുന്നത് ഊർജ്ജം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ഭാരങ്ങൾ പൊക്കുക, വിറകു കീറുക, വെള്ളംകോരുക, കുന്നുകയറുക, ചാടുക, ഓടുക എന്നീ പ്രവൃത്തികളിലെല്ലാം നാം ഊർജ്ജം ചെലവഴിക്കുന്നു. വെള്ളം നീരാവിയായി പരിണമിക്കുന്നതും ഊർജ്ജ വ്യയത്തിന് ഉദാഹരണമാണ്. രാസപരീക്ഷണങ്ങളിലെല്ലാം ഊർജ്ജത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ട്.

"ദ്രവ്യവും ഊർജ്ജവും അത്യന്ത വിഭിന്നങ്ങളാണ്. ഒരിക്കലും ദ്രവ്യത്തെ ഊർജ്ജമായോ ഊർജ്ജത്തെ ദ്രവ്യമായോ മാററുക സാദ്ധ്യമല്ല" എന്നാണ് അടുത്തകാലംവരെ ശാസ്ത്രം പറഞ്ഞിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർക്കിടയിൽ ഏററവും പ്രഗല്ഭനായ ഐൻസ്റ്റീൻ ഇതു തെററാണെന്നുതെളിയിച്ചു. ദ്രവ്യത്തെ ഊർജ്ജമായും ഊർജ്ജത്തെ ദ്രവ്യമായും മാററാം എന്ന് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. അത്യൽപ്പമായ ദ്രവ്യത്തെപ്പോലും ഊർജ്ജമാക്കി മാററുമ്പോൾ മറെറാന്തുകൊണ്ടും ഉൽപാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ ബഹുസഹസ്രം മടങ്ങ് ഊർജ്ജം ഉൽപാദിപ്പിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു. അണുവായുധങ്ങളുടെ പിന്നിലുള്ള ശാസ്ത്ര തത്വം ഇതാണ്. അണുവിഘടനം കൊണ്ടും അണുസംയോജനംകൊണ്ടും വസ്തുവിനെ ഊർജ്ജമാക്കി മാററുന്നുണ്ട് അൽപ്പമായ വസ്തുവിൽനിന്ന് അനന്തമായ ഊർജ്ജം സംജാതമാകുന്നു. ഒരു തുള്ളി വെള്ളത്തിലെ അണുക്കളെ പിളർക്കുമ്പോൾ സിദ്ധിക്കുന്ന ഊർജജംകൊണ്ട് നാലെഞ്ചിനുള്ള ഒരു വിമാനത്തെഭൂമിക്കു ചുററും അഞ്ചു പ്രാവശ്യംപറപ്പിക്കാം! ഒരു ശ്വാസത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അണുശക്തിമതി ലോകത്തിലെ യന്ത്രശാലകളത്രയും പ്രവർ-

ത്തിപ്പിക്കാൻ എന്ന് ആർ. കെ. ഡങ്കൻ എന്നശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞത് ഒരതിശയോക്തിയല്ല.

ദ്രവത്തെ ഊർജ്ജമാക്കി മാററുമ്പോഠം ഇത്ര വലിയ ശക്തി ലഭിക്കുമെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രശ്നം വളരെ എളുപ്പമായല്ലോ എന്നു നിങ്ങഠം വിചാരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പരിണമിപ്പിക്കാൻ വളരെയധികം ഊർജ്ജം ചെലവാക്കേണ്ടിവരും എന്ന കാര്യം നിങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ചെലവാക്കിയതു മാത്രമോ അതിലുംകുറച്ചോനേടിയതുകൊണ്ടെന്തു ലാഭം? കുറഞ്ഞചെലവു കൊണ്ടു കൂടുതൽ ഊർജ്ജം നേടാൻ വല്ല മാർഗവുമുണ്ടോ? ഭേദനത്തിലൂടെയും അണുയോജനത്തിലൂടെയും ആണ് ഇതു ഉണ്ട്. അണുസാധിക്കുന്നത്. യൂറേനിയം മുതലായ ചില പ്രത്യേക മൂലകങ്ങളുടെ അണുക്കളെ വിഘടിപ്പിക്കുമ്പോഠം ദ്രവ്യത്തിൻെറ ഒരു ചെറിയ അംശം ഊജ്ർജമായി മാററും. U–235 എന്ന യുറേനിയ വകഭേദത്തിൻെറ ഒരു കിലോഗ്രാമിൽ നിന്ന് 3000 ടൺ കൽക്കരിയുടെ ശക്തി നേടാം.

സൂര്യനും നക്ഷത്രങ്ങളും ഭീമമായ അണുശക്ത്യുൽപ്പാദന കേന്ദ്രങ്ങളാണ്. 93 ദശലക്ഷം നാഴിക അകലെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സൂര്യൻ ഉദ്പമിക്കുന്ന അണുശക്തിയുടെ അത്യുൽപ്പമായ അംശം മാത്രമാണ് ഭൂമിയിൽ വന്നു പതിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കേവലം മൂന്നു മിനിട്ടുകൊണ്ട് ഭൂമുഖത്തു പതിക്കുന്ന സൂര്യോർജ്ജം മതി ഒരു കൊല്ലകാലമത്രയും ലോകത്തിലുള്ള യന്ത്രശാലകളെ മുഴുവൻ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ.

ലോകത്തിലെ പ്രമുഖരാഷ്ട്രങ്ങളെല്ലാം ഇന്ന് അണുശക്ത്യുൽപ്പാദനത്തിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യവും ഈ വിഷയത്തിൽ ഒട്ടും പിന്നിലല്ലെന്ന് 1974മേയ്മാസത്തിൽ രാജസ്ഥാൻ മരുഭൂമിയിൽ ഭൂമിക്കിടയിൽ വെച്ച് ഭാരതീയ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ നടത്തിയ അണുവിസ്ഫോടനം പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അണുശക്തി മാനവരാശിയുടെ ക്ഷേമത്തിനല്ലാതെ വിനാശത്തിനായി ഒരിക്കലും ഉപയോഗിക്കുകയില്ലെന്നത് ഭാരത സർക്കാരിൻെറ പ്രഖ്യാപിത നയമാണ്.

പദങ്ങഠം

ജഗത്ത്, ഉൽപത്തിദഹേതു, വിശ്വം, സഹജഭൂഷണം, മരീചിമാല, സവിതാവ്, പ്രഭാവം, ഊർജ്ജഭേദം, ഇന്ധനം, ആതപം, പരിവർത്തിപ്പിക്കുക, ജലവൈദ്യുതി, സൗരോർജ്ജം, സിദ്ധം, പ്രസരിക്കുക, മാത്ര, ആവിഷ്ക്കക, സർവ്വസാധാരണം, ചിരോപയോഗം, കേന്ദ്രീകരിക്കുക, വിഘടനം, സ്പൃശ്യം, സ്ഥിതിപരിണാമം, പ്രഗ്ലഭൻ, ബഹുസഹസ്രം, ഉദ്പമിക്കുക ബദ്ധശ്രദ്ധം, വിസ്ഫോടനം, പ്രമുഖരാഷ്ട്രങ്ങഠം, പ്രഖ്യാപിതനയം.

അഭ്യാസം

(a) വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:
ആതപം, പരിവർത്തിപ്പിക്കുക, സിദ്ധം, പ്രസരിക്കുക, മാത്ര, ആവിഷ്ക്കരിക്കുക, സ്ഥിതിപരിണാമം, പ്രഗല്ഭൻ, ബഹുസഹസ്രം, ഉദ്ഗമിക്കുക, ബദ്ധശ്രദ്ധൻ, വിഘടനം, വിസ്ഫോടനം, സർവ്വസാധാരണം, ചിരോപയോഗം, സ്പൃശ്യം.

(b) ഈ രണ്ടു പര്യായങ്ങൾ പറയുക:
ഭൂഷണം, മരീചി,

(c) പിരിച്ചെഴുതുക;
അത്യൽപ്പം, അണ്വായുധം, ചിരോപയോഗം, ഉദ്ഗമിക്കുക, സൗരോർജ്ജം.

(d) വിപരീതപദം പറയുക:
ഉത്പത്തി, സിദ്ധം, സാധാരണം, ചിരം, വിഘടനം, സ്പൃശ്യം, അചിരേണ.

(e) വിഗ്രഹിച്ച് സമാസം പറയുക:
ഉത്പത്തിഹേതു, സഹജഭൂഷണം, മരീചിമാല, ഊർജ്ജഭേദം, സൗരോർജ്ജം, ചിരോപയോഗം, ബഹുസഹസ്രം, ബദ്ധശ്രദ്ധൻ, പ്രമുഖരാഷ്ട്രങ്ങൾ, ഊർജ്ജവ്യയം.

II (a) ഏതു വിഭക്തി ?
നീരാവികൊണ്ട്, കാററിൽനിന്ന്, എല്ലായിടത്തും, അണുസംയോജനത്തിലൂടെ.

(b) രണ്ടു ചൂർണ്ണികകളാക്കി മാററുക:
(1) ഭൂമിയിൽ ജീവജാലങ്ങളെ ഉത്പ്പാദിപ്പിച്ചതും നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നതും ആദിത്യനാണ്.
(2) സൂര്യതാപമേററ് ചില സ്ഥലങ്ങളിലെ വായു ഘനം കുറഞ്ഞു പൊങ്ങുമ്പോൾ ഘനം കൂടിയ വായു ആ സ്ഥാനത്തേക്കു പ്രവഹിക്കുന്നു.

(c) ഒരൊററ വാക്യമാക്കുക;
തീവണ്ടി ഓടുന്നു; വിദ്യുത്പങ്ക കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; ദീപങ്ങൾ പ്രകാശിക്കുന്നു; സസ്യങ്ങൾ വളരുന്നു.

III (1) **നമുക്കുപകരിക്കുന്ന പല ഊർജ്ജഭേദങ്ങളുടെയും ഉത്പത്തിസ്ഥാനം ഏത്?**

(2) **സൂര്യതാപത്തെ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി നേരിട്ട് ഉപയോഗിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ട്—എന്തുകൊണ്ട് ?**

(3) **ആധുനികകാലത്ത് കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട വമ്പിച്ച ഊർജ്ജോൽപ്പാദനമാർഗ്ഗം എന്ത് ?**

(4) **ദ്രവ്യത്തിനും ഊർജ്ജത്തിനും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസങ്ങൾ ഏവ ?**

(5) **ദ്രവ്യത്തെ ഊർജ്ജമായും ഊർജ്ജത്തെ ദ്രവ്യമായും മാററാമെന്ന സിദ്ധാന്തം ആരാണ് ആവിഷ്ക്കരിച്ചത് ?**

(6) അണുസ്ഫോടനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന ഊർജ്ജം വമ്പിച്ചതാണെന്നു തെളിയിക്കുന്ന രണ്ടുദാഹരണം എടുത്തുകാട്ടുക.

(7) സൂര്യൻ ഒരു വലിയ അണുശക്ത്യുത്പാദനകേന്ദ്രമാണ് എന്ന് ഏതിൽ നിന്നു മനസിലാക്കാം.?

പാഠം 4

വർഷക്കാലം

പാൽക്കടൽമാനിനി തന്നുടെ കണ്ണിന്നു
പാൽക്കുഴമ്പായുള്ളോരായർപ്പൈതൽ
പാർക്കൊരുഭൂഷണമായി വിളങ്ങുമ്പോൾ
കാർക്കാലം പോന്നിങ്ങു വന്നുകൂടി.

മേചകകാന്തി കലർന്നു തുടങ്ങീത
മേഘങ്ങളെല്ലാമേ മെല്ലെ മെല്ലെ
വല്ലവീവല്ലഭൻ തന്നുടെ കാന്തിയെ
വെല്ലേണമെന്നുടൻ ചിന്തിച്ചിട്ടോ ?

ഡംബരമാണ്ടുമുഴങ്ങിത്തുടങ്ങീതാ–
ഡംബരം തന്നിലെ മെല്ലെ മെല്ലെ
അംബുദജാലങ്ങളംബുധിതന്നിലു-
മംബരം തന്നിലും മേവിനിന്നു.

ഹംസങ്ങൾ മെല്ലവെ പാഞ്ഞുതുടങ്ങീതേ
കംസൻതൻ ജീവിതമെന്ന പോലെ.
പാരിച്ചു നിന്നൊരു പേമഴ തൂകീട്ടു
പാരിടമെങ്ങുമേ മുങ്ങിക്കൂടി.

വർഷത്തെക്കൊണ്ടുള്ള കർഷകൻമാരെല്ലാം
ഹർഷത്തെപ്പുണ്ടു തുങ്ങീതെങ്ങും.
കച്ചുകിടക്കുന്ന മച്ചകമോരോന്നി–
ലിച്ഛര തുടങ്ങി പലർക്കുമപ്പോൾ

പച്ചോടമില്ലാഞ്ഞിട്ടുൾച്ചൂടുമുണ്ടായി
പിച്ചയായുള്ളൊന്നിക്കാലലീല.
ചീർത്തുള്ള മേഘത്തിൽ ചാർത്തു പരന്നപ്പോൾ
മാർത്താണ്ഡബിംബം മറഞ്ഞുപോയി

മായയിൽ മൂടിന മാനസം തന്നിലേ
ജ്ഞാനം മറഞ്ഞങ്ങു പോകും പോലെ.
നീപങ്ങൾ പൂത്തതു കണ്ടൊരു വണ്ടുകൾ
നീളവേ പാഞ്ഞുതുടങ്ങി തന്നിൽ
നൻമകുറഞ്ഞൊരു നെൻമേനി വേണ്ടീലാ
കല്മഷമാണ്ടുള്ളോർക്കെന്നേയുള്ളൂ!
ബാധകനായൊരു വാതം വരുന്നേരം
വാതിലടച്ചു തുടങ്ങീതെങ്ങും;
ജാള്യമാണ്ടിങ്ങനെ പോരുന്നോരെങ്ങുമേ
മാന്യരായെന്നുമേ വന്നുകൂടാ.
ശോഷിച്ചുപോയുള്ള തോയങ്ങളെല്ലാമേ
പോഷിച്ചു നിന്നതാനെങ്ങുമപ്പോൾ;
കാർമുകിൽ നേരായ പൈതൽ താൻ ചെന്നപ്പോ–
ളാനായ ദേശങ്ങളെന്നപോലെ,
ചാതകമെല്ലാമേ ജാതസുഖങ്ങളായ്
വീത വിഷാദങ്ങളായി വന്നു.

കൃഷ്ണഗാഥ] [ചെറുശ്ശേരി

അഭ്യാസം

(1) മേഘങ്ങൾ മേചകകാന്തികലരാനുള്ള കാരണം എന്തായിരിക്കാമെന്നാണ് കവി ആശങ്കിക്കുന്നത് ? ഈ വരികളിലെ അലങ്കാരമെന്ത്?

(2) വർഷത്തുവർണ്ണനത്തെ കഥാവസ്തുവിനോടു സംബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഉപമകൾ ഏതെല്ലാം?

(3) "പച്ചോടമില്ലാഞ്ഞിട്ടുൾച്ചൂടുമുണ്ടായി
പിച്ചയായുള്ളൊന്നിക്കാലലീല.,'—ചമൽക്കാരം വിശദമാക്കുക.

(4) "കല്മഷമാണ്ടുള്ളോർ മുമ്പ് ഉപകാരം, ചെയ്തവരുടെ സമ്പത്തു ക്ഷയിക്കുമ്പോൾ അവരെ ഉപേക്ഷിച്ച് സമ്പന്നരായ വേറെ ചിലരെ സേവിക്കുന്നു"—ഈ സാമാന്യ തത്വത്തെ കവി എങ്ങനെ സമർത്ഥിക്കുന്നു?

(5) 'ജാള്യമാണ്ടിങ്ങനെ .... വന്നുകൂടാ' എന്ന സാമാന്യ തത്വത്തെ സമർത്ഥിക്കാൻ കവിയെടുത്തുകാണിക്കുന്ന വിശേഷമെന്ത്? 'ജാള്യം' എന്ന പദത്തിലെ ശ്ലേഷവും അതിൻെറ ചമൽക്കാരവും സ്പഷ്ടമാക്കുക.

(6) ഈ കവിതാഖണ്ഡത്തിലെ ഉപമകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുക.

(7) 'പാൽക്കടൽമാനിനി .... പൈതൽ' എന്താണ് അലങ്കാരം?

(8) 'പിച്ചയായുള്ളൊന്നിക്കാലലീല'—എന്ന സാമാന്യതത്വത്തെ എങ്ങനെയാണ് സമർത്ഥിക്കുന്നത്?

പാഠം 5

കുഷ്ഠരോഗം

അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു മഹാരോഗമാണ് കുഷ്ഠം. ക്രിസ്തുവിന് 1500 വർഷംമുമ്പ് ഈ രോഗം ഇൻഡ്യയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതായിക്കാണുന്നു. ക്രിസ്തീയവേദപുസ്തകത്തിൽ ഇതേപ്പറ്റി അനേകം പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. പണ്ടൊന്നും ഈ രോഗത്തിന് ഫലപ്രദമായ ചികിൽസ ഇല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടും, അതു ശരീരത്തെ അറപ്പുതോന്നും വണ്ണം വിരൂപമാക്കുകയും മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് പകരുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും അതിനെ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഭയത്തോടും വെറുപ്പോടും കൂടിയാണ് എല്ലാരാജ്യക്കാരും വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. കുഷ്ഠരോഗികൾ കണ്ണൊഴികെയുള്ള ശരീരഭാഗങ്ങളെല്ലാം തുണികൊണ്ടുപൊതിഞ്ഞ്, മണിയും കിലുക്കിക്കൊണ്ടു നടക്കണമെന്ന് യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ പൂർവ്വകാലത്ത് നിർബന്ധിച്ചിരുന്നു. നിയമത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവിടെ കുഷ്ഠരോഗിയെ മരിച്ചവനു തുല്യമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചിരുന്നത്. ദൈവകോപം, പൂർവ്വജന്മദുഷ്കൃതങ്ങൾ, സർപ്പകോപം എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യന് നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത കാരണങ്ങൾമൂലമാണ് ഈ മാറാരോഗം പിടിപെടുന്നത് എന്ന പുരാതനവിശ്വാസങ്ങളും നിലവിലിരുന്നതുകൊണ്ട് അടുത്ത കാലംവരെ അതു ബാധിച്ച ഭാഗ്യഹീനൻമാർക്ക് മരണത്തിലൂടെ കൈവരുന്ന ദുരിതശാന്തിയല്ലാതെ മറ്റൊരു രക്ഷാമാർഗ്ഗവും ഇല്ലായിരുന്നു.

കുഷ്ഠരോഗം ഉഷ്ണമേഖലയിലാണ് സാധാരണയായി കാണപ്പെടുന്നത്. ഏഷ്യയിലും ആഫ്രിക്കയിലുമുള്ള എൺപതിൽപ്പരം രാജ്യങ്ങളിൽ അതു പൊതുജനാരോഗ്യത്തിന് സാരമായ ഒരു വിപത്തായി നിലനിൽക്കുന്നു. മദ്ധ്യദക്ഷിണ അമേരിക്കാ, പെസഫിക്ക് സമുദ്രത്തിലെ ദ്വീപുകൾ എന്നീ ഭൂവിഭാഗങ്ങളിലും ഈ രോഗം ധാരാളമുണ്ട്. ലോകാരോഗ്യസംഘടനയുടെ കണക്കുപ്രകാരം ലോകമാകെ 150 ലക്ഷം കുഷ്ഠരോഗികളുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. (1971-ൽ കേരളത്തിലെ ജനസംഖ്യ 213 ലക്ഷമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത ഓർമ്മിച്ചാൽ ഈ സംഖ്യയുടെ വലുപ്പം മനസ്സിലാകും) പക്ഷേ ഇതു മുഴുവനും അംഗഭംഗം വന്ന അവശൻമാരല്ല. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ എണ്ണം ഏകദേശം 40 ലക്ഷത്തോളം വരുമെന്നാണ് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നത്. യൂറോപ്പിലും അരലക്ഷത്തിൽപ്പരം ആളുകൾക്ക് ഈ രോഗം ബാധിച്ചിട്ടുള്ളതായി തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഇൻഡ്യയിൽ 31 ലക്ഷം കുഷ്ഠരോഗികളുണ്ട്. അധികം ആന്ധ്രാപ്രദേശ്, തമിഴ്നാട്, ബീഹാർ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലാണ്. സമുദായം ഈ രോഗം ബാധിച്ചവരുടെ നേർക്ക് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സഹതാപശൂന്യമായ മനോഭാവം മൂലം പലരും രോഗത്തിൻെറ പ്രാരംഭദശകളിൽ കാര്യം പുറത്തു പറയാതെ നടക്കുകയാണ് പതിവ്. ഇക്കാരണത്താൽ കുഷ്ഠരോഗികളുടെ ശരിയായ എണ്ണം തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. കുഷ്ഠവുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്തതും പകരാത്തതുമായ വെള്ളപ്പാണ്ടിനെ അറിവില്ലാത്ത ആളുകൾ ഈ രോഗമാണെന്ന് തെററിദ്ധരിക്കാറുള്ളതായും കാണുന്നു.

ബാക്ടീരിയങ്ങൾ എന്ന വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ജാതി അണു ജീവിയാണ് മനുഷ്യശരീരത്തെ ബാധിച്ച് ഈ രോഗം ജനിപ്പിക്കുന്നത്. നോർവേ രാജ്യക്കാരനായ ഹാൻസൻ എന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് 1868-ൽ ഈ വസ്തുത കണ്ടുപിടിച്ചത്. അന്നു മുതൽക്ക് അതിന് ''ഹാൻസൻരോഗം'' എന്നും പേർ പറയാറുണ്ട്. മൈക്രോ ബാക്ടീരിയാ ലെപ്രെ എന്നു വിളിക്കുന്ന കുഷ്ഠരോഗബീജം മരുന്നുകളെ ചെറുത്തു നിൽക്കുവാൻ വളരെയധികം ശക്തിയുള്ളതാണ്. ഇക്കാര്യത്തിലും മററു പല ലക്ഷണങ്ങളിലും അതിന് ക്ഷയരോഗബീജത്തോട് സാദൃശ്യമുണ്ട്. രോഗികളുമായി ദീർഘകാലം അടുത്ത സമ്പർക്കം ഉണ്ടാകുന്നതുമൂലമാണ് കുഷ്ഠം പകരുന്നത്. ഏതുവഴിക്കാണ് രോഗബീജം ശരീരത്തിൽ കടക്കുന്നതെന്ന് ഇനിയും തീർച്ചയായിട്ടില്ല. കേടുപററിയ തൊലിയിലൂടെയും ശ്വാസകോശത്തിലൂടെയും ആയിരിക്കണം എന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെ ഊഹം. രോഗബീജങ്ങൾ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിനുശേഷം രോഗലക്ഷണങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുവാൻ മൂന്നുമുതൽ അഞ്ചുവരെ വർഷങ്ങൾ കഴിയണം. രോഗത്തിൻെറ കഠിനദശയിൽ രോഗിയുടെ ശരീരത്തിലെ ഓരോഗ്രാം മാംസത്തിലും 700 കോടി രോഗബീജങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറയുന്നു. അടുത്ത കാലത്തുമാത്രമേ എലി തുടങ്ങിയ ജന്തുക്കളിൽ ഈ രോഗബീജം കുത്തിവച്ച് ചെറിയ തോതിലുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളെങ്കിലും നടത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പക്ഷേ മനുഷ്യശരീരത്തിന് രോഗബാധയുണ്ടാകാതെ തടയുന്ന കരുതൽക്കുത്തിവയ്പ് കുഷ്ഠത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ ഇനിയും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് രോഗികളുമായി സമ്പർക്കമുണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിക്കുകയും, എത്രയും നേരത്തെ, അതായത് രോഗത്തിൻെറ ആദ്യലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങുമ്പോൾത്തന്നെ, ചികിത്സിക്കുകയും മാത്രമേ ഇപ്പോൾ പ്രതിവിധിയുള്ളൂ.

കുഷ്ഠരോഗബീജം ഞരമ്പുകൾ, തൊലി, ശ്വാസനാളം എന്നീ ശരീരഭാഗങ്ങളോടാണ് കൂടുതൽ പ്രതിപത്തി കാണിക്കുന്നത്. അത് ഞരമ്പുകളെ ബാധിച്ച് അവയ്ക്കു കേടുവരുത്തുമ്പോൾ ശരീരത്തിന് വേദനയറിയുവാനുള്ള ശക്തി ഇല്ലാതാകുന്നു. തൊലിപ്പുറത്ത്, തൊട്ടാലറിയാത്ത തടിപ്പുകളായിട്ടാണ് ഈ രോഗത്തിൻെറ പ്രാരംഭലക്ഷണങ്ങൾ സാധാരണയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. വ്രണങ്ങളും, വൈരൂപ്യവുമെല്ലാം വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. കൈകാലുകൾ, മുഖം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഞരമ്പുകളുടെ അഗ്രഭാഗത്തിനാണ് വലിയ കേടു സംഭവിക്കുന്നത്. വിരലുകളിലെ മാംസപേശികൾ ശോഷിക്കുകയും വിരലുകൾതന്നെ അററുപോവുകയുംചെയ്യും. ഈസന്ദർഭത്തിൽ കുഷ്ഠരോഗികൾക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു മഹാൻെറ അനുഭവങ്ങൾക്ക് വളരെ പ്രസക്തിയുണ്ട്. പെസഫിക്ക് മഹാസമുദ്രത്തിൽ ഹോണോലൂലുവിനു സമീപമുള്ള മൊളോക്കോയി ദ്വീപുകളിൽ 16 വർഷം ചെലവഴിച്ച്, അവിടെ അകററി താമസിപ്പിച്ചിരുന്ന രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിച്ച് അവരുടെ ദുഃഖപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിൽ അൽപ്പമെങ്കിലും ആശ്വാസും സന്തോഷവും ജനുപ്പിക്കുവാൻ അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്ത ഫാദർ ഡാമിയൻ എന്ന ബെൽജിയൻ മിഷനറിയാണ് ഈ മഹാൻ. 1873_ൽ താൻ അവിടെ ചെന്ന കാലത്ത് രോഗികൾ കത്തിയെടുത്ത് വാഴത്തടപ്പോലെ സ്വന്തം കൈവിരലുകൾ മുറിച്ചുകളയുന്നതുകണ്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ടതായി അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ഈ മഹാത്മാവിനും ഒടുവിൽ ഈ രോഗം പിടിപെട്ടു. കൈ പൊള്ളിയാലും മുറിഞ്ഞാലും ഒന്നും രോഗി ഒരു വേദനയും അറിയുകയില്ലെന്ന് അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു മനസിലായി. ആ ദ്വീപിൽവച്ച് തൻെറ 49_ാമത്തെ വയസിൽ 1889_ലാണ് അദ്ദേഹം മരിച്ചത്. അവിടെ ഇന്ന് 8000 ഏക്കർ വിസ്താരമുള്ളതും ലോകത്തിലേക്കുവെച്ച് ഏററവും വലുതും പ്രസിദ്ധവുമായ ഒരു കുഷ്ഠരോഗചികിൽസാകേന്ദ്രം പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു.

ഈ രോഗത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളും ദോഷ ഫലങ്ങളും ഭയാനകമാണെങ്കിലും മനുഷ്യരിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരും അതിൻെറ നേർക്ക് പ്രകൃതിദത്തമായ പ്രദിരോദനശക്തിയുള്ളവരാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് കുഷ്ഠരോഗം ജനസഞ്ചയത്തിൽ വസൂരിയും വിഷൂചികയയുംപോലെ പടർന്നുപിടിക്കാത്തത്. രോഗികളായ മാതാപിതാക്കളുമായി ഇടപഴകിക്കഴിയുന്ന കുട്ടികളിൽ എല്ലാവർക്കും ഈ രോഗം പകരാറില്ല. കുഷ്ഠത്തിൽത്തന്നെ പകരാത്ത ഒരു ജാതിയും ഉണ്ട്.

ഭാഗ്യവശാൽ ഇന്ന് ഈ രോഗം ചികിൽസിച്ച് ഭേദമാക്കുവാൻ കഴിയും. അതിനുപററിയ ഫലപ്രദമായ ഔഷധങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ നേരത്തെ തിരിച്ചറിയുകയും ചികിൽസ ദീർഘകാലം മുടങ്ങാതെ നടത്തുകയും വേണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ശരീരത്തിന് വൈരൂപ്യം വരുന്നത് തടയാൻ സാധിക്കും. ഞരമ്പുകളുടെ ശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ട രോഗികളെപ്പോലും കൈകാലുകൾക്ക് കേടും വ്രണങ്ങളും വരാതെ കഴിയുന്നതിനുള്ള ദിനചര്യകൾ പഠിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. വൈരൂപ്യം ബാധിച്ച അവയവങ്ങളെ ശസ്ത്രക്രിയകൊണ്ട് ഒരുവിധമൊക്കെ നേരെയാക്കുവാനും സാധിക്കും.

ഈ ശുശ്രൂഷാപദ്ധതികളും രക്ഷാനടപടികളും വിപുലമാക്കുന്നതിനും വിജയിപ്പിക്കുന്നതിനുംവളരെയധികം ധനവ്യയം ആവശ്യമാണ്. ഭാഗ്യഹീനരായ മനുഷ്യസഹോദരങ്ങളുടെ നേർക്കുള്ള സഹാനുഭൂതിയും, അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഔദാര്യവും എല്ലാരാജ്യത്തും ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഈ സൗകര്യങ്ങൾ കൈവരുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ രോഗത്തോടും അതു ബാധിച്ച രോഗികളോടും ഉള്ള മനോഭാവം മാറേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണ്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ വച്ചുപുലർത്താതെ ശാസ്ത്രീയവും സുപരീക്ഷിതവും ഫലപ്രദവുമെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമായ ചികിൽസാവിധികളും നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും ജനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കണം.

[ഡോ.കെ.ഭാസ്കരൻനായർ.

പദങ്ങൾ

പരാമർശം, പൂർവജന്മദുഷ്കൃതം, ലോകാരോഗ്യസംഘടന, സഹതാപശൂന്യം, കരുതൽക്കുത്തിവയ്പ്, പ്രസക്തി, പ്രതിരോധശക്തി, ജനസഞ്ചയം, സുപരീക്ഷിതം.

അഭ്യാസം

I വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

പരാമർശം, സഹതാപം, പ്രസക്തി, പ്രതിരോധം, സഞ്ചയം, സുപരീക്ഷിതം.

II അനുപ്രയോഗങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുക:

കിലുക്കിക്കൊണ്ട്, നിർബന്ധിച്ചിരുന്നു, തുല്യമായിട്ട്, തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

III (a) കർമ്മണി പ്രയോഗമാക്കി മാററുക:

(1) ക്രിസ്തുവിന് 1500 വർഷംമുൻപ് ഈ രോഗം ഇൻഡ്യയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതായിക്കാണുന്നു.

(2) ഏതുവഴിക്കാണ് രോഗബീജം ശരീരത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നതെന്ന് ഇനിയും തീർച്ചയായിട്ടില്ല.

(b) കർത്തരി പ്രയോഗമാക്കി മാററുക:

(1) അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു മഹാരോഗമാണ് കുഷ്ഠം.

(2) അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ എണ്ണം ഏകദേശം 40 ലക്ഷത്തോളം വരുമെന്നാണ് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നത്.

IV (1) കുഷ്ഠരോഗത്തെ ഏററവുമധികം ഭയപ്പെടാൻ കാരണമെന്ത്?

(2) കുഷ്ഠരോഗികളെ അധികമായി എവിടെയാണ് കണ്ടുവരുന്നത്?

(3) ഇൻഡ്യയിൽ ഏതു പ്രവിശ്യകളിലാണ് കുഷ്ഠരോഗികളെ ധാരാളമായി കാണുന്നത്?

(4) കുഷ്ഠരോഗികളുടെ സംഖ്യ തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ട്?

(5) കുഷ്ഠരോഗത്തിന്റെ ഹേതുവെന്ത്? ആരാണ് ഇതു കണ്ടുപിടിച്ചത്?

(6) കുഷ്ഠരോഗത്തിന് ക്ഷയരോഗത്തോടുള്ള സാദൃശ്യമെന്ത്?

(7) ഈ രോഗബീജങ്ങൾ ഏതുവഴിക്കാണ് മനുഷ്യ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതെന്നാണ് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നത്?

(8) രോഗാണുക്കൾ വളരെ വേഗത്തിൽ വർദ്ധിക്കുന്നുവെന്ന് ഏതു വസ്തുതയിൽ നിന്ന് തെളിയുന്നു?

(9) രോഗം പകരാതിരിപ്പാൻ ഇപ്പോൾ സാദ്ധ്യമായ നടപടികൾ ഏവ?

(10) കുഷ്ഠരോഗി വേദനയറിയാതിരിപ്പാനുള്ള കാരണം എന്ത്?

(11) ലോകത്തിലെ ഏററവും വലിയ കുഷ്ഠരോഗചികിത്സാകേന്ദ്രം എവിടെയാണ്? ആരുടെ സ്മാരകമാണത്?

(12) വസൂരി, വിഷൂചിക എന്നിവയെപ്പോലെ കുഷ്ഠരോഗം അത്ര വേഗം പടർന്നു പിടിക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്?

പാഠം 6

യേശുവിനെക്കാത്ത്

ഒരു പട്ടണത്തിൽ മാർട്ടിൻ എന്നു പേരായ ഒരു ചെരിപ്പുകുത്തി പാർത്തിരുന്നു. റോഡരികിലുള്ള ഒരു ചെറിയ മുറിയായിരുന്നു അയാളുടെ പാർപ്പിടവും കടയുമെല്ലാം. മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരേയൊരു ജാലകം പാതയ്ക്ക് അഭിമുഖമായിരുന്നു. അതിന്റെ അരികത്തിരുന്നാൽ ആ വഴി പോകുന്നവരുടെ കാലടികൾ മാത്രം കാണാം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആരാണ് പോകുന്നതെന്നറിയാൻ മാർട്ടിനു കഴിയുമായിരുന്നു. കാരണം ആ ദേശത്തുള്ളവരുടെ പാദരക്ഷകളിൽ, ഒന്നുരണ്ടുപ്രാവശ്യമെങ്കിലും അയാളുടെ കൈയിൽക്കൂടെ കടന്നുപോകാത്തവയില്ല. മാർട്ടിൻ നല്ല പണിക്കാരനായിരുന്നു: നല്ല സാധനങ്ങളേ ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളു: പറഞ്ഞ സമയത്ത് പണിതീർത്തുകൊടുക്കും, കൂലി മിതവും. അതിനാൽ അയാൾക്ക് എപ്പോഴും ജോലിത്തിരക്കായിരുന്നു.

മാർട്ടിൻ പ്രസ്തുത പട്ടണത്തിൽ താമസം തുടങ്ങിയിട്ട് കുറേക്കാലമായി. അതിന്മുമ്പ് അയാൾ മറ്റൊരിടത്ത് ഒരു മുതലാളിയുടെ കീഴിൽ പണിയെടുക്കുകയായിരുന്നു. അക്കാലത്താണ് മൂന്നു വയസ്സു മാത്രം പ്രായമായ ഒരു കുട്ടിയെ അയാളുടെ കൈയിൽ ഏൽപ്പിച്ചിട്ട് ഭാര്യ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞത്. അവർക്ക് അതിനു മുമ്പുണ്ടായ കുട്ടികളെല്ലാം ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ മരിച്ചു പോകയും ചെയ്തിരുന്നു. ദുഃഖദഗ്ദ്ധനായ മാർട്ടിൻ തന്റെ കൊച്ചുകുട്ടിക്കുവേണ്ടി ജീവിച്ചു അവനും മരിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ ആശയാകെ തകർന്നു. ജീവിതം നിരർത്ഥകവും യാതനാപൂർണ്ണവുമായി അയാൾക്കു തോന്നി. ദൈവവിശ്വാസം നശിച്ചു. മാർട്ടിൻ പള്ളിക്കു പോകാതായി. നിർദ്ദയനെന്ന് ഈശ്വരനെ ഇടയ്ക്കിടെ പഴിക്കുക അയാളുടെ പതിവായി. മരിച്ചാൽമതി എന്ന് അയാൾ ആശിച്ചു.

ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് തീർത്ഥാടനം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവരുന്ന ഒരുപഴയ സുഹൃത്ത് അയാളെ സന്ദർശിച്ചത്. ആ പുണ്യാത്മാവ് മാർട്ടിന്റെ വൈക്ലബ്യം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി ഇങ്ങനെ ഉപദേശിച്ചു: ''മാർട്ടിൻ, ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയെയും കർമ്മങ്ങളെയും ചോദ്യം ചെയ്യാൻ നമുക്ക് അവകാശമില്ല. അവിടുത്തെ വിധിക്കു കീഴടങ്ങി ജീവിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ കർത്തവ്യം. നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു. അതാണ് നിങ്ങ

ളുടെ ദു:ഖത്തിൻെറയും നൈരാശ്യത്തിൻെറയും കാരണം.'' മാർട്ടിൻ ചോദിച്ചു; ''പിന്നെ ആർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ജീവിക്കേണ്ടത്?'' ''ഈശ്വരനു വേണ്ടി. അങ്ങനെ ജീവിച്ചാൽ എല്ലാ സന്താപങ്ങളും അകലും. ജീവിതത്തിന് ഒരു പുതിയ അർത്ഥമുണ്ടാകും.'' എന്ന് ആ ഭക്തൻ പറഞ്ഞു. മാർട്ടിൻ അൽപ്പനേരം മൗനം ഭജിച്ചു; പിന്നെ ചോദിച്ചു: ''ഈശ്വരനുവേണ്ടി ജീവിക്കുക, അതെങ്ങനെയാണ്?'' ''നിങ്ങൾക്ക് വായിക്കാനറിയുമല്ലോ. ബൈബിൾ വായിക്കൂ. അപ്പോഴറിയാം ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന്.'' ഇതായിരുന്നു മറുപടി.

ഈ സംഭവം മാർട്ടിനിൽ ഒരു ഭാവഭേദം വരുത്തി. വലിയ അക്ഷരത്തിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു ബൈബിൾ അയാൾ അന്നുതന്നെ വാങ്ങി; ഒഴിവുദിവസങ്ങളിൽ അതു വായിക്കാനും തുടങ്ങി. ആദ്യമൊക്കെ അത് ഒരു ചടങ്ങുമാത്രമായിരുന്നു. ക്രമേണ വേദപുസ്തകത്തിൻെറ പൊരുൾ അയാൾക്കു മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങി. അത് അയാളെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ അന്തിക്ക് ജോലിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞാൽ ബൈബിൾ വായിക്കുക ഒരു പതിവായിത്തീർന്നു. ഉറക്കം വരുന്നതുവരെ വായിക്കും. വായിക്കുന്തോറും അർത്ഥം അധികമധികം മനസ്സിലായി; ഹൃദയഭാരം കുറഞ്ഞു; ജീവിതം ശാന്തവും ആനന്ദമയവുമായിത്തീർന്നു. മുമ്പൊക്കെ ജോലി കഴിഞ്ഞാൽ മാർട്ടിൻ ഒന്നു പുറത്തിറങ്ങും. കടയിൽ കയറി ഒരു കോപ്പ ചായ കുടിക്കും; ചിലപ്പോൾ അൽപ്പം മദ്യവും. അപ്പോൾ ഒരുതരം ഉല്ലാസം തോന്നും. ബോധം കെട്ട് കണ്ടവരുമായി വഴക്കുകൂടുമാറ് അയാൾ ഒരിക്കലും മദ്യപിക്കുമായിരുന്നില്ല. അൽപ്പം കുടിക്കും. അതിൻെറ ലഹരിയിൽ ചിരിക്കും; ചിലപ്പോൾ ചില അസംബന്ധങ്ങൾ ജൽപ്പിക്കും, അത്രമാത്രം. വേദപുസ്തകം പാരായണം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയമുതൽ ഈ മട്ടാകെ മാറി. അയാളുടെ ജീവിതം കാമ്പുററതും കളങ്കമററതുമായ ഏതോ ആനന്ദത്തിലേയ്ക്ക് ക്രമേണ നീങ്ങി.

ഒരു രാത്രി മാർട്ടിൻ കുറെ അധികനേരം വായിച്ചു. ''നിൻെറ ഒരു ചെകിടത്ത് അടിക്കുന്നവന് മറേറ ചെകിടും കാണിച്ചുകൊടുക്കുക. നിൻെറ മേലങ്കി പിടിച്ചു പറിക്കുന്നവൻ കോട്ടുകൂടി കൊണ്ടുപോകട്ടെ. അവനെ തടായാതിരിക്കുക.

നിന്നോട് മററുള്ളവർ എങ്ങനെ പെരുമാറണമെന്ന് നീ ആശിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ അവരോട് പെരുമാറുക.

....

നാഥാ, നാഥാ, എന്ന് നീ എന്നെ വിളിക്കുന്നു. പിന്നെയെന്താണ് ഞാൻ പറഞ്ഞപോലെ നീ പ്രവർത്തിക്കാത്തത്. ആർ

എന്നെ സമീപിക്കുന്നുവോ, ആർ എൻെറ വാക്ക് അനുസരിക്കുന്നുവോ അവർ ആരെപ്പോലെയാണെന്ന് അറിയാമോ? പറയാം. പണ്ട് ഒരാൾ ആഴത്തിൽ അസ്തിവാരം കീറി പാറപ്പുറത്ത് വീടു പണിതു. വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി. നദിയിലെ ജലം ഊക്കോടെ വന്നടിച്ചു. എന്നാൽ വീട് ഇളകിയില്ല. വേറൊരുത്തൻ അസ്തിവാരം കൂടാതെ വെറും മണ്ണിൽ പുര കെട്ടിപ്പൊക്കി. നദീജലം വന്നടിക്കേണ്ട താമസമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ അതു തകർന്നുവീഴാൻ''.

മാർട്ടിൻ വായന നിർത്തി ചിന്തയിൽ മുഴുകി. ''പാറപ്പുറത്തോ മണൽപ്പരപ്പിലോ എവിടെയാണ് ഞാൻ പുര പണിതിട്ടുള്ളത്? ബൈബിൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ തീരുമാനിക്കും പരിശുദ്ധ ജീവിതം നയിക്കുമെന്ന്. എന്നാൽ കാവൽ തെല്ലൊന്നിളച്ചാൽ മതി വീണ്ടും പാപത്തിലേക്കു വഴുതിവീഴുകയായി! എങ്കിലും ഞാൻ ഇനിയും പരിശ്രമിക്കും. ഈ ഉദ്യമം തന്നെ എന്തൊരാനന്ദമാണ്! നാഥാ! എന്നെ സഹായിക്കണേ!'' വികാരവായ്പോടെ ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ട് മാർട്ടിൻ വായന തുടർന്നു.

ശീമോൻെറ വിരുന്ന്. മാന്യനായ അതിഥിക്ക് കാൽ കഴുകാൻ വെള്ളംപോലും അയാൾ കൊടുത്തില്ല. തൻെറ അന്തസ്സിനെക്കുറിച്ചും മേൻമയെക്കുറിച്ചുമുള്ള ചിന്തകളാൽ അയാളുടെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നെ ഭഗവച്ചിന്തയ്ക്ക് ഇടമെവിടെ? പാപിനിയായ മറിയം വന്നു. അവൾ സുഗന്ധതൈലംകൊണ്ട് ഭഗവാൻെറ ശിരസ്സിൽ അഭിഷേകം ചെയ്തു. കണ്ണീർകൊണ്ട് തൃപ്പാദങ്ങൾ കഴുകി, പട്ടുപോലെ മിനുത്ത മുടികൊണ്ട് തോർത്തിത്തുടച്ചു; തെരുതെരെ ചുംബിച്ചു.

''ഭഗവാൻ എൻെറ അരികത്തേക്കു വരികയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ശീമനെപ്പോലെ പെരുമാറുമോ?'' എന്നായി ആ ഭക്തൻെറ വിചാരം. അയാൾ കൈത്തണ്ടയിൽ തലവച്ച് ചിന്തയിൽ മുഴുകിയിരുന്നു. ആ ഇരിപ്പിൽ ഉറങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു.

''മാർട്ടിൻ!''—അതാ ആരോ വിളിക്കുന്നു! അയാൾ ഉണർന്ന് ചുററും നോക്കി. ആരെയും കണ്ടില്ല. വാതിൽക്കലേക്കു നോക്കി. അവിടെയും ആരുമില്ല. വിളിച്ചുചോദിച്ചു: ''ആരാണത്?'' ആരുമില്ല. എങ്കിലും അയാൾ ഒരു ശബ്ദം വ്യക്തമായി കേട്ടു. ''മാർട്ടിൻ, മാർട്ടിൻ! നാളെ തെരുവീഥിയിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുക. എന്തെന്നോ? ഞാൻ വരും''.

മാർട്ടിൻ കസേരയിൽ നിന്നെഴുന്നേററു; കണ്ണു തിരുമ്മി സ്വപ്നത്തിലോ ജാഗരത്തിലോ ഏതിലാണ് താൻ ആ വാക്കുകൾ

കേട്ടത്? തീരുമാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വിളക്കുകെടുത്തി അയാൾ കിടന്നു.

പിറേറന്ന് മാർട്ടിൻ പുലരുന്നതിനുമുമ്പ് എഴുന്നേററു; പ്രാതൽ ഒരുക്കി. ചായയ്ക്കു വെള്ളംതിളപ്പിക്കാൻ സമോവാറിൽ തീയിട്ടു. പിന്നെ ജനലിനടുത്തുപോയിരുന്നു ജോലി ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. റോഡിൽ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ചെരപ്പുതുന്നിയിരുന്നത്. തലേന്നു രാത്രിയിലെ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് അയാൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ഓർത്തു: ''സ്വപ്നമായിരിക്കണം അത്. ഏയ്, അല്ല. ആ ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു, തീർച്ച''.

പാതയിലൂടെ പലരും പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചെരുപ്പുകൾ കണ്ട് അവരെയെല്ലാം മാർട്ടിൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. എല്ലാം പരിചിതർ. യേശുവല്ല അവരാരും. അപ്പോൾ അതാ ഒരാൾ വരുന്നു. വലിയ പ്രതീക്ഷയോടെ മാർട്ടിൻ എഴുന്നേററുനോക്കി. സ്റെറപനിച്ചായിരുന്നു അത്. മുമ്പ് പട്ടാളത്തിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ഒരു സാധു. ഇപ്പോൾ വയസ്സായി. വയറു പുലർത്താൻ അടുത്ത വീട്ടിൽ ഭൃത്യനായി വേലചെയ്യുന്നു. റോഡിൽ വീണു കിടക്കുന്ന മഞ്ഞുകട്ടകൾ തൂമ്പകൊണ്ട് കോരിക്കളയുകയാണ് അയാൾ. ''ഞാൻ ഒരു വിഡ്ഢിതന്നെ. സ്റെറപനിച്ചാണല്ലോ അത്. മഞ്ഞുകോരിക്കളയാൻ വന്നതല്ലേ? യേശുവാണ് എന്നല്ലേ ഞാൻ വിചാരിച്ചത്? വയസ്സായതോടുകൂടി എനിക്ക് ബുദ്ധിഭ്രമം തുടങ്ങിയപോലെ തോന്നുന്നു. കിറുക്ക്, തനിക്കിറുക്ക്.'' മാർട്ടിൻ ചിരിയടക്കിസ്വസ്ഥാനത്തു പോയിരുന്ന് ജോലിതുടർന്നു. ചെരുപ്പിൽ പത്തുപന്ത്രണ്ടുതുന്നലിട്ടു. വീണ്ടും പാതയിലേക്കു നോക്കി. സ്റെറപനിച്ച് തളർന്ന് തണുത്തുവിറച്ച് ചുമർചാരി നിൽക്കുന്നു. മാർട്ടിൻ അയാളെ അകത്തേക്കു വിളിച്ചു: ''വരൂ. തണുപ്പുമാററിപ്പോകാം.'' സ്റെറപനിച്ച് ദേഹത്തിൽ പററിപ്പിടിച്ചിരുന്ന ഹിമശകലങ്ങൾ കുടഞ്ഞുകളഞ്ഞു; അകത്തെ നിലത്ത് പാടുപററാതിരിക്കാൻ കാലടികൾ തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കാൻ മുതിർന്നു. ''ഏയ്, സാരമില്ല. വരൂ അകത്തേക്ക്. നിലത്ത് പാടുപററിയാൽ ഞാൻ തുടച്ചുവൃത്തിയാക്കിക്കൊള്ളാം.'' എന്ന് മാർട്ടിൻ തിടുക്കി.

ചായയ്ക്ക് വെള്ളം തിളയ്ക്കുന്നു. മാർട്ടിൻ ചായകൂട്ടി; രണ്ടുകോപ്പയിൽ ഒഴിച്ചു. ഒന്ന് തനിക്ക്; മറേറത് അതിഥിക്കും. നല്ല ചൂട്, ആവി പൊങ്ങുന്നു. തൻെറ ചായ മാർട്ടിൻ പിഞ്ഞാണത്തിലൊഴിച്ചു. സ്റെറപനിച്ച് പൊള്ളുന്ന ചായ ഒരിറക്കിന് കുടിച്ചുതീർത്ത് കോപ്പ കമഴ്ത്തി. ''ഒരു കോപ്പകൂടി

കുടിക്കൂ'' എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആതിഥേയൻ കോപ്പ നിറച്ചു. ഒരൊററ മോന്തൽ. അതും കഴിഞ്ഞു. 'മതി, മതി' എന്ന് അയാഠം പറഞ്ഞുവെങ്കിലും 'ഇതുംകൂടി' എന്ന് മാർട്ടിൻ നിർബന്ധിച്ചു നാലാമതായി ഒന്നുകൂടി കോപ്പ നിറച്ചു. താനും കുടിച്ചു രണ്ടു കോപ്പ. ഇങ്ങനെ സൽക്കരിക്കുന്നതിനിടയിൽ മാർട്ടിൻ ഇടയ്ക്കിടെ പാതയിലേക്ക് സോൽക്കണ്ഠം നോക്കുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകണ്ട് സ്റ്റെപനിച്ച് ചോദിച്ചു: ''നിങ്ങഠം ആരെയോ കാത്തിരിക്കുന്നപോലെ തോന്നുന്നല്ലോ, ആരെയാണ്?'' മാർട്ടിൻ തലേന്നു രാത്രിയിലെ സംഭവം വിവരിച്ചു. സ്റ്റെപനിച്ചിൻെറ കവിഠംത്തടങ്ങളിലൂടെ കണ്ണീരൊഴുകി. അയാഠം കൈകഠംപിണച്ചു കുരിശു രചിച്ചു; പിന്നെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞുകവിയുന്ന നന്ദി പറഞ്ഞ് പിരിഞ്ഞു. ''സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോഠം വരണം. വിരുന്നുകാരെ കിട്ടുന്നത് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമാണ്'' എന്ന് മാർട്ടിൻ പറഞ്ഞു.

അവശേഷിച്ച ചായ കുടിച്ചിട്ട് അയാഠം ജോലി തുടർന്നു. നോട്ടം അപ്പോഴും റോഡിൽത്തന്നെ. ക്രിസ്തുവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കയാണ്. തിരുമൊഴികളല്ലാതെ മറെറാന്നുമില്ല അയാളുടെ തലയിൽ. പരിചിതരായ കുറേപേർ ആ വഴിക്കുപോയി. പിന്നെ ഒരു പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീ വന്നു. അവഠം മാർട്ടിൻെറ ജനൽ കടന്ന് ചുമരിൻെറ മറവിൽ നിന്നു. മാർട്ടിൻെറ നോട്ടം അവളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. അപരിചിതയായ ഒരു ദരിദ്ര; കീറിപ്പറിഞ്ഞ ഉടുപ്പുകഠം, കൈയിൽ ഒരു കുഞ്ഞുമുണ്ട്. കാററിൻെറശല്യത്തിൽ നിന്ന് കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിക്കാൻ റോഡിലേക്ക് പുറംതിരിച്ച് ചുമരിനഭിമുഖമായി നിൽക്കുകയാണവഠം. ഉടുപ്പിൻെറ അററം കൊണ്ട് കുഞ്ഞിനെ പുതപ്പിക്കാൻ വൃഥാ പാടുപെടുന്നുണ്ട് ആ പാവം. കുട്ടി കരയുന്നു. അതുമാററാൻ അമ്മ ചെയ്യുന്ന ശ്രമം ഫലിക്കുന്നില്ല. തുളച്ചുകയറുന്ന തണുപ്പ്!

മാർട്ടിൻ വാതിൽ തുറന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: ''മോളെ, മോളേ, എന്തിന് കുഞ്ഞിനെയെടുത്ത് തണുപ്പത്തു നിൽക്കുന്നു. അകത്തേക്കു വരാമല്ലോ. ഇതിലേ വരൂ. കുഞ്ഞിനെ പുതപ്പിക്കൂ''.

സ്ത്രീ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവഠംക്ക് അദ്ഭുതം തോന്നി. മേൽമുണ്ടുപുതച്ച ഒരു വൃദ്ധൻ; മൂക്കിൽകണ്ണട; അവഠം അകത്തു കടന്നു. ''മോളേ, ആ നെരിപ്പോടിനടുത്തിരുന്ന്. തണുപ്പു മാററി കുട്ടിക്കു പാൽ കൊടുക്കൂ,'' എന്നു മാർട്ടിൻ സ്നേഹപൂർവ്വംനിർദ്ദേശിച്ചു.

''കൊടുക്കാൻ പാലില്ല. രാവിലെ മുതൽക്ക് ഞാൻ പട്ടിണിയാണ്'' എന്നു പറഞ്ഞുവെങ്കിലും അവഠം കരയുന്ന കുഞ്ഞിനെ

മാറോടണച്ചു. മാർട്ടിൻ അലമാര തുറന്ന് ഒരു റൊട്ടിക്കഷണമെടുത്തു, ഒരു താലത്തിൽ കാബേജ് സൂപ്പും ഒഴിച്ചു; പിന്നെ അവളോടു പറഞ്ഞു; ''ഇതു കഴിക്കൂ. കുഞ്ഞിനെ ഇങ്ങോട്ടു തരൂ ഞാനെടുക്കാം. എനിക്കും മക്കളുണ്ടായിരുന്നു. കുട്ടികളെ നോക്കാൻ എനിക്കറിയാം.''

ദൈവത്തെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ തിന്നാൻ തുടങ്ങി. മാർട്ടിൻ കുഞ്ഞിനെ മെത്തയിൽ കിടത്തി അരികത്തിരുന്ന. കളിപ്പിച്ചു. കുഞ്ഞു കരച്ചിൽ നിറുത്തി, ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനിടയിൽ അമ്മ തന്റെ കഥ പറഞ്ഞു. ''എന്റെ ഭർത്താവ് പട്ടാളത്തിലാണ് എട്ടുമാസം മുമ്പ് അവ[ർ] അദ്ദേഹത്തെ ഏതോ ദൂരദിക്കിലേക്കയച്ചു. പിന്നെ ഒര[ു] വർത്തമാനവുമില്ല. ഞാൻ ഒരു വീട്ടിൽ ജോലിക്കു നിൽക്കുകയാ[യി]യിരുന്നു. ഈ കുഞ്ഞു ജനിച്ചപ്പോൾ അവർ എന്നെ പിരിച്ചയച്ചു കളഞ്ഞു. പിന്നെ ഞാൻ കൈയിലുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം വിററു തിന്നു. മൂന്നുമാസമായി ജോലി അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്നു. ഇന്നു ഒരു വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലാൻപറഞ്ഞിരുന്നു. അവിടെപ്പോയി മടങ്ങുകയാണ്. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു വരാൻ പറഞ്ഞ് അവരും മടക്കി അയച്ചു. ആകെക്കൂടി ഒരു രോമപ്പുതപ്പു ബാക്കിയുണ്ടായുരുന്നു. ഇന്നലെയാണ് അതു പണയം വെച്ച് ആറു പെൻസ് കടം വാങ്ങിയത്''.

അവൾ ആഹാരം കഴിച്ചെഴുന്നേററു, കുട്ടിയെ എടുത്തു; മാർട്ടിൻ ചുമരിൽ തൂക്കിയിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നിന്ന് ഒരു പഴയ ഉടുപ്പ് തെരഞ്ഞെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു. ''ഇതാ, ഇതെടുത്തോളു, പഴയതാണ്. എങ്കിലും കുട്ടിയെ പുതപ്പിക്കാം. ''ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആ സ്ത്രീയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. അതുകാണാൻ വയ്യാതെ മാർട്ടിൻ മുഖം തിരിച്ചു. അവൾ കട്ടിലിന്നടിയിൽ നിന്ന് ഒരു പെട്ടി വലിച്ചെടുത്തു, അതു തുറന്നുവച്ച് എന്തോ തെരഞ്ഞു തുടങ്ങി. ''അമ്മാമാ, ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. യേശുതന്നെയാണ് എന്നെ' ഈ വാതിൽക്കലേയ്ക്കയച്ചത്. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ കുഞ്ഞ് തണുപ്പുകൊണ്ടു മരവിച്ചു പോകുമായിരുന്നു. ഞാൻ പുറപ്പെടുമ്പോൾ ഇത്ര മഞ്ഞും തണുപ്പുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴെന്തൊരു തണുപ്പ്! ക്രസ്തുതന്നെയാണ് ജനലിൽക്കൂടി നോക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു തോന്നിച്ചത്, ഈ അഗതിയുടെപേരിൽ നിങ്ങൾക്കു ദയതോന്നാൻഇടയാക്കിയതും''.

'' സത്യമാണ് ഞാൻ നിന്നെക്കാണാൻ കാരണം യേശുതന്നെയാണ്'' എന്ന് അർത്ഥഗർഭമായി പറഞ്ഞിട്ടു മാർട്ടിൻ തലേന്നു രാത്രിയിലെ ദർശനം വിവരിച്ചു.

''ആരറിഞ്ഞു അങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയില്ലെന്ന്'' എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവരം എഴുന്നേററു. മാർട്ടിൻ കൊടുത്ത പഴയ ഉടുപ്പുകൊണ്ട് അവരം സ്വയം പുതച്ചു; കുട്ടിയെ നന്നായി പുതപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വീണ്ടും നന്ദി പറഞ്ഞിട്ട് അവരം പുറപ്പെട്ടു. പെട്ടിയിൽ നിന്നു തെരഞ്ഞെടുത്ത ആറു പെൻസു നാണ്യം അവരംക്കു കൊടുത്തുകൊണ്ടു മാർട്ടിൻ പറഞ്ഞു: ''മോളെ യേശുവിനു വേണ്ടി ഇതു വാങ്ങണം. പണയംവച്ച പുതപ്പു തിരിച്ചു വാങ്ങൂ.''

ആ സാധുസ്ത്രീ കുരിശു രചിച്ചു; തുടർന്നു മാർട്ടിനും.

പദങ്ങരം

പ്രസ്തുതം, ദുഃഖദഗ്ദ്ധൻ, യാതനാപൂർണ്ണം, വൈക്ലബ്യം, കർത്തവ്യം, ജൽപ്പിക്കുക, മേലങ്കി, ഉദ്യമം, വികാരവായ്പ്, ഭഗവച്ചിന്ത, ജാഗരം, സമോവർ, ആതിഥേയൻ, സോൽക്കണ്ഠം, അഭിമുഖം, അർത്ഥഗർഭം.

അഭ്യാസം

I വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

യാതനാപൂർണ്ണം, കർത്തവ്യം, ഉദ്യമം, ജാഗരം, ആതിഥേയൻ, സോൽക്കണ്ഠം, അർത്ഥഗർഭമായി പറയുക.

II (a) വിഗ്രഹിച്ച് സമാസം പറയുക:

ദുഃഖദഗ്ദ്ധൻ, യാതനാപൂർണ്ണം, ഭഗവച്ചിന്ത.

(b) അനുപ്രയോഗങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുക:

കഴിയുമായിരുന്നു, വൃത്തിയാക്കിക്കൊള്ളാം, വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

III വാക്യവിനിമയം:

(1) നിങ്ങരം നിങ്ങരംക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു. അതാണ് നിങ്ങളുടെ ദുഃഖത്തിന്റെ കാരണം (ഒററവാക്യമാക്കി മാററുക.)

(2) മാർട്ടിൻ ചോദിച്ചു: ''പിന്നെ ആർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ജീവിക്കേണ്ടത്?'' (അനപാഖ്യാനമാക്കുക).

(3) വലിയ അക്ഷരത്തിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു ബൈബിരം അയാരം അന്നുതന്നെ വാങ്ങി. ഒഴിവുദിവസങ്ങളിൽ അതു വായിക്കാനും തുടങ്ങി. (ഒററവാക്യമാക്കുക).

(4) വായിക്കുന്തോറും അർത്ഥം അധികമധികം മനസ്സിലായി ഹൃദയഭാരം കുറഞ്ഞു; ജീവിതം ശാന്തവും ആനന്ദമയവുമായിത്തീർന്നു. (ഒററവാക്യമാക്കുക).

(5) ''ഏയ് സാരമില്ല, വരൂ അകത്തേക്ക്. നിലത്തുപാടുവന്നാൽ ഞാൻ തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കിക്കൊള്ളാം'' എന്ന് മാർട്ടിൻ [illegible]ക്കി. (അനപാഖ്യാനമാക്കുക).

(6) ''മോളേ, ആ നെരിപ്പോടിനടുത്തിരുന്ന് തണുപ്പുമാററികുട്ടിക്കു പാൽ കൊടുക്കൂ'' എന്ന് മാർട്ടിൻ സ്നേഹപൂർവ്വം നിർദ്ദേശിച്ചു(അനപാഖ്യാനമാക്കുക).

IV (1) മാർട്ടിൻെറ ഈശ്വരവിശ്വാസം എങ്ങനെ ക്ഷയിച്ചു ?
(2) വീണ്ടും ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിലേക്ക് അയാളെ ആർ തിരിച്ചുവിട്ടു ?
(3) അദ്ദേഹം നൽകിയ ഉപദേശം എന്തായിരുന്നു ?
(4) ബൈബിൾ പാരായണം മാർട്ടിനിൽ എന്തുമാററം വരുത്തി ?
(5) മാർട്ടിനുണ്ടായ ദർശനം എന്തായിരുന്നു ?

V അഞ്ചുവരിയിൽ കവിയാതെ ഉത്തരമെഴുതുക.
(1) മാർട്ടിൻ സ്റെറപ്പനോവിച്ചിനെ സൽക്കരിച്ചത്.
(2) അഗതിയായ സ്ത്രീയെ സഹായിച്ചത്.

പാഠം 7

യേശു വരുന്നു

അവശേഷിച്ചിരുന്ന കാബേജു സൂപ്പു കഴിച്ചു മേശ തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കിയിട്ട് മാർട്ടിൻ ജോലിക്കിരുന്നു. വഴിയിലൂടെ പോകുന്നവരുടെ നിഴൽ ജാലകത്തിൽ പതിക്കുമ്പോഴൊക്കെ അയാൾ തല പൊക്കിനോക്കി. പരിചിതരും അപരിചിതരുമായ പലരും കടന്നു പോയി. എന്നാൽ അസാധാരണനായ ആരുമില്ലായിരുന്നു അക്കൂട്ടത്തിൽ.

കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആപ്പിൾ വിൽക്കുന്ന ഒരു കിഴവി ജനലിനു മുമ്പിൽ വന്നു നിന്നു. അവളുടെ തലയിൽ ഒരു വലിയ കൂടയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിൽ പഴം അധികമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചരക്കു മിക്കവാറും വിററു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വിറകിൻ കഷണങ്ങൾ നിറച്ച ഒരു ചാക്കുണ്ട് വൃദ്ധയുടെ പുറത്ത്. വിറകുവിൽക്കാനുള്ളതല്ല. വഴിക്ക് മരാമത്തു നടക്കുന്ന ഏതോ സ്ഥലത്തുനിന്ന് അതു പെറുക്കിയെടുത്ത് വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകയാണ് വൃദ്ധ. വിറകിൻകഷണങ്ങൾ പുറത്തു താച്ചു നൊമ്പരമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചുമലൊന്നു മാററിയിടാൻ അവൾ ചാക്കു താഴത്തിറക്കി; പഴക്കൂട ഒരു മരക്കുററിയുടെമേൽ വച്ചു.

ചാക്കു കുലുക്കി വിറകിൻ കഷണങ്ങൾ ഒതുക്കുകയായിരുന്നു മുത്തശ്ശി. ആ തക്കത്തിൽ, കീറത്തൊപ്പി ധരിച്ചിരുന്ന ഒരു കുട്ടി ഓടിവന്ന് കൂടയിൽ നിന്ന് ഒരു ആപ്പിളെടുത്തു കടന്നുകളയാൻ നോക്കി. എന്നാൽ ആ വിരുതുഫലിച്ചില്ല, കിഴവി അവ

ന്റെ കുപ്പായക്കൈയിൽ പിടികൂടി. കുട്ടി പഠിച്ചപണിയൊക്കെ നോക്കി. എന്നാൽ രക്ഷപ്പെടാൻ പററിയില്ല. മുത്തശ്ശി രണ്ടു കൈകൊണ്ടും അവനെ പിടിച്ചുനിർത്തി. പിടിയും വലിയും മുറുകി. കുട്ടിയുടെ തൊപ്പി തെറിച്ചുപോയി. കിഴവി അവന്റെ മുടിയിൽ പിടികൂടി. അവൻ മുറവിളികൂട്ടി. തള്ള ശകാരവർഷവും. മാർട്ടിൻ ജോലി നിറുത്തി വേഗം അവരുടെ അരികിലേക്കുചെന്നു. ബദ്ധപ്പാടിൽ ഉമ്മറപ്പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ കണ്ണട താഴെ വീണതറിയാതെ അയാൾ സംഭവസ്ഥലത്തേക്കോടി.

''എടാ, നിന്നെ പോലീസിൽ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടേ ഞാനടങ്ങൂ'' എന്ന് കിഴവി ആക്രോശിച്ചു. ''എന്തിനാണ് എന്നെ തല്ലുന്നത്? ഞാൻ ആപ്പിൾ എടുത്തിട്ടില്ല, വിടൂ, എന്നെ വിടൂ,'' എന്നു പയ്യനും ബഹളം കൂട്ടി.

മാർട്ടിൻ ഇടപെട്ടു. കുട്ടിയുടെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടു അയാൾ പറഞ്ഞു: ''മുത്തശ്ശി, അവനെ വിടൂ. അവൻ പോകട്ടെ. ക്രിസ്തുവിനെ വിചാരിച്ച് അവന് മാപ്പു കൊടുക്കൂ.''

''ഇല്ല, വിടില്ല. ഇവനെ ഒരു ചുട്ടപ്പാഠം പഠിപ്പിക്കണം. ഒരു കൊല്ലത്തേക്ക് ഇവനതു മറക്കരുത്. ഇവനെ പോലീസിൽ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടു വേറെകാര്യം'' എന്നു വൃദ്ധ ശഠിച്ചു.

''പോട്ടെ, ഇനി അവൻ അങ്ങനെ ചെയ്യില്ല. യേശുവിനു വേണ്ടി അവനെ വിടൂ'' എന്നു മാർട്ടിൻ പിന്നയും കെഞ്ചി.

മുത്തശ്ശിപിടിവിട്ടു. കുട്ടി ഒററ കുതിക്കു രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കി. മാർട്ടിൻ അവനെത്തടഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു ''മുത്തശ്ശിയോടു മാപ്പു ചോദിക്കൂ. മേലിൽ ഇങ്ങനെ ചെയ്യരുത്. നീ ആപ്പിൾ എടുത്തത് ഞാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു.''

കുട്ടി വിമ്മിക്കരഞ്ഞു; മാപ്പു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.

''നന്നായി ഇതാ നിനക്കൊരാപ്പിൾ.'' മാർട്ടിൻ ഒരാപ്പിളെടുത്ത അവനു കൊടുത്തിട്ടു മുത്തശ്ശിയോടു പറഞ്ഞു: ''വില ഞാൻ തരാം.''

''ഇങ്ങനെയായാൽ നിങ്ങൾ ഈ കൊച്ചു തെണ്ടികളെ നശിപ്പിക്കും. ഇവനെ ചാട്ടവാർ കൊണ്ട് അടിക്കണം. അതെ, അതാണു വേണ്ടത്. ഒരാഴ്ചയോളമെങ്കിലും അതിന്റെ നീറൽ മാററരുത്.'' എന്നു മുത്തശ്ശി കയർത്തു.

''അതേ, അതാണ് നമ്മുടെ മാർഗ്ഗം. എന്നാൽ അതല്ല ദൈവത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം. ആപ്പിൾ കട്ടതിനു ചാട്ടവാറുകൊണ്ട് ഇവനെ അടിക്കണമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ പാപ്പങ്ങൾക്കു നമ്മെ എങ്ങ

നെയെല്ലാം ശിക്ഷിക്കണം?'' എന്ന് മാർട്ടിൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ വൃദ്ധ മൗനം പൂണ്ടു. മാർട്ടിൻ ബൈബിളിലെ ഒരു കഥ അവരെ സവിസ്തരം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. ഒരു യജമാനൻ തൻെറ ഭൃത്യനെ വലിയൊരു കടം ഇളച്ചുകൊടുത്തു. അവനാകട്ടെ തൻെറ കടക്കാരൻെറ കഴുത്തിനു പിടിച്ചു—ഇതായിരുന്നു കഥയുടെ ചുരുക്കം. മുത്തശ്ശി കഥ ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടു. കുട്ടിയും കേട്ടു. മാർട്ടിൻ തുടർന്നു. ''മാപ്പു കൊടുക്കാൻ ദൈവം നമ്മോട് ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. അതനുസരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നമുക്ക് അവിടത്തെ മാപ്പു കിട്ടുകയില്ല. എല്ലാവർക്കും മാപ്പു കൊടുക്കൂ, വിശേഷിച്ചു വിവേകമില്ലാത്ത ഇത്തരം കുട്ടികൾക്ക്.''

മുത്തശ്ശി ഒരു നെടുവീർപ്പോടെ പറഞ്ഞു: ''ശരിയാണ്. എങ്കിലും ഈ ചെറുപ്പക്കാർ വല്ലാതെ ദുഷിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു.'' ''അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നാം അവർക്കു നല്ലവഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കണം'' എന്നായി മാർട്ടിൻ.

''ഞാനും അതുതന്നെയാണു പറയുന്നത്. എനിക്കു ഏഴു മക്കളുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഒന്നേയുള്ളൂ; ഒരു മകൾ.'' മുത്തശ്ശി തൻെറ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. മകളുടെ കൂടെയാണു അവർ താമസിക്കുന്നത്. തനിക്ക് പണിയെടുക്കാൻ വയ്യാതായി. എങ്കിലും പേരക്കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി പണിയെടുക്കുന്നു. താൻ മടങ്ങിച്ചെല്ലുമ്പോൾ അവർ ഓടിയെത്തും എതിരേൽക്കാൻ. കൊച്ചു മകൾ ആനി. എന്തൊരു തങ്കക്കുടമാണവൾ! എപ്പോഴും മുത്തശ്ശിയുടെ വിചാരമേയുള്ളൂ അവൾക്ക്. എന്തിനും, ഏതിനും മുത്തശ്ശി തന്നെ വേണം, പ്രിയപ്പെട്ട മുത്തശ്ശി. ആ കുഞ്ഞിനെ ഓർത്തപ്പോൾ വൃദ്ധയുടെ പാരുഷ്യം ആകെ അലിഞ്ഞുപോയി. ''അതെ, കുട്ടിത്തംകൊണ്ട് ഇവന് തെററു പററിപ്പോയി. ദൈവം ഇവനിൽ കനിയട്ടെ!'' എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് അവർ അവസാനിപ്പിച്ചത്.

മുത്തശ്ശി വിറകു ചാക്കു പുറത്തു കയററി പുറപ്പെടാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ കുട്ടി വെമ്പലോടെ പറഞ്ഞു: ''ചാക്കെടുക്കാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണം. ഞാനും ആ വഴിക്കുതന്നെയാണ് പോകുന്നത്.''

വൃദ്ധ സമ്മതിച്ചു. രണ്ടുപേരും കൂടി പുറപ്പെട്ടു. ആനന്ദവായ്പിൽ മാർട്ടിനോടു ആപ്പിളിൻെറ വിലവാങ്ങാൻ മുത്തശ്ശി മറന്നുപോയി. മുത്തശ്ശിയും കുട്ടിയും സ്നേഹപൂർവ്വം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതും നോക്കി മാർട്ടിൻ അവർ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്ന് മറയുന്നതുവരെ തെരുവീഥിയിൽ നിന്നു.

നേരം [illegible]ടുത്തു. മാർട്ടിൻ വിളക്കുകൊളുത്തി തൂക്കിയിട്ട് പ[illegible]തുടർന്നു. ഒരു ബൂട്സിൻെറ പണി മുഴുമിച്ചു; തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി തൃപ്തനായി; അനന്തരം പണിയായുധങ്ങൾ പെറുക്കിയെടുത്ത് പെട്ടിയിലാക്കി. ഉപയോഗശൂന്യമായ കൊച്ചു തോൽക്കഷണങ്ങൾ തൂത്തുമാററി; തൂക്കിയേടത്തുനിന്ന് വിളക്കെടുത്തു മേശപ്പുറത്ത വച്ചു; അലമാര തുറന്ന് ബൈബിൾ എടുത്തു. തലേന്നു വായിച്ചുനിർത്തിയ ഭാഗത്ത് അടയാളമായി ഒരു തോൽക്കഷണം വച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ പുസ്തകം തുറന്നപ്പോൾ കിട്ടിയ പുറം അതായിരുന്നില്ല. തലേന്നു കണ്ട സ്വപ്നം അയാൾ ഓർത്തു. പെട്ടെന്ന് പിന്നിൽനിന്നു കാലൊച്ച കേൾക്കായി. മാർട്ടിൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി; മുറിയുടെ ഇരുണ്ട മൂലയിൽ ചിലർ നിൽക്കുന്നപോലെ തോന്നി; എന്നാൽ ആരെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ''മാർട്ടിൻ, മാർട്ടിൻ! നിനക്ക് എന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടെ?'' എന്ന് ആരോ തൻെറ ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുന്നപോലെ തോന്നി.

'ആരാണത്?' എന്ന് മാർട്ടിൻ ചോദിച്ചു. 'ഞാൻതന്നെ' എന്നായിരുന്നു മറുപടി. ഇരുട്ടിൽ നിന്ന് സ്റെറപനിച്ച് മുന്നോട്ടു വന്നു. ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചിട്ട് അയാൾ തിരോഭവിച്ചു. 'ഞാൻ തന്നെ' എന്ന ശബ്ദം വീണ്ടും കേൾക്കായിവന്നു കുട്ടിയെ കൈയിലെടുത്ത ആ സ്ത്രീ അന്ധകാരത്തിൽ നിന്ന് മുന്നോട്ടു നീങ്ങി അവൾ പുഞ്ചിരി തൂകി. കുട്ടി ചിരിച്ചു. വീണ്ടും കേട്ടു 'ഞാൻ തന്നെ' എന്ന ശബ്ദം. വൃദ്ധയും കൈയിൽ ആപ്പിളോടു കൂടിയ ആ കുട്ടിയും മുന്നോട്ടു വന്നു. മന്ദഹസിച്ചിട്ടു രണ്ടു പേരും മറഞ്ഞു.

മാർട്ടിൻെറ ആത്മാവിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ ആനന്ദം ഉയർന്നു അയാൾ കൈകൾ മാറിൽ ചേർത്തു കുരിശു രചിച്ചു. കണ്ണട എടുത്തു ധരിച്ചു. ബൈബിൾ തുറന്നപ്പോൾ കിട്ടിയിരുന്ന ആ ഭാഗം വായിച്ചുതുടങ്ങി. ആ പുറം ആരംഭിച്ചത് ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു:

''വിശന്നു വലയുന്നവനായി ഞാൻ വന്നു. നീ എനിക്കു ഭക്ഷണം തന്നു. ഞാൻ ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞിരുന്നു. നീ എനിക്കു കുടിക്കാൻ തന്നു. ഞാൻ അപരിചിതനായിരുന്നു; എന്നിട്ടും നീ എന്നെ അകത്തേയ്ക്ക് ആനയിച്ചു.''

ആ താൾ അവസാനിച്ചത് ഈ വാക്യത്തോടെ ആയിരുന്നു: ''എൻെറ ഒരു സഹോദരനോട്—ഏററവും എളിയവനോട്—നീ ഇങ്ങനെ പെരുമാറിയതിനാൽ നീ എന്നെത്തന്നെ ഉപചരിച്ചു.''

സ്വപ്നം ഫലിച്ചതായി മാർട്ടിൻ മനസ്സിലാക്കി. അന്ന് യേശു പല രൂപങ്ങളിൽ തന്നെ സന്ദർശിച്ചുവെന്നും താൻ അദ്ദേഹത്തെ സൽക്കരിച്ചുവെന്നുമോർത്ത് അയാൾ ധന്യരിൽ ധന്യനായി.

[ടോൾസ്റ്റോയ്

പദങ്ങൾ

[illegible]ചരം, ആക്രോശിക്കുക, തങ്കക്കുടം, അഭൂതപൂർവ്വം, ഉപചരിക്കുക, ആനയിക്കുക, പാരുഷ്യം.

അഭ്യാസം

I മുകളിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പദങ്ങൾ വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക.

II അനുപ്രയോഗങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുക:

വൃത്തിയാക്കിയിട്ട്, വിററുകഴിഞ്ഞിരുന്നു, ഉണ്ടാക്കികൊണ്ടിരുന്നു, പിടിച്ചുംകൊണ്ട്, കണ്ടിരിക്കുന്നു, ദുഷിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു, മറന്നുപോയി, കേൾക്കായിവന്നു.

III അനാഖ്യാനമാക്കി മാററിയെഴുതുക:

(1) "എടാ, നിന്നെ പോലീസിൽ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടേ ഞാനടങ്ങൂ" എന്ന് കിഴവി ആക്രോശിച്ചു.

(2) മാർട്ടിൻ അവനെ തടഞ്ഞുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "മുത്തശ്ശിയോടു മാപ്പു ചോദിക്കൂ. മേലിൽ ഇങ്ങനെ ചെയ്യരുത്. നീ ആപ്പിൾ എടുത്തത് ഞാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു."

IV ചൂർണ്ണികയോ, സങ്കീർണ്ണകമോ, മഹാവാക്യമോ എന്ന് കാരണസഹിതം പറയുക:

(1) അവശേഷിച്ചിരുന്ന കാബേജ്സൂപ്പ് കഴിച്ച് മേശ തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കിയിട്ട് മാർട്ടിൻ ജോലിക്കിരുന്നു.

(2) കുറെനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആപ്പിൾ വിൽക്കുന്ന ഒരു കിഴവി മുന്നിൽ വന്നുനിന്നു.

(3) ആ തക്കത്തിൽ, കീറത്തൊപ്പി ധരിച്ചിരുന്ന ഒരു കുട്ടി ഓടിവന്ന് കുട്ടയിൽ നിന്ന് ഒരു ആപ്പിളെടുത്ത് കടന്നുകളയാൻ നോക്കി.

(4) എന്നാൽ മാർട്ടി[illegible] തിരിഞ്ഞപ്പോൾ കിട്ടിയ [illegible] അതായിരുന്നില്ല.

(5) വൃദ്ധയും കൈയിൽ ആപ്പിളോടുകൂടിയ ആ കുട്ടിയും മുന്നോട്ടു വന്നു.

V [illegible] വരിയിൽ കവിയാതെ ചുരുക്കിയെഴുതുക.

(a) (1) മുത്തശ്ശിയുടെയും ആപ്പിൾ മോഷ്ടിച്ച കുട്ടിയുടെയും [illegible].

(2) അന്ന് അന്തിക്ക് പാർട്ടിനുണ്ടായ ദർശനവും അതിന്റെ പൊരുളും.

(b) ഈ കഥയുടെ സാരം ബൈബിളിലെ ഒരു വാക്യത്തിൽ ഒതുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പാഠത്തിൽനിന്ന് ആ വാക്യം ഉദ്ധരിക്കുക.

VI പ്രവർത്തനം:

ടോംസ്റ്റോയിയുടെ ചില കഥകൾ വായിച്ച് സംഗ്രഹം എഴുതുക

പാഠം 8

ഭഗവദ്ദൂത്

അംബികാതനയനും തന്നുടെ സുതൻമാരും
നിർമ്മലൻമാരാം മുനിവർഗ്ഗവും ദ്വിജൻമാരും
ദ്രോണരും കൃപരുമശ്വത്ഥാമാ, വിദുരരും
മാനിച്ചു കേൾക്കാ ഭീഷ്മർ, കർണ്ണനും ശകുനിയും.
കഴിഞ്ഞ വൃത്താന്തങ്ങൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങേണ്ടാ;
കിഴിഞ്ഞു ധർമ്മാത്മജൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകേൾപ്പിൻ.
സോമവംശത്തിൽപ്പണ്ടുള്ളചാരമറിയായ്കിൽ
മാമുനിജനത്തോടു ചോദിക്ക സുയോധന!
നാഴികനേരംപോലും മൂത്തവർ തന്നെ നാടു
വാഴുകെന്നതേവരൂ, നീതി നീ നിരൂപിക്ക.
പൂർവ്വൻമാർ പണ്ടു വാണ കേളിയും നിനക്കില്ലേ ?
സാർവ്വഭൗമത്വം തന്നെ ഭാവിച്ചാൽ വന്നുകൂടാ''.
എന്നതുകേട്ടു ദുര്യോധനനുമുരചെയ്തു:
''ചൊന്നതു നന്നുനന്നു ദേവകീതനയാ നീ !
ചൊല്ലെഴും യയാതിയാം ഭൂപതി തന്റെ മക്ക-
ളല്ലയോ യദു മുതൽ നാൽവരുമിരിക്കവേ,
പൂരുവല്ലയോ പണ്ടു പാരിനു പതിയായ-
താരുമേയറിയാതെയല്ലിവയിരിക്കുന്നു.''
''നന്നു നിൻ കേട്ടുകേൾവി മന്നവാ സുയോധന !
നിന്നോടൊന്നുണ്ടു പറയുന്നു. ഞാനതുകേൾ നീ.
പൂജ്യനായ് നൃപഗുണയോഗ്യനായുള്ളവനേ
രാജ്യത്തിൻ പ്രാപ്തിയുള്ളുവെന്നതു കേണ്ടല്ലയോ
നിന്നുടെ താതൻ ധൃതരാഷ്ട്രൻ താനിരിക്കവെ
മന്നവനായി വാണു പാണ്ഡുവെന്നറിക നീ

അപ്പോഴോ പാണ്ഡുപുത്രനാകിയ യുധിഷ്ഠിര-
നെപ്പേരുമടക്കി വാണീടുകയല്ലോ വേണ്ടൂ?

*   *   *   *   *   *   *   *

അക്കഥ നിൽക്ക, നിനക്കൊക്കെ മൂളരുതെങ്കി
ലിക്കാലം പാതിരാജ്യം പകുത്തു കൊടുക്ക നീ.''
''കൊടുക്കയില്ലാ രാജ്യം പാതിഞാനൊന്നുകൊണ്ടും;
കൊടുക്കാനവകാശമില്ലവർക്കറിഞ്ഞാലും.''
എങ്കിലൊരഞ്ചുദേശമിരിപ്പാൻ കൊടുക്ക നീ;
സങ്കടമാർക്കുംവേണ്ടാ നാശവുമുണ്ടാകേണ്ടാ''
''ആഗ്രഹം പറയാതെ, വാക്കുമുട്ടിയാൽപ്പിന്നെ-
യാർക്കാനും കൊടുക്കുന്നതാകിലന്തണർക്കത്രെ.''
''രാജ്യവും പുരം, ഗ്രാമം, ദേശങ്ങൾ വേണ്ടായെങ്കിൽ
ത്യാജ്യരല്ലവരെന്നു നിന്നുടെ കൃപയാലെ
വസിപ്പാനഞ്ചുഗൃഹം ചമച്ചുകൊടുക്ക നീ.
വസ്ത്രങ്ങൾ ധാന്യങ്ങളും പകുത്തു കൊടുക്കേണ്ടാ
അതിനും മടിയെങ്കിലൈവർക്കും കൂടിയൊരു
സദനം നാട്ടിലൊരു ഭാഗത്തു കൊടുക്ക നീ!''
അന്ധകകുലജാത, നന്തകാന്തകസേവ്യ,—
നന്തമാദിയുമില്ലാതുള്ളവൻ, പരൻപുമാൻ;
ബന്ധൂകസമമായ ചെന്തളിരടിയുള്ളോൻ,
ബന്ധുക്കളില്ലാത്തോർക്കു ബന്ധുവാകിയ കൃഷ്ണൻ;
ബന്ധുരരൂപൻ; പാണ്ഡുരാജനന്ദനന്മാർക്കു
ബന്ധുവായൊരു ദൂതനായതു പറഞ്ഞപ്പോൾ
അന്ധനാം നരപതിനന്ദനനുരചെയ്താൻ:
''ബന്ധമില്ലെന്തെങ്കിലുംമെന്നോടിത്തരം ചൊൽവാൻ.
എന്തിനു പലതരമിങ്ങനെ പറയുന്നു,
കുന്തിതൻമക്കളെന്ന കൂറുകൊണ്ടത്രെയല്ലീ?
സൂചകനായ നിന്റെ വാക്കുകൾ കേൾക്കുന്തോറും
സൂചിതൻ മുനകൊണ്ടു കുത്തുവാനുള്ള നിലം
കൊടുക്കും ഞാനെന്നതു നിനപ്പീടേണ്ടായേതും
പടയ്ക്കു വരുന്നാകിൽക്കണ്ടുപോകണം തന്നെ.''

ഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്]   [എഴുത്തച്ഛൻ

അഭ്യാസം

(1) ദൂതിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഭഗവാൻ സംബോധനചെയ്യുന്നത് രാജാവായ ദുര്യോധനനെയല്ല. എന്താണിതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം?

(2) ദുര്യോധനന്റെ അഹങ്കാരത്തെ ഭഗവാൻ ഏതു വരിയിലൂടെയാണ് ~~[illegible]~~ ഉപഹസിക്കുന്നത്?

(3) ദുര്യോധനൻ ഭഗവാനെ പരുഷമായി നിന്ദിക്കുന്നതു് ഏതു വഴിയിലൂടെയാണ്?

(4) 'അന്ധനാം നരപതിതന്നന്ദനൻ'—ഈ പദം കൊണ്ടു ദുര്യോധനനെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്തുദ്ദേശത്തോടെയാണ്?

(5) 'കുന്തീതൻമക്കളെന്നു കൂറുകൊണ്ടുമാത്രമല്ലീ'—കുന്തീതനയരോടു് ഭഗവാനു് എന്തിനു കൂറുണ്ടാകണം?

(6) "ആർക്കാനും കൊടുക്കുന്നതാകിലന്തണർക്കത്രേ"—
ആശയം വിശദീകരിക്കുക.

(7) ധർമ്മപുത്രർക്കാണ് രാജ്യത്തിനവകാശം എന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ ഭഗവാൻ ആദ്യമായി ഉന്നയിക്കുന്ന ന്യായം എന്ത്? അതിനെ ദുര്യോധനൻ എങ്ങനെ ഖണ്ഡിക്കുന്നു, അപ്പോൾ ഭഗവാൻ പറയുന്ന ന്യായമെന്ത്?

(8) എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭഗവൽഭക്തിയെ പ്രകടമാക്കുന്ന വരികൾ ഏവ?

(9) 'ബന്ധൂകസമമായ ചെന്തളിരടിയുള്ളോൻ'— അലങ്കാരമെന്ത്?

(10) എഴുത്തച്ഛന്റെയും ചെറുശ്ശേരിയുടെയും കവിതാരീതികൾക്കു തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസമെന്ത്?

പാഠം 9

ഛായാഗ്രഹണത്തിന്റെ വളർച്ച

പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളെല്ലാം നശ്വരമാണ്. രമ്യങ്ങളായ ദൃശ്യങ്ങളും മധുരങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളും മനോഹരങ്ങളായ വസ്തുക്കളും മഹോന്നതരായ വ്യക്തികളും ഒന്നുപോലെ കാലപ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ടു മറയുന്നു. നശ്വരതയെ ജയിക്കാൻ മനുഷ്യനുള്ള തീവ്രാഭിലാഷമാണ് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിരവധി കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾക്ക് പ്രചോദനമേഹിയതു്. പ്രിയപ്പെട്ട രൂപങ്ങളും അഴകുററ വർണ്ണശോഭകളും തീരെ മാഞ്ഞുപോകാതെ പരിരക്ഷിക്കാൻ ചിത്രകലയെ മനുഷ്യർ അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽക്കു തന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവന്നു. എന്നാൽ മികച്ച ചിത്രകാരന്മാരുടെ എണ്ണം എന്നും കുറവായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ മാർഗ്ഗം സാർവ്വജനനീയമായിരുന്നില്ല. ഛായാഗ്രഹണവിദ്യയുടെ ആവിർഭാവത്തോടു കൂടി ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗണ്യമായ വിജയം കൈവന്നു. ശബ്ദലേഖനം സാദ്ധ്യമായപ്പോൾ ശബ്ദത്തെ ചിരസ്ഥായിയാക്കാനും കഴിഞ്ഞു. ഛായാഗ്രഹണവിദ്യയുടെ പടിപ്പടിയായുള്ള വികാസപരിണാമങ്ങളാണ് സിനിമ, ടെലിവിഷൻ, ഹോളോഗ്രാഫി, എന്നീ ആധുനിക ശാസ്ത്രസിദ്ധികൾ

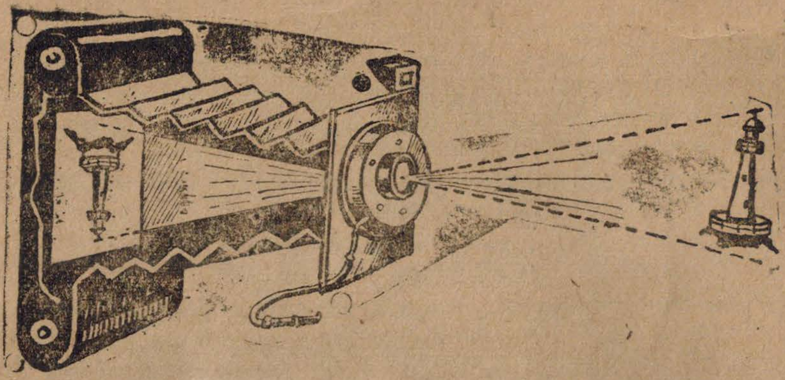

ക്യാമറ എന്ന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നതെന്നറിയാമല്ലോ. ക്യാമറ എന്ന ഇററാലിയൻ പദത്തിന് 'അറ' എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളൂ. വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഉപകരണം ഒരു ചെറിയ അറയാണുതാനും. ഇതിന്റെ മുമ്പിലും പിമ്പിലുമുള്ള ഭിത്തികൾ മരംകൊണ്ടുള്ളവയാണ്. ഇവയെ ഹ്രാസവികാസക്ഷമമായ മടക്കുകളോടുകൂടിയ തോലുകൊണ്ട് ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ആവശ്യമനുസരിച്ച് പെട്ടിയുടെ നീളം കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാം. മുമ്പിലത്തെ ഭിത്തിയിൽ മദ്ധ്യോന്നതമായ ഒരു കാചം ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലൂടെ മാത്രമേ പെട്ടിയുടെ അകത്തേക്കു വെളിച്ചം കടക്കുകയുള്ളു. പ്രകാശരശ്മികൾ തട്ടുമ്പോൾ രാസപരിണാമവും തൽഫലമായി വർണ്ണഭേദവും സംഭവിക്കുന്ന പ്രത്യേകതരം ലവണം പുരശിയ ഒരു ഫലകം പിന്നിലെ ഭിത്തിയോടു ചേർത്തുവച്ചിരിക്കും. കാചത്തിലൂടെ അകത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്ന വെളിച്ചം ഫലകത്തിലെ ലവണത്തിൽ പലയിടത്ത് പലതോതിൽ വർണ്ണഭേദം വരുത്തും. കൂടുതൽ വെളിച്ചം വീഴുന്നഭാഗങ്ങൾ കൂടുതലായി കറുത്തിരിക്കും. വെളിച്ചംകുറവായി വീഴുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അത്രതന്നെ കറുത്തിരിക്കയില്ല. ഫോട്ടോ എടുക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുവിന്റെയോ ആളുടെയോ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു പതിക്കുന്ന പ്രകാശത്തിന്റെ ഏററക്കുറവനുസരിച്ച് ഫലകത്തിൽ അങ്ങിങ്ങ് നിറമാററം സംഭവിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് ഛായാപടത്തിന്റെ ആദ്യരൂപം. ഇതിന് 'നെഗററീവ്' എന്നുപറയുന്നു, വിപരീതപടം എന്നാണ് 'നെഗററീവ്' എന്നതിന് ഇവിടെ അർത്ഥം.' വസ്തുവിന്റെ മങ്ങിയഭാഗങ്ങൾ പ്രകാശമാനങ്ങളായും പ്രകാശമാനങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ മങ്ങിയുമാണ് 'നെഗററീവിൽ കാണുക. വസ്തുവിന്റെ രൂപം തലകീഴായും ഇടംവലം തിരിഞ്ഞുമാണ് നെഗററീവിൽ പതിയുന്നത്. ഈ വിപരീതപടത്തിന്റെ ഛായ വീണ്ടും എടുത്തിട്ടാണ് ശരിയായ പ്രതിച്ഛായ ഉണ്ടാക്കുന്നത്

ഫലകം ക്യാമറയിൽനിന്നു പുറത്തെടുത്താൽ അതിന്മേൽ സൂര്യപ്രകാശമേൽക്കുകയും തൽഫലമായി ലവണത്തിന്നു മുഴുവൻ നിറംമാററം വരികയും ചെയ്യും. അതിനാൽ വെളിച്ചം തട്ടാത്ത വണ്ണം ഫലകം ക്യാമറയിൽ നിന്നു പുറത്തെടുത്ത് ഉറയിലിട്ടു സൂക്ഷിക്കണം. പിന്നീട് ഇരുട്ടറയിൽ വെച്ച് ചില പ്രത്യേക ലവണങ്ങൾ കലക്കിയ ലായനിയിൽ കുറെനേരം മുക്കിവെച്ച് ശുദ്ധജലത്തിൽ കഴുകിയെടുക്കണം. ഇത്രയുമായാൽ വെളിച്ചത്തിന് ഛായയിൽ ഒരു മാററവും വരുത്താൻ കഴികയില്ല. ഈ പ്രക്രിയകൾ നടക്കുന്ന മുറിയിൽ ചുകന്ന വെളിച്ചം ഉപയോഗിക്കാം. കാരണം, അതിന്ന് ഛായാഫലകത്തിലെ ലവണത്തിൽ വർണ്ണഭേദം വരുത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സൂര്യപ്രകാശത്തിനുപകരം വിദ്യുത്പ്രകാശം ഉപയോഗിച്ചും ഫോട്ടോ എടുക്കാം.

നിശ്ചലചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് നാം ഇതുവരെ പറഞ്ഞത്. ഇനി ചലച്ചിത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു കടക്കാം. സിനിമയിൽ കാണുന്നത് ചലചിത്രങ്ങളാണ്. ഓടുന്നതും ചാടുന്നതും നീന്തുന്നതും പടവെട്ടുന്നതുമെല്ലാം ശരിക്കു നടക്കുന്നപോലെയാണല്ലോ സിനിമയിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. ചിത്രത്തിലും സാധാരണ ഛായാപടങ്ങളിലും അങ്ങനെയല്ല. ഇയാൾ ഓടുകയാണ്; ചാടുകയാണ്; നീന്തുകയാണ് എന്നൊക്കെ അനുമാനിക്കാൻ സഹായിക്കുക മാത്രമേ ചിത്രവും ഛായാപടവും ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഒരു ക്രിയയും അവയിൽ സിനിമയിലെന്നപോലെ പൂർണ്ണമായി പകർത്തിക്കാണിക്കുന്നില്ല. ക്രിയയുടെ ഒരു നൈമിഷികഘട്ടം മാത്രമാണ് ചിത്രവും ഛായാപടവും കാണിച്ചുതരുന്നത്. ബഹുവിധമായ വ്യാപാരങ്ങളെ സിനിമയിൽ അതേപടി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണെന്നു നോക്കാം.

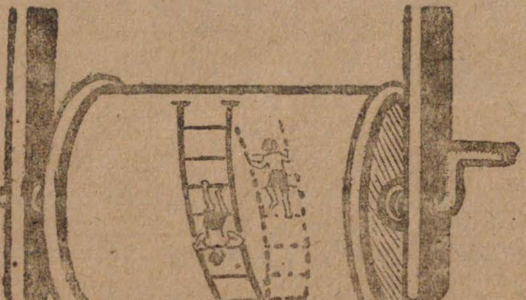

ഒരു ക്രിയ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വിവിധദശകളുടെ ഛായാപടങ്ങളെടുത്ത് അവയെ തുടർച്ചയായി അതിവേഗത്തിൽ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയാണെങ്കിൽ നാം ആ പടങ്ങളെ ഒററയൊററയായിക്കാണുകയില്ല. ആ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഏകചിത്രമാണ് നമുക്കപ്പോൾ ദൃശ്യമാവുക. ഒരുദാഹരണം പറയാം. ഒരു മനുഷ്യൻ കോണികയറിപ്പോകുന്നതിന്നിടയിൽ അതിന്റെ വിവിധദിശകളിലെ പടങ്ങളെടുത്ത് ചിത്രത്തിൽ കാണിച്ചപോലെ ഘനംകുറഞ്ഞ ഒരു പീപ്പയുടെ ചുററും പതിച്ച് പീപ്പ അതിവേഗത്തിൽ ചുഴററുകയാണെങ്കിൽ ആൾ കോണികയറിപ്പോകുന്നപോലെ തോന്നും. ഓരോ ചിത്രവും നാം വേറെ വേറെ കാണുകയില്ല. എന്താണിതിനു കാരണം? നയനേന്ദ്രിയത്തിന്റെ പ്രത്യേകത തന്നെ. ദർശിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുവിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വെളിച്ചമാണ് ദ്രഷ്ടാവിന്റെ ദർശനേന്ദ്രിയത്തിൽ വസ്തുവിന്റെ ചിത്രം പതിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ചിത്രം $\frac{1}{20}$ സെക്കൻറ് നേരം കണ്ണിൽ തങ്ങി നിൽക്കുന്നു. അതിന്നിടയ്ക്കു വേറൊരു വസ്തുദൃഷ്ടിപഥത്തിലെത്തിയാൽ രണ്ടിന്റെയും നടുക്കുവരുന്ന കാലവിടവ് നാം അറിയുകയില്ല. അതിനാൽ ഒരു പ്രവർത്തനത്തിന്റെ തൊട്ടുതൊട്ടുള്ള വിവിധദശകളുടെ ഛായാപടങ്ങൾ സെക്കൻറിൽ ഇരുപതെണ്ണത്തിൽ കുറയാത്ത വേഗത്തോടെ സ്ക്രീനിൽ വിക്ഷേപിച്ചാൽ അവതുടർച്ചയായി നടക്കുന്ന ക്രിയയുടെ പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു സിനിമാക്കഥ എത്രയെത്ര സംഭവങ്ങളോടു കൂടിയതാണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. ഓരോ സംഭവത്തിലും അനേകമനേകം പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഈ ചലനാത്മക പ്രവർത്തനങ്ങളോരോന്നിന്റെയും ഒട്ടേറെ ഛായകളെടുത്ത് സ്ക്രീനിൽ വിക്ഷേപിച്ചാണ് സിനിമാപ്രദർശനം നടത്തുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ഒരു 'ഫിലിം' എടുത്തു പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ വസ്തുതകൾ വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാം. ഹൈസ്പീഡ് ക്യാമറ ഉപയോഗിച്ചാണ് ചലച്ചിത്രമെടുക്കുന്നത്. സാധാരണ ക്യാമറകൊണ്ട് അതു സാദ്ധ്യമല്ല. സിനിമ ആരംഭിച്ച കാലത്ത് മൂകചിത്രങ്ങളെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സംസാരിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ വന്നതു പിന്നീടാണ്, ക്യാമറയോടൊപ്പം സ്വനഗ്രാഹി യന്ത്രവും പ്രവർത്തിപ്പിച്ച് രൂപവും ശബ്ദവും ഏകകാലത്ത് ലേഖനം ചെയ്താണ് സംസാരിക്കുന്ന പടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നത്. കറുപ്പും വെളുപ്പുമായ ചിത്രങ്ങൾ മാത്രമേ ആരംഭത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നീട് സവർണ്ണചിത്രങ്ങൾ പ്രചാരത്തിൽ വന്നു. ഛായാഗ്രഹണവിദ്യയുടെ വളർച്ചയിൽ ഇതൊരു നാഴികക്കല്ലാണ്.

നാടകരംഗത്ത് അവതരിപ്പിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമായ പല അദ്

ഭൂത ദൃശ്യങ്ങളും സിനിമയിൽ യഥാതഥമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചു കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഛായാഗ്രഹണവിദ്യയിലുള്ള പല കൗശലങ്ങളിലൂടെയാണ് ഇതു സാധിക്കുന്നത്.

ഹോളോഗ്രാഫി ഛായാഗ്രഹണത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയാണെന്നു വേണം പറയാൻ. പൂർണ്ണലേഖനം എന്നാണ് ആ ആംഗലപദത്തിനർത്ഥം. ഛായാപടങ്ങളിലും സിനിമയിലും നാം കാണുന്നത് ദ്വിമാനങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളാണ്. അവയ്ക്കു നീളവും വീതിയുമേയുള്ളൂ; ഘനമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ദ്വിമാനചിത്രങ്ങൾ എന്ന് അവയെ വിളിക്കുന്നത്. എന്നാൽ നാം കാണുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം ത്രിമാനങ്ങളാണ്. ചിത്രകാരൻ വരയ്ക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളിലും ക്യാമറ ഉപയോഗിച്ചെടുക്കുന്ന ഛായാപടങ്ങളിലും ആഴത്തിന്റെയും ഘനത്തിന്റെയും പ്രതീതി രേഖകളുടെ സവിശേഷത കൊണ്ട് കുറെയൊക്കെ ജനിപ്പിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ലോകത്തിലെ യാഥാർത്ഥാനുഭവങ്ങൾ വച്ചുകൊണ്ട് നാം ചിത്രങ്ങളെയും ഛായാപടങ്ങളെയും വീക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് വാസ്തവത്തിൽ ത്രിമാനപ്രതീതി ജനിക്കുന്നത്. ഹോളോഗ്രാഫികൊണ്ട് എടുക്കുന്ന ഛായകളാകട്ടെ സാങ്കേതികരീതിയിലുള്ള പ്രത്യേകതകൊണ്ട് തികഞ്ഞ ത്രിമാനപ്രതീതിയുണ്ടാക്കുന്നു. വസ്തുക്കളെ ത്രിമാനമായി കാണാവുന്നതിനു പുറമേ പ്രകാശത്തിന്റെ ഏററക്കുറവും വർണ്ണഭേദവും മററും ഹോളോഗ്രാമുകളിൽ വ്യക്തമായി ദർശിക്കാം. ചിത്രം കാണുന്നു എന്നല്ല ഹോളോഗ്രാം നോക്കുമ്പോൾ തോന്നുക. വസ്തു അതേപടി അതാ മുമ്പിൽ വർത്തിക്കുന്നു! അതിനെ തൊടാൻ ആരും കൈനീട്ടിപ്പോകും. ഒരു ജാലകത്തിലൂടെ വസ്തുവിനെകാണുകയാണെന്നേ തോന്നൂ. ഹോളോഗ്രാമിന്റെ പിന്നിലേക്കെത്തി നോക്കിയാൽ ഛായയെടുക്കുമ്പോൾ വസ്തുവിന്റെ പിന്നിൽ എന്തെല്ലാമുണ്ടായിരുന്നുവോ അതുപോലും കാണാം. അത്രയുമല്ല, വസ്തുവിന്റെ ധർമ്മങ്ങൾകൂടി ഹോളോഗ്രാമിലേയ്ക്കു പകരുന്നു. മധ്യനതമായ ഒരു ദർപ്പണത്തിന്റെ ഹോളോഗ്രാമെടുത്ത് അതു സൂര്യനഭിമുഖമായി പിടിച്ചപ്പോൾ യാഥാർത്ഥ ദർപ്പണമെന്നപോലെ അത് പ്രകാശത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു എന്ന് ഹോളോഗ്രാഫിയുടെ ഉപജ്ഞാതാക്കളിൽ ഒരാളായ യൂറിഡെനിസ്യൂക്ക് എന്ന യുവശാസ്ത്രകാരൻ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഹോളോഗ്രാമുകൾ ത്രിമാനങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു എന്നതല്ല അവയുടെ പ്രധാനമായ പ്രത്യേകത. പല്ലുകളിൽനിന്നും കണ്ണുകളിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന പ്രകാശംപോലും അതേപടി പ്രസ്ഫുരിക്കുന്നു.

വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അദ്ഭുതകരമായി തോന്നുന്നു; അല്ലേ? എന്നാൽ ഇതിൽ അദ്ഭുതപ്പെടാനൊന്നുമില്ല എന്നാ

ന്ന് വിദഗ്ദ്ധൻമാരുടെ അഭിപ്രായം. നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ വസ്തുക്കളെ കാണുമ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ ചെയ്യുന്നതെന്താണ്? വസ്തുക്കൾ ചിതറുന്ന വെളിച്ചത്തെ പിടിച്ചെടുക്കുകമാത്രം. ഈ വെളിച്ചത്തെ വീണ്ടും അതേപടി ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മുമ്പുകണ്ട വസ്തുവിനെതന്നെ വീണ്ടും കാണാം. അതിന് വസ്തു അവിടെഉണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ഇതാണ് ഹോളോഗ്രാഫിയുടെതത്വം. ടേയ്പ്പുകളിലോ പ്ലേയ്റ്റുകളിലോ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ വീണ്ടും കേൾക്കുന്നതിനു സമാനമാണിത്.

നടീനടൻമാർ കുറെ മുമ്പ് അഭിനയിച്ച രംഗങ്ങളുടെ ഛായകൾ നാം സിനിമയിൽ കാണുന്നു. അഭിനയവും ദർശനവും ഏകകാലത്തല്ല നടക്കുന്നത്. അതിദൂരത്തെങ്ങോ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഭവം അതു നടക്കുമ്പോൾതന്നെ അതേപടി ഇവിടെയിരുന്ന് കാണാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ ഹാ! എന്തുരസം! അല്ലേ? കാണാൻ സാധിക്കും. ആ വിദ്യയാണ് ടെലിവിഷൻ. എത്രയോ അകലെ നിന്നു ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങളും പാടുന്ന പാട്ടുകളും റേഡിയോവിൽകൂടി അതേസമയത്ത് നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നില്ലേ? ഏതാണ്ട് അതുപോലെയാണ് ടെലിവിഷനും. ഉൽപത്തിസ്ഥാനത്തുനിന്ന് ശബ്ദതരംഗങ്ങളെ വിദ്യുത്കാന്തതരംഗങ്ങളാക്കി മാററി പ്രക്ഷേപിക്കുന്നു; ആ തരംഗങ്ങളെ നമ്മുടെ റേഡിയോ ശബ്ദതരംഗങ്ങളാക്കി വീണ്ടും മാററിതരുമ്പോൾ അകലെനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദം അതേപടി നാം ശ്രവിക്കുന്നു. ഇതാണ് ശബ്ദപ്രക്ഷേപണതത്വം. ഇനി ടെലിവിഷൻെറ തത്വമെന്തെന്നു പറയാം. എല്ലാ കാഴ്ചകളും പ്രകാശതരംഗരൂപത്തിലാണ് നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ ഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അങ്ങകലെ നടക്കുന്നരംഗങ്ങൾ ചിതറുന്ന പ്രകാശരശ്മികളെ വിദ്യുത്കാന്തതരംഗങ്ങളാക്കി പരിവർത്തിപ്പിച്ചു പ്രക്ഷേപിക്കുകയും പിന്നീട് അതാതു ദിക്കിലെ ടെലിവിഷൻസെററിലൂടെ പ്രകാശതരംഗങ്ങളാക്കി തിരിച്ചുമാററുകയും ചെയ്താൽ അവിടെ നടക്കുന്നത് ഇവിടെയിരുന്നുകാണാം. അദ്ഭുതം! അദ്ഭുതം! എന്ന് എത്രപറഞ്ഞാലും അധികമാവില്ല. ഇനി എന്തെല്ലാം അദ്ഭുതങ്ങൾ ശാസ്ത്രം ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ പോകുന്നുവെന്ന് ആരുകണ്ടു!

പദങ്ങൾ

മഹോന്നതർ, കാലപ്രവാഹം, തീവ്രാഭിലാഷം, പ്രചോദനം, സാർവ ജനീനം, ആവിർഭാവം, ചിരസ്ഥായി, ശബ്ദലേഖനം, ആധുനികശാസ്ത്രസിദ്ധി, ഹ്രാസവികാസക്ഷമം, കാചം, പ്രകാശരശ്മി, രാസപരിണാമം, പ്രതിച്ഛായ, പ്രക്രിയ, നൈമിഷികഘട്ടം, ജ്ഞാനേന്ദ്രിയം.

ദ്രഷ്ടാവ്, വിക്ഷേപിക്കുക, പ്രതീതി, ചലനാത്മകം, അദ്ഭുതദൃശ്യം, യഥാതഥം, ദ്വിമാനം, ത്രിമാനം, സവിശേഷത, ഹോളോഗ്രാഫി, ഹോളോഗ്രാം, സാങ്കേതികം, വർത്തിക്കുക, ഉപജ്ഞാതാവ്, വിദ്യുത്കാന്തതരംഗം, പ്രകാശതരംഗം.

അഭ്യാസം

I (a) വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

തീവ്രാഭിലാഷം, പ്രചോദനം, ആവിർഭാവം, ചിരസ്ഥായി, സിദ്ധി, പ്രക്രിയ, ദ്രഷ്ടാവ്, യഥാതഥം, വർത്തിക്കുക, ഉപജ്ഞാതാവ്, നാഴികക്കല്ല്.

(b) ഈരണ്ടു പര്യായം എഴുതുക:
അഭിലാഷം, നയനം, തരംഗം.

II (a) വിഗ്രഹിച്ച് സമാസം പറയുക:
കാലപ്രവാഹം, തീവ്രാഭിലാഷം, ആധുനികശാസ്ത്രസിദ്ധി, പ്രകാശരശ്മി.

(b) പിരിച്ചെഴുതുക:
മഹോന്നതർ, തീവ്രാഭിലാഷം, നയനേന്ദ്രിയം, ചലച്ചിത്രം.

III അനുപ്രയോഗങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുക:
ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവന്നു, ആയിരുന്നില്ല, ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്, എടുത്തിട്ട്, തങ്ങിനിൽക്കുന്ന.

IV ചൂർണ്ണികയോ സങ്കീർണ്ണകമോ മഹാവാക്യമോ എന്ന്. കാരണസഹിതം പറയുക:—

(1) രമ്യങ്ങളായ ദൃശ്യങ്ങളും മധുരങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളും മനോഹരങ്ങളായ വസ്തുക്കളും കാലപ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ടുമറയുന്നു.

(2) എന്നാൽ മികച്ച ചിത്രകാരൻമാരുടെ എണ്ണം എന്നും കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ മാർഗ്ഗം സാർവജനീനമായിരുന്നില്ല.

(3) ശബ്ദലേഖനം സാദ്ധ്യമായപ്പോൾ ശബ്ദത്തെ ചിരസ്ഥായിയാക്കാനും കഴിഞ്ഞു.

(4) കൂടുതൽ വെളിച്ചംവീഴുന്ന ഭാഗങ്ങൾകൂടുതലായി കറുത്തിരിക്കും.

V (1) ഛായാഗ്രഹണവിദ്യയുടെ അടിസ്ഥാനതത്ത്വമെന്ത്?

(2) സാധാരണ ഛായാപടങ്ങൾക്കും ചലച്ചിത്രങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള പ്രധാനവ്യത്യാസമെന്ത്?

(3) ചലച്ചിത്രങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായ തത്ത്വം വിവരിക്കുക.

(4) ചലച്ചിത്രങ്ങളെടുക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണം ഏത്?

(5) സംസാരിക്കുന്ന ചലച്ചിത്രങ്ങൾ എങ്ങനെ നിർമ്മിക്കുന്നു?

(6) ഹോളോഗ്രാഫി എന്നാൽ എന്ത്?

(7) ഹോളോഗ്രാമുകളുടെ പ്രത്യേകതകൾ ഏവ?

(8) ടെലിവിഷൻെറ അടിസ്ഥാനതത്ത്വം വിവരിക്കുക.

പാഠം 10

മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങൾ

ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ പൂർവ്വികൻ

ഏതാണ്ടു മുപ്പതുലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ആസ്ത്രലോപിത്തേകസ് എന്ന മനുഷ്യക്കുരങ്ങിൽ നിന്ന് പരിണാമത്തിന്റെ ഫലമായി ആദിമമനുഷ്യൻ ഉണ്ടായി എന്ന് ആറാം പാഠപുസ്തകത്തിൽ നിങ്ങൾ പഠിച്ചുവല്ലോ. ഒരു പ്രത്യേക ജന്തുവർഗ്ഗമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞ മാനവരാശിയെ 'ഹോമോസാപിയൻസ്' എന്നപേരുകൊണ്ടാണ് നരവംശ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ കുറിക്കുന്നത്. വളരെക്കാലംകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യൻഇന്നത്തെ രൂപത്തിൽ രൂപംതീർന്നത്. ഇപ്പോഴത്തെ രൂപം കൈവന്നിട്ട് അഞ്ചുലക്ഷം വർഷങ്ങളെങ്കിലും കഴിഞ്ഞിരിക്കണം എന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ അനുമാനിക്കുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് മനുഷ്യവർഗ്ഗം പലതായി പിരിഞ്ഞു. ഉൽപത്തിയിലുള്ള വ്യത്യാസം കൊണ്ടല്ല, ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും ചരിത്രപരവുമായ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് ഈ വിഭജനം സംഭവിച്ചത്. പലതരം മനുഷ്യക്കുരങ്ങുവർഗ്ഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭിന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടായി എന്നൊരു എതിർസിദ്ധാന്തമുള്ളത് ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിനിപ്പോൾ പ്രചാരമില്ലാതായിരിക്കുന്നു. മററുവർഗ്ഗങ്ങളെ അടക്കിഭരിക്കാൻ തങ്ങൾക്കവകാശ

മുണ്ടെന്നും; ഏററവും ഉയർന്നവർഗ്ഗം തങ്ങളാണെന്നും സമർത്ഥിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വെള്ളക്കാർ കെട്ടിച്ചമച്ച ഒരു വ്യാജസിദ്ധാന്തമാണ് ഇതെന്ന് റഷ്യൻ നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതെങ്ങനെയെങ്കിലുമാകട്ടെ, ഏകവർഗ്ഗം ഭിന്നവർഗ്ഗങ്ങളായിതീർന്നത് കാലാവസ്ഥ, ഭൂപ്രകൃതി, സാംസ്ക്കാരിക നിലവാരം എന്നിവ നിമിത്തമായിരിക്കണം.

മനുഷ്യരെ പല വർഗ്ഗങ്ങളായി തിരിക്കുന്നതിൽ തൊലി നിറത്തിനു വലിയ പ്രാധാന്യം കൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കറുത്തവർ, വെളുത്തവർ—ഈ ഭേദത്തിന് സൂക്ഷ്മമായി ചിന്തിച്ചാൽ അത്രയൊന്നും പ്രാധാന്യം കൽപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. കറുത്ത തൊലിക്കാരെ കാണുന്നത് ധാരാളം വെയിലേൽക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലാണ്. അംട്രാവയലററ് രശ്മികളിൽ നിന്ന് വിററമിൻ 'ഡി' ഉൾക്കൊള്ളാൻ കറുത്ത തൊലി സഹായകമാണ്. പരിസര പ്രേരണകൾക്കനുസരിച്ച് ജീവികളുടെ പ്രകൃതിയിൽ വന്നു ചേരുന്ന രൂപപരിണാമത്തിന് ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രമാണിത്. നന്നെ കറുത്തവരുടെ വർഗ്ഗം ഭൂമദ്ധ്യരേഖയോടടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലാണ് ആദ്യമുണ്ടായത്. ഒരു പക്ഷേ, ആദിമമനുഷ്യൻ കറുത്തവനായിരുന്നിരിക്കാം.

തൊലിനിറം മാത്രമല്ല, ശരീരപ്രകൃതിയിലുള്ള മററു പ്രത്യേകതകളും കാലാവസ്ഥയോടും പരിസരവിശേഷതകളോടും ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉഷ്ണമേഖലയിൽ വസിക്കുന്നവർക്ക് പ്രായേണ ചെറിയ ഉടലും നീണ്ട കൈകാലുകളും പ്രകൃതിദത്തമാണ്. ധ്രുവപ്രദേശത്തിലാകട്ടെ വലിയ ഉടലും ചെറിയ കൈകാലുകളുമാണ് നിയമേന കാണുന്നത്. ഉഷ്ണപ്രദേശങ്ങളിൽ ചൂടുകൊണ്ടുള്ള പീഡ കുറയ്ക്കാനും ശീതപ്രദേശങ്ങളിൽ തണുപ്പിൻെറ ബാധ തടുക്കാനും വിഭിന്നരീതിയിലുള്ള ഈ ശരീരഘടനകൾ ആവശ്യമാണ്. മൂക്കിൻെറ രൂപവും മനുഷ്യരെ വർഗ്ഗങ്ങളായി തിരിക്കുന്നതിൽ ഒരു പ്രധാന ഘടകമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതും വ്യത്യസ്തകാലാവസ്ഥകളോടുകൂടിയ പ്രദേശങ്ങളിൽ ജീവിക്കാൻ പററിയവിധം പ്രകൃതി വരുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു മാററം മാത്രമാണ്. ഇടുങ്ങിയ മൂക്കുള്ളവരെ ശീതപ്രദേശങ്ങളിലും പരന്നമൂക്കുള്ളവരെ ഉഷ്ണപ്രദേശങ്ങളിലുമാണ് സാമാന്യേന കാണുന്നത്. ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വായുവിൻെറ ചൂടു നിലനിർത്താൻ ഇടുങ്ങിയ മൂക്കും ചൂടു കുറയ്ക്കാൻ പരന്ന മൂക്കുമാണ് പററുക. ചുരുക്കത്തിൽ വർഗ്ഗങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ കാണുന്ന ശാരീരികമായ വ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം പരിസരത്തോടിണങ്ങി ജീവിക്കാൻ പ്രകൃതി നൽകിയ അനുഗ്രഹങ്ങളാണ്. ഈ പ്രത്യേകതകളിൽ ചിലതു സുന്ദരമെന്നും

ററു ചിലത് അസുന്ദരമെന്നും കരുതുന്നതിനൊരർത്ഥവുമി ല്ല. തടിച്ചുമലർന്ന ചുണ്ടും കറുകറുത്ത നിറവും ഇടുങ്ങിയ കണ്ണുകളും സൗന്ദര്യത്തികവായിത്തന്നെ ചില ജനവർഗ്ഗങ്ങൾ എണ്ണുന്നുണ്ടെന്ന് ഇടയ്ക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

വിഭിന്നവർഗ്ഗങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ഭൂമിയുടെ വ്യത്യസ്തഭാഗങ്ങളിലാണ് ഉദ്ഭവിച്ചതെങ്കിലും ഇന്ന് പല വർഗ്ഗങ്ങൾ ഒരേ രാജ്യത്തു തന്നെ പാർക്കുന്നു. രണ്ടു ഭിന്നവർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിൽ കലർന്ന് രണ്ടിനുമിടയിൽ നിൽക്കുന്ന പല ഉപവർഗ്ഗങ്ങളും സംജാതമായിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കൊന്നും തമ്മിൽ ജന്തുശാസ്ത്രപരമായി യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. സൂക്ഷ്മമായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ എല്ലാം ഒരൊററ വർഗ്ഗം തന്നെ.

ഉഷ്ണമേഖലാപ്രദേശങ്ങളിൽ ജനിക്കുകയും വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വെള്ളക്കാരുടെ തൊലിനിറവും മൂക്കിൻെറ ആകൃതിയും മററും മററും മാറുന്നില്ലല്ലോ എന്നു നിങ്ങൾ ശങ്കിച്ചേക്കാം. ഒന്നു രണ്ടു തലമുറ കൊണ്ടല്ല, അനേകായിരം വർഷങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് ഈ മാററങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നത് എന്നോർക്കണം. മാത്രമല്ല ബുദ്ധിശക്തിയുടെ വികാസത്തോടുകൂടി, മനുഷ്യൻ പരിസരത്തോട് മല്ലിട്ടു ജീവിക്കാൻ സ്വയം പല ഉപായങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ച് ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയതോടുകൂടി, പ്രകൃതിവരുത്തുന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ മാററങ്ങൾക്ക് ആവശ്യവും വളരെ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നു വരുമ്പോഴേ പ്രകൃതി ഇടപെടുകയുള്ളൂ എന്ന തത്ത്വം മറക്കരുത്. എന്നാൽ രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിൽ സങ്കരം വരുമ്പോൾ സവിശേഷതകൾ ഉടനടി സന്താനങ്ങളിലേയ്ക്കു സംക്രമിക്കുന്നത് അതിസാധാരണമാണ്.

ഇററാലിയൻ + ജപ്പാനീസ്

യൂറോപ്പി + നെഗ്രി

അതിനാൽ ഇപ്പോൾ ലോകത്തിൽ കാണുന്ന ഏതു മനുഷ്യനെയും ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗത്തിന്റെ കലർപ്പററ പ്രതിനിധിയായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. എങ്കിലും വർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പ്രധാന ശാരീരിക വ്യത്യാസങ്ങൾ തുടർന്നുപോകുന്നു. പ്രധാന വർഗ്ഗങ്ങളെ വേഗത്തിൽ വേർതിരിച്ചറിയാവുന്നതു പോലെ അത്ര എളുപ്പമല്ല ഒരേ വർഗ്ഗത്തിലെ ഉപവർഗ്ഗങ്ങളെ വേർതിരിച്ചറിയുക. ഇംഗ്ലീഷുകാരനെയോ റഷ്യക്കാരനെയോ നീഗ്രോവിൽനിന്നു തിരിച്ചറിയാൻ വിഷമമില്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരനിൽനിന്നും റഷ്യക്കാരനെ തിരിച്ചറിയുകഅത്ര തന്നെഎളുപ്പമല്ല.

നെഗ്രി, മംഗോളി, യൂറോപ്പി; ആസ്ത്രേലി, ഖോയ്സാനി എന്ന അഞ്ചു വർഗ്ഗങ്ങളായി മാനവസമൂഹത്തെ ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിഭജിക്കുന്നു. ചിലർ ഖോയ്സാനിയെ നെഗ്രിയിലുൾപ്പെടുത്തി നാലു വർഗ്ഗങ്ങളേയുള്ളൂ എന്നു പറയുന്നു. റഷ്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഖോയ്സാനിക്കു പുറമേ ആസ്ത്രേലിയേയും നെഗ്രിയുടെ വകഭേദം മാത്രമായിക്കരുതി മൂന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങൾ (നെഗ്രി, മംഗോളി, യൂറോപ്പി) മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. അടിസ്ഥാനപരമായി തെക്കു

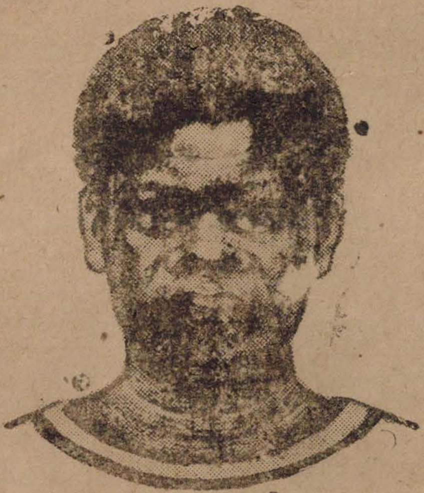

നെഗ്രി

നെഗ്രി

മംഗോളി

കൂക്കേഷി

ആസ്ത്രേലിയ

പടിഞ്ഞാറൻവർഗ്ഗം; വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ വർഗ്ഗം എന്നു രണ്ടായി തരംതിരിച്ചാൽ മതിയെന്നും ചില ഗ്രന്ഥകാരൻമാർ വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉപവർഗ്ഗങ്ങൾ നിരവധിയാണെന്ന വസ്തുത സർവ്വസമ്മതമാണ്.

കറുത്ത ആഫ്രിക്ക എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായ തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ നീഗ്രോകളാണ് നെഗ്രിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉത്തമ മാതൃക. ഇതിൽ അനേകം ഉപവർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ കാട്ടുവർഗ്ഗക്കാരും, മദ്ധ്യാഫ്രിക്കയിലെ പിഗ്മികളും, കിഴക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ എത്തിയോപ്പിയൻ ജനവിഭാഗങ്ങളും

നെഗ്രിയുടെ അവാന്തരഭേദങ്ങളാണ്. കറുത്തനിറം; സ്പ്രിങ്ങുപോലെ ചുരുണ്ടമുടി; പരന്ന പതിഞ്ഞ മൂക്ക്, ഉന്തിനിൽക്കുന്ന താടിയെല്ല്, തടിച്ചുമലർന്നു തൂങ്ങിയ ചുണ്ടു്; നിവർന്ന നെററിത്തടം എന്നിവ ഇവരുടെ സവിശേഷതകളാണ്. ലോകത്തിലെ ജനസംഖ്യയുടെ പത്തുശതമാനത്തോളം ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നു.

എണ്ണംകൊണ്ട് പ്രഥമസ്ഥാനം കിട്ടുന്നത് മംഗോളി വർഗ്ഗത്തിനാണ്. ഏഷ്യയിലും അമേരിക്കയിലും ഇവർ വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. നൂററമ്പതുകോടിയോളം വരും ഇവരുടെ എണ്ണം. അതിൽ എഴുപതുകോടി ചീനക്കാരാണ്. ഈ വർഗ്ഗത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷവും ഏഷ്യയിൽ വസിക്കുന്നു. യു. എസ്. എസ്. ആറിന്റെ ഏഷ്യാവിഭാഗത്തിൽ ധാരാളം മംഗോളിയരുണ്ട്. നേപ്പാൾ, ഭൂട്ടാൻ, ടിബററ്, ജപ്പാൻ, ഫിലിപ്പൈൻസ്, ഇന്റോനേഷ്യ മലയാ മുതലായരാജ്യങ്ങളിലെജനതയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും മംഗോളിയരാണ്. യൂറോപ്പിലും ഇവർ തീരെ ഇല്ലാതില്ല. അമേരിക്കയിലേക്കും വളരെ പണ്ടു തന്നെ ഈ വർഗ്ഗം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. വടക്കേ അമേരിക്കയിലെ റെഡ് ഇൻഡ്യൻമാരും എസ്കിമോ

അമേരിക്കൻ ഇന്ത്യൻ

എസ്കിമോ ബാലൻ

കളും മംഗോളി വർഗ്ഗത്തിൽ പെടും. നീണ്ടു തടിച്ച ഉടലു്, നീളം കുറഞ്ഞ കാൽ, എഴുന്നു നിൽക്കുന്ന കവിളെല്ല്, പരന്ന

മുഖം, താഴ്ന്ന നാസികമൂലം; പോളകളിൽ മടക്കുകൾ കൂടിയതു കൊണ്ട് ഇടുങ്ങിയ കണ്ണ്, കറുത്ത കൺമണി, നീണ്ട കറുത്ത മുടി മുതലായവയാണ് ഇവരുടെ ശാരീരികമായ പ്രത്യേകതകൾ. ഉടലിൽ രോമം നന്നെ കുറവായിരിക്കും. മഞ്ഞകലർന്ന വെളുപ്പു തൊട്ട് ചുവപ്പുകൂടിയും കുറഞ്ഞും വരുന്ന തവിട്ടുനിറം വരെയുള്ള തൊലിനിറം ഈ വർഗ്ഗക്കാർക്കിടയിൽ കാണാം. ചൈനയിൽ കാണുന്നത് മഞ്ഞനിറക്കാരെയാണ്. അമേരിക്കയിലെ റെഡ് ഇൻഡ്യൻമാർക്ക് ആ പേരുകിട്ടിയതുതന്നെ തൊലിയുടെ ചുവപ്പു നിറംകൊണ്ടാണ്.

120 കോടിയോളം വരുന്ന യൂറോപ്പിവർഗ്ഗം യൂറോപ്പു വൻകരയിലും വടക്കുകിഴക്കൻ ആഫ്രിക്കയിലും, അറേബ്യ, ഇറാക്ക്, പേർഷ്യ, അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ, പാകിസ്ഥാൻ ഇൻഡ്യ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു, ലോകത്തിലെ ജനസംഖ്യയുടെ 40 ശതമാനം ഈ വർഗ്ഗമാണ്. ഇൻഡ്യയിൽത്തന്നെ ഈ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവർ 40 കോടിയോളം ഉണ്ട്. ദക്ഷിണേൻഡ്യയിൽ കാണുന്ന 'തോട' സമുദായം പോലും യൂറോപ്പിവർഗ്ഗക്കാരാണ്. ആധുനികകാലത്ത് ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലേക്കും പരന്ന് ഏതദ്ദേശീയരെ കീഴടക്കി കോളനികൾ സ്ഥാപിച്ചവരാണ് യൂറോപ്പികൾ. അമേരിക്കയിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും 16-ാം നൂററാണ്ടിലും അതിനുശേഷവും അവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്ത യൂറോപ്പികളാണ്. പ്രഭവസ്ഥാനം വിട്ട് ഇത്രയേറെപ്പരന്ന മററൊരു മനുഷ്യവർഗ്ഗമില്ല. ഇടുങ്ങിയതും എഴുന്നു നിൽക്കുന്നതുമായ മൂക്ക്, അൽപ്പം കുടിലമായ മുടി; ഒതുങ്ങിയ താടിയെല്ല്, കനംകുറഞ്ഞ ചുണ്ടുകൾ, സമൃദ്ധമായ മുഖരോമം ഇവ ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ സാമാന്യലക്ഷണങ്ങളാണ്. ഇളം ചുവപ്പുകലർന്ന വെളുപ്പുതൊട്ട് ചോക്കലെററ് വരെയുള്ള വർണ്ണഭേദങ്ങൾ ഇവർക്കിടയിലുണ്ട്. ഒന്നുകിൽ നരച്ച നിറം അല്ലെങ്കിൽ ചെമ്പൻനിറം—ഇതാണ് ഇവരുടെ കൺമണികളുടെ സ്വഭാവം. ഏററവും വെളുത്തവരെ യൂറോപ്പിലെ ബാൾടിക്ക് പ്രദേശത്തും വെളുപ്പുകുറഞ്ഞവരെ ആഫ്രിക്കയിലെ സോമാലിഭാഗത്തിലും ആണ് കാണുന്നത്. യൂറോപ്പിവർഗ്ഗത്തിൽ ചെമ്പൻമുടിക്കാരും കറുത്തമുടിക്കാരുമുണ്ട്.

ആസ്ത്രേലി വകുപ്പ് നെഗ്രിയിലൊതുങ്ങുന്നു എന്ന് ആദ്യമേ പറഞ്ഞല്ലോ. ഒരു പ്രധാന ഉപവിഭാഗമായി ഇതിനെക്കരുതണം. ഇതിൽ ഏഷ്യക്കാരെന്നും ആസ്ത്രേലിയക്കാരെന്നും രണ്ടു സുവിഭക്തശാഖകളുണ്ട്. ഏഷ്യൻ ശാഖയെ വെഡ്ഡിയരെന്നു വിളിക്കുന്നു. ലങ്കയിലെ വെഡ്ഡർ ഈ ഇനത്തിൽ പെടുന്നു.

വെഡ്ഡ — പുരുഷനും സ്ത്രീയും

തെന്നിൻഡ്യയിലെ പടിഞ്ഞാറൻ തീരപ്രദേശങ്ങളിലും മദ്ധ്യേൻഡ്യയിലും ഈ വർഗ്ഗക്കാർ ധാരാളമുണ്ട്. ഇവരുടെനിറം കറുപ്പാണ്. നീഗ്രോകളെപ്പോലെ കടുംകറുപ്പല്ലെന്നുമാത്രം. നീണ്ട തലയോട്, പതിഞ്ഞ നെററി, ഉരുണ്ടമൂക്ക്, താഴ്ന്ന നാസികാമൂലം, ഉന്തിനില്ക്കുന്ന താടിയെല്ല്, വലിയ പല്ല്, ചടച്ച ഉടൽ, മെലിഞ്ഞ കാലുകൾ, കനത്ത പുരികയെല്ലുകൾ, ഇടതൂർന്നു വളരുന്ന ചുരുണ്ട മുടി എന്നിവയാണ് ഇവരുടെ പ്രത്യേകലക്ഷണങ്ങൾ.

ഖോയ്സാനികളിൽ മഞ്ഞനിറക്കാരും തവിട്ടുനിറക്കാരുമുണ്ട്. തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലും ടാങ്കനിക്കയിലും ഈ വർഗ്ഗക്കാരെ കാണാം. നീണ്ട ഉടലും കുറിയ കൈകാലുകളുമാണിവർക്കുള്ളത്. ഉന്തിനില്ക്കുന്ന നെററി, പതിഞ്ഞ മൂക്ക് എന്നിവയിൽ ഇവർക്ക് നെഗ്രികളോട് സാദൃശ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ നെഗ്രികൾക്കുള്ളപോലെ പൊന്തിനില്ക്കുന്ന താടിയെല്ല് ഇവർക്കില്ല. ഇടുങ്ങിയ കണ്ണുകൾ ഇവർക്ക് മംഗോളിയരോടുള്ള സാദൃശ്യമാണ്. തൊലിനിറത്തിലും മംഗോളിയരോടു തുല്യതയുണ്ട്. പൊന്തിനില്ക്കുന്ന കവിളെല്ല് ഖോയ്സാനിക്കും മംഗോളിക്കും തമ്മിലുള്ള മറെറാരു സാമ്യമത്രെ. മേല്ക്കാത് മടങ്ങിയും അടിക്കാത് നന്നെ ചെറുതായും കാണുന്നത് ഇവരുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. മുടി നന്നെ കുറവാണ്. ഉള്ളതുതന്നെ സ്പ്രിങ്ങുപോലെ ചുരുണ്ടതാകയാൽ തലയിലങ്ങിങ്ങായി ചില ചുരുളുകൾ വെച്ച് ഒട്ടിച്ചിരിക്കയാണെന്നുതോന്നും. തലയുടെ പലഭാഗത്തും മുടിയില്ല തന്നെ.

ആസ്ട്രേലി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ആസ്ട്രേലിയയിലെ ആദിമനിവാസികളാണ്. വെള്ളക്കാർ ആ വൻകരയിൽ പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാർക്കാനെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഒന്നരലക്ഷത്തോളം ആസ്ട്രേലികൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഇപ്പോൾ മൂന്നിലൊന്നായി ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ആസ്ട്രേലിക്ക് വർഗ്ഗവിനാശം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. ആഫ്രിക്കയിലെ നെഗ്രിയുടെ കഥ ഇതല്ല. അവർ വെള്ളക്കാരെ ചെറുത്തുനിന്നു. ഇന്നും ആഫ്രിക്ക കറുത്ത മനുഷ്യന്റെ നാടുതന്നെ. വെള്ളക്കാർ അടിച്ചേൽപ്പിച്ച അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് കറുത്തഭൂമി പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണിപ്പോൾ.

നിഷ്പക്ഷമായി ചിന്തിച്ചാൽ ഒരു വർഗ്ഗവും മറെറാന്നിനെക്കാൾ കായികമായോ ബുദ്ധിപരമായോ മികച്ചതല്ല. ആസ്ട്രേലിയയിലെ ആദിമനിവാസികളെക്കുറിച്ച് പ്രസിദ്ധ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡാർവിൻ പറഞ്ഞത് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർമ്മ വരുന്നു. തനതു കലകളിൽ അവർക്കുള്ള നൈപുണ്യം അദ്ഭുതകരമാണ്. 'മുപ്പതുവാര അകലെ കുന്തമുനയിലുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു തൊപ്പി തന്റെ കുറിയ വളവൻവടിയെറിഞ്ഞ് തെറിപ്പിക്കാൻ അവനു കഴിയും. മൃഗങ്ങളെയും ശത്രുക്കളെയും വേട്ടയാടിപ്പിടിക്കുന്നതിൽ അവനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം അന്യാദൃശമാണ്. എന്നാൽ കൃഷിചെയ്യുവാനോ പാർക്കാനൊരു കുടിൽ വച്ചുകെട്ടുവാനോ ഒരാട്ടിൻപ്പററത്തെ പോററുവാനോ അവനറിഞ്ഞുകൂടാ. അതിൽ അവന് താൽപര്യവുമില്ല. അലഞ്ഞുനടക്കുക—അതാണ് ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വഭാവം.'' വളഞ്ഞ ഒരുതരം കുറുവടിയാണ് അവന്റെ ആയുധം. അതുപയോഗിച്ചാണവൻ ഇരയെ വേട്ടയാടുന്നത്. തെല്ലും പിഴയ്ക്കാതെ ലക്ഷ്യത്തിൽച്ചെന്നുപററും ആയുധം. വല്ലപ്പോഴും തെററിപ്പോവുകയാണെങ്കിൽ കുറുവടി മന്ത്രശക്തി കൊണ്ടെന്നപോലെ അവന്റെ കൈകളിലേക്കു മടങ്ങിവരും.

വർഗ്ഗാഭിമാനം മിഥ്യയാണെന്നും നരവംശം ഏകകുടുംബമാണെന്നുമുള്ള മഹനീയാശയം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടന ഇപ്പോൾ ഉററു പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ആ പ്രയത്നം സഫലമാകുമെന്ന് നമുക്ക് ആശിക്കാം.

''ഒന്നല്ലി നാമയിസഹോദരരല്ലി പൂവേ,
ഒന്നല്ലി കൈയിഹ രചിച്ചതു നമ്മെയെല്ലാം?''

എന്ന കവിവാക്യത്തിന്റെ പൊരുൾ മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കാത്തപക്ഷം മാനവസംസ്ക്കാരത്തിനു രക്ഷയില്ല.

പദങ്ങൾ

പ്രായേണ, നീയമേന, സാമാന്യേന, സംജാതം, സങ്കരവർഗ്ഗം, നിരവധി, ഏതദ്ദേശീയർ, അടിസ്ഥാനപരം, സുവിഭക്തം, നാസികാമൂലം, വർഗ്ഗാഭിമാനം, മിഥ്യ, ഹോമോസാപിയൻസ്, നെഗ്രറോ, മംഗോളി, യൂറോപ്പി, ഖോയ്സാനി, നരവംശശാസ്ത്രം, സമൃദ്ധം, സാമാന്യമാകർഷണം, വർഗ്ഗവിനാശം, പരിസരപ്രേരണ.

അഭ്യാസം

I. വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

(a) പ്രായേണ, നീയമേന, സാമാന്യേന, സംജാതം, നിരവധി, ഏതദ്ദേശീയർ, അടിസ്ഥാനപരം മിഥ്യ.

(b) താഴെ ചേർക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഏതു നാമത്തിൽ നിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ ഏതു നാമവിശേഷണത്തിൽ നിന്നാണ് രൂപം കൊള്ളുന്നത് ? സാദൃശ്യം, സാമ്യം, വൈദഗ്ദ്ധ്യം, ശാരീരികം.

(c) വിഗ്രഹാർത്ഥമെഴുതി സമാസത്തിന്റെ പേർ പറയുക:
വർഗ്ഗാഭിമാനം, ഏകകുടുംബം. മാനവസമൂഹം, സുവിഭക്തശാഖ.

(d) അനുപ്രയോഗങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുക:
പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ, തുടർന്നുപോകുന്നു.

II. പൂർണ്ണക്രിയയല്ലാത്ത വാക്യങ്ങളെ അംഗാംഗിവാക്യങ്ങളായി തിരിക്കുക. പൂർണ്ണക്രിയയാണെങ്കിൽ അക്കാര്യം പറയുക:—

(1) ഉൽപത്തിയിലുള്ള വ്യത്യാസംകൊണ്ടല്ല ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും ചരിത്രപരവുമായ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് ഈ വിഭജനം സംഭവിച്ചത്. ശ ഹാ വാ ക്യ

(2) ഉഷ്ണമേഖലയിൽ വസിക്കുന്നവർക്ക് ചെറിയ ഉടലും നീണ്ട കൈകാലുകളും പ്രകൃതിദത്തമാണ്. ശു

(3) വിഭിന്നവർഗ്ഗങ്ങൾ എങ്ങനെ ഭൂമിയുടെ വ്യത്യസ്തഭാഗങ്ങളിലാണ് ഉദ്ഭവിച്ചതെങ്കിലും ഇന്ന് പലവർഗ്ഗങ്ങൾ ഒരേ രാജ്യത്തുതന്നെ പാർക്കുന്നു. ഉ ന്ന ഗി.

(4) അമേരിക്കയിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും 16—ാം നൂററാണ്ടിലും അതിനു ശേഷവും അവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്ത യൂറോപ്പികളാണ്. ശു.

(5) എന്നാൽ കൃഷി ചെയ്യുവാനോ പാർപ്പാനൊരു കുടിൽ വെച്ചുകെട്ടുവാനോ ഒരു ആട്ടിൻപററത്തെ പോററുവാനോ അവന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ശു.

III. ചോദ്യങ്ങൾ:

(1) മനുഷ്യവർഗ്ഗം പലതായി പിരിയാൻ ഇടയായതെങ്ങനെ ?

(2) പ്രധാന മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങൾ ഏതെല്ലാം ?

(3) ഓരോ വർഗ്ഗത്തിന്റെയും ശാരീരികമായ പ്രത്യേകതകൾ ചുരുക്കിപ്പറയുക.

(4) എണ്ണംകൊണ്ട് ഏതു വർഗ്ഗമാണ് ഒന്നാംസ്ഥാനം നേടുന്നത്?
(5) മംഗോളി വർഗ്ഗം ലോകത്തിൽ എവിടെയെല്ലാം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൂരിഭാഗം എവിടെ വസിക്കുന്നു?
(6) ആസ്ത്രേലിവർഗ്ഗത്തിന്റെ രണ്ടു പ്രധാനവിഭാഗങ്ങൾ ഏവ?
(7) ഖോയ്സാനിക്ക് മംഗോളിയോടും നെഗ്രിയോടും ഉള്ള മുഖ്യ സാദൃശ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാം?
(8) ആസ്ത്രേലികൾ തനതു കലകളിൽ നിപുണരാണ്—ഇതു സമർത്ഥിക്കാൻ ഒരു ഉദാഹരണം പറയുക.
(9) അമേരിക്കയിലെ ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷം ഏതു വർഗ്ഗമാണ്?
(10) ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടന പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന മഹനീയ തത്വമെന്ത്?
(11) ആസ്ത്രേലി വർഗ്ഗം ക്ഷയിക്കാൻ ഇടയായതെങ്ങനെ?
(12) ഏതുവർഗ്ഗമാണ് യൂറോപ്പിയുടെ ആക്രമണത്തെ വിജയപൂർവ്വം ചെറുത്തുനിന്നിട്ടുള്ളത്?

പാഠം 11

ധൃതരാഷ്ട്ര സന്ദേശം

നമ്മുടെ കുമാരനൊരു പൊല്ലുകുറിയില്ലാ;
നൻമവരുവാനൊരു മനസ്സുമവനില്ലാ;
മൻമതമതിങ്കൽ ബഹുമാനമവനില്ലാ;
കർമ്മമിതു നമ്മുടെ ധരിക്ക; ഹര ശംഭോ! 1

നല്ല ഗുണമുള്ളൊരു ഭവാനൊടു പറഞ്ഞാൽ
വല്ലതുമുപായമുളവാകു, മെളുതാകും.
ദുർല്ലഭമതാകിന മനുഷ്യത ലഭിച്ചാൽ
നല്ലതു നിവൃത്തിപദമേവ; ഹര ശംഭോ! 2

എങ്കലൊരു ശങ്ക പുനരെന്റെ മകനില്ല;
തങ്കലൊരു കൽപ്പനയുമുണ്ടവനു പണ്ടേ;
എങ്കിലതമർപ്പതിനെനിക്കുമെളുതല്ലാ;
സങ്കടമിതൊക്കെയുമെനിക്കു; ഹര ശംഭോ! 3

ഭൂമിപരിപാലനമിതെത്ര ബഹുദുഃഖം!
സോമകുലജാതനിലതേററവുമനർത്ഥം;
ഹേമധനധാന്യഭവനാദികളിലെല്ലാം
പ്രേമമുളവാമധികമേവ; ഹര ശംഭോ! 4

എന്തിനിഹ ഘോരഭവവാരിനിധിതന്റെ
വന്തിരകളായ വിഷയങ്ങളിലിദാനീം
നീന്തിയലയുന്നു പുനരെന്റെ മകനെ ! നീ ?
ശാന്തിമനുചിന്തയ ചിരായ; ഹര ശംഭോ! 5

കാനനനിവാസമതുതന്നെ തവ നല്ലൂ,
താനനുഭവിച്ചുടനറിഞ്ഞ സുഖമല്ലോ?
ഞാനനുചിതം പുനരുരയ്ക്കയുമതല്ലാ;
ജ്ഞാനികളുടേ മതമിതെന്തു; ഹര ശംഭോ! 6

കന്ദഫലമൂലജലമെന്നിവ ഭുജിപ്പാൻ,
കന്ദരതലേ ശിലകളുണ്ടഥ ശയിപ്പാൻ
നന്നിതു മരങ്ങളുടെ തോലുകളുടുപ്പാൻ,
ഒന്നുമിഹ ദുർല്ലഭവുമില്ല; ഹര ശംഭോ! 7

ഇന്ദ്രിയജയം വരികിലെത്ര സുഖമോർത്താൽ
ഇന്ദ്രപദലാഭവുമതിന്നു സമമല്ല,
ചന്ദ്രമകരന്ദ ഹരിചന്ദനവുമെല്ലാം
നിന്ദിതമഹോ! ദുരിതഹേതു; ഹര ശംഭോ! 8

പതിനാലുവൃത്തം] [കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ

അഭ്യാസം

(1) ധൃതരാഷ്ട്രർ ദുര്യോധനനെ പഴിക്കുന്ന വരികൾ ഉദ്ധരിക്കുക. എന്തുദ്ദേശത്തോടെയാണ് ഇങ്ങനെ പഴിക്കുന്നത് ?

(2) 'നല്ല ഗുണമുള്ളൊരു' എന്ന് ധർമ്മപുത്രരെ വിശേഷിപ്പിച്ചതെന്തിന് ?

(3) ഈ സന്ദേശത്തെ ആസ്പദമാക്കി ധൃതരാഷ്ട്രരുടെ സ്വഭാവം നിരൂപണം ചെയ്യുക.

(4) 'എന്തിനിഹ.....................നീന്തിയലയുന്നു?'— അലങ്കാരമെന്ത്?

(5) 'എന്റെമകനേ നീ' ഈ സംബോധനയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ത്?

(6) ഈ കവിതാഭാഗത്തുനിന്ന് പ്രാസഭംഗിക്ക് രണ്ടുദാഹരണം എടുത്തു കാണിക്കുക.

(7) സന്ദർഭം പറഞ്ഞ് ആശയം വിശദീകരിക്കുക:—
   (a) 'കർമ്മമിതു നമ്മുടെ ധരിക്ക ഹര ശംഭോ'.
   (b) 'നല്ലതു നിവൃത്തിപദമേവ ഹര ശംഭോ'.
   (c) 'താനനുഭവിച്ചുടനറിഞ്ഞ സുഖമല്ലോ'?

(8) കുഞ്ചൻകവിതയുടെ ഏതു പ്രത്യേകതയാണ് ഈ ഭാഗത്ത് പ്രകടമായിക്കാണുന്നത് ?

പാഠം 12

ദിലീപൻ

സൂര്യവംശജനും അയോദ്ധ്യാപതിയുമായ ദിലീപൻ സർവ്വ ഗുണങ്ങളും സമസ്തൈശ്വര്യങ്ങളും തികഞ്ഞ ഒരു മഹാരാജാവായിരുന്നു. മഗധരാജകുമാരി സുദക്ഷിണയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പട്ടമഹിഷി. അവർ തികച്ചും ആനുരൂപ്യമുള്ള ദമ്പതികളായിരുന്നുവെങ്കിലും വിവാഹാനന്തരം വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും അവർക്ക് പുത്രലാഭം ഉണ്ടായില്ല. തന്നിമിത്തം ദുഃഖിതനായ രാജാവ് ധർമ്മപത്നീസമേതനായി ഗുരുവായ വസിഷ്ഠമഹർഷിയെ സൻദർശിച്ച് സങ്കടമുണർത്തിച്ചു.

സന്താനലബ്ധിക്കുള്ള പ്രതിബന്ധം ധ്യാനം കൊണ്ടറിഞ്ഞ് തപോനിധിയായ വസിഷ്ഠൻ പ്രായശ്ചിത്തം വിധിച്ചു: ''കാമധേനുവിൻെറ മകളും ഞാൻ വളർത്തിപ്പോരുന്നവളുമായ നൻദിനിയെന്ന ദിവ്യഗോവിനെ അവൾ പ്രസാദിക്കുന്നതുവരെ അങ്ങ് ഭാര്യാസമേതനായി പരിചരിക്കണം.''

മുനി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ നൻദിനി മേയാൻപോയ വനത്തിൽനിന്ന് തിരിച്ചെത്തി. തളിരൊത്ത ഇളം ചുവപ്പുനിറത്തോടും സ്നിഗ്ദ്ധതയോടും കൂടിയതായിരുന്നു ആ ധേനുവിൻെറ ഉടൽ. അവളുടെ നെററിത്തടത്തിൽ ബാലചന്ദ്രനെപ്പോലെ വെളുത്തു വളഞ്ഞ ഒരു അടയാളവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ബാലേൻദുവോടുകൂടിയ സന്ധ്യയെപ്പോലെ അവൾ പരിലസിച്ചു. അകിടിൽ നിന്നു വഴിയുന്ന ഇളം ചൂടുള്ള പാൽ കൊണ്ട് വഴിനീളെ നനച്ചുകൊണ്ടാണ് നൻദിനി വന്നത്. നിമിത്തജ്ഞനായമുനി ഇതു കണ്ട് സന്തുഷ്ടനായി രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു: ''വൽസാ, മംഗളകാരിണിയായ ഈ പശു നാം അവളുടെപേർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കേതന്നെ വന്നതിനാൽ അങ്ങയുടെ അഭീഷ്ടം അചിരേണ സാധിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളുക. വന്യവൃത്തിയായി അങ്ങ് ഇവളെ പരിചരിക്കുക. ഇവൾ നടക്കുമ്പോൾ അങ്ങ് കൂടെ നടക്കണം. ഇവൾ കിടക്കുമ്പോൾ അങ്ങേക്ക് ഇരിക്കുകയോ കിടക്കുകയോ ആവാം. ഇവൾ വെള്ളം കുടിക്കുമ്പോൾ അങ്ങേക്കും ദാഹശാന്തിവരുത്താം. സുദക്ഷിണ പ്രഭാതത്തിൽ കുളിച്ച് ശുദ്ധയായി പുഷ്പചൻദനാദികളെക്കൊണ്ട് നൻദിനിയെ പൂജിച്ച് ആശ്രമദ്വാരം വരെ അനുഗമിക്കണം.

വൈകുന്നേരം അവിടെച്ചെന്ന് എതിരേൽക്കുകയും വേണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവിടത്തെ പിതാവിനെപ്പോലെ അങ്ങും പുത്രവാൻമാരിൽ ഏററവും പൂജ്യനായിബ്ഭവിക്കും.”

ഗുരുവിൻെറ ആജ്ഞശിരസാവഹിച്ച് സുദക്ഷിണാ-ദിലീപൻമാർ അന്നുതന്നെ വാനപ്രസ്ഥധർമ്മം വരിച്ചു. അന്നുരാത്രി ഫലമൂലങ്ങളാണ് അവർ അശിച്ചത്. പർണ്ണശാലയിൽ ദർഭവിരിപ്പിലാണ് അവർ ശയിച്ചത്.

പിറേറന്നു പുലർകാലത്ത് രാജ്ഞി പൂവും ചന്ദനവും കൊണ്ട് പശുവിനെ പൂജിച്ചശേഷം കുട്ടിയെ കുടിപ്പിച്ചുകെട്ടി. രാജാവ് പശുവിനെ അഴിച്ചുവിട്ട് അവളുടെ പിന്നാലെ പുറപ്പെട്ടു. ആശ്രമത്തിൻെറ അതിർത്തിവരെ സുദക്ഷണ അനുയാത്ര ചെയ്തു. പ്രിയതമയെ തിരിച്ചയച്ചിട്ട് ദിലീപൻ ഗോരക്ഷണത്തിനു യാത്രയായി. നല്ലപുല്ലുപറിച്ച് ഉരുളയാക്കി തിന്നാൻ കൊടുത്തും, ചൊറിഞ്ഞ് അസുഖമകററിയും ഈച്ചകളെ ആട്ടിക്കളഞ്ഞും ആ രാജാധിരാജൻ പശുവിനെ ഉപചരിച്ചു. മഹർഷി വിധിച്ചപോലെതന്നെ നന്ദിനി നടക്കുമ്പോൾ നടന്നും; അവൾ കിടക്കുമ്പോൾ അരികത്തിരുന്നും, അവൾ വെള്ളം കുടിക്കുമ്പോൾ മാത്രം ജലപാനം ചെയ്തും അദ്ദേഹം സന്നിഷ്കർഷം വ്രതമാചരിച്ചു. സന്ധ്യയ്ക്ക് പശുവിനെ അനുഗമിച്ച് തിരിച്ചെത്തിയ ആത്മനാഥനെ, വളരെ നേരം പിരിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ വർദ്ധിച്ച കൗതുകത്തോടെ സുദക്ഷിണ സ്വീകരിച്ചു; പാൽ ചുരത്തുന്ന നന്ദിനിയെ പ്രദക്ഷിണം വച്ച് കൊമ്പുകൾക്കിടയിൽ അക്ഷതമിട്ട് ആരാധിച്ചു. കുട്ടിയെക്കാണാൻ തിടുക്കമുണ്ടായിട്ടും ആ ദിവ്യധേനു ഇളകാതെനിന്ന് ഭക്തയുടെ പൂജ പ്രീതിപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചതുകണ്ട് രാജാവും രാജ്ഞിയും ധന്യരായി. അരുന്ധതീ സമേതനായ ഗുരുവിൻെറ പാദങ്ങൾ വണങ്ങിയിട്ട് സന്ധ്യാവന്ദനം ചെയ്ത് ദിലീപൻ സുദക്ഷിണയോടൊപ്പം നന്ദിനിയെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ അവളുടെ സന്നിധിയിലേയ്ക്കുപോയി. അവൾ കിടന്നതിൽപ്പിന്നെ രാജദമ്പതികൾ ദർഭവിരിപ്പിൽ ശയിച്ചു; അവൾ ഉറങ്ങിയശേഷം ഉറങ്ങി. അടുത്തദിവസം ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തത്തിൽ അവളോടൊപ്പംഉണരുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ അവിലോപമായി വ്രതം ആചരിച്ചുകൊണ്ട് ഇരുപത്തൊന്നു ദിനങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയി. പിറേറനാൾ നന്ദിനി മേഞ്ഞുനടന്ന്, ഗംഗാനദി വന്നുവീഴുന്ന സ്ഥാനത്തുള്ളതും ഇളം പുല്ലുനിറഞ്ഞതുമായ ഹിമവൽഗ്ഗുഹയിലേയ്ക്ക്കടന്നു. അവളെ പിൻതുടർന്ന രാജാവ് ഹിമാദ്രിയുടെ അഭൌമസൗന്ദര്യം നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അൽപ്പനേരം ആനന്ദത്തിൽ മുഴുകിനി

ന്നുപോയി. പെട്ടെന്ന് ഒരു പടുകൂററൻ സിംഹം പശുവിൻെറ
മേൽ ചാടിവീണു. പശു ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. ഗഹ്വരഭിത്തി
യിൽ ച്ചെന്നടിച്ച് മാറെറാലിക്കൊണ്ട ആ നിലവിളി; കടിഞ്ഞാൺ
വലിപോലെ, രാജാവിൻെറ ദൃഷ്ടിയെ പശുവിലേയ്ക്കു പിൻ
തിരിപ്പിച്ചു. ഇളം ചുവപ്പുനിറത്തോടുകൂടിയ നൻദിനിയുടെ
മേൽ ആ ഭീമാകാരനായ സിംഹം കാവിമണ്ണുപുരണ്ട മലയുടെ
മുകളിൽ നിറയെ പൂത്തുനിൽക്കുന്ന പച്ചോററിമരംപോലെ
കാണപ്പെട്ടു. സിംഹപരാക്രമനായ ദിലീപൻെറ കൈ ആവനാഴി
യിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു. എന്നാൽ ശരത്തിൻെറ കടയ്ക്കൽവച്ചു
കൈ ഇളക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അവിടെ ഉറച്ചുനിന്നുപോയി;
ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടപ്പോലെ.

മൃഗരാജൻ നൻദിനിയെ പിടിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ ദിലീപൻ
ക്ഷുഭിതനായിരുന്നു. രക്ഷണപരിശ്രമം തടയപ്പെട്ടപ്പോഴം ആ
കോപം ആളിക്കത്തി. എന്നാൽ ആ ക്രോധം നിഷ്ഫലമായിരുന്ന
തിനാൽ മന്ത്രംകൊണ്ടു തടയപ്പെട്ട വീര്യത്തോടുകൂടിയ സർപ്പ
ത്തെപ്പോലെ ദിലീപൻ സ്വന്തം തേജസ്സിൽ വെന്തുനീറി. അ
പ്പോഴം ആ പഞ്ചാസ്യൻ രാജാവിനെ വിസ്മയിപ്പിക്കുമാറ് മനു
ഷ്യ ഭാഷയിൽ ഇങ്ങനെ മൊഴിഞ്ഞു: ''അല്ലയോ രാജാവേ; അങ്ങ്
എൻെറനേരെ ശരം പ്രയോഗിക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നത് വെറുതെയാ
ണ്. കൊടുങ്കാററിന് മാമരങ്ങളെ കടപുഴക്കി വീഴ്ത്താൻ കഴിയും.

എന്നാൽ മാമലയോട് അതിന് എന്തു ചെയ്യാനൊക്കും ? ഞാൻ ആരാണെന്ന് അങ്ങ് അറിയുന്നില്ല. കുംഭോദരനെന്ന ശിവകിങ്കരനാണ് ഈയുള്ളവൻ, കൈലാസശൈലംപോലെ ധവളധവളവും സമുന്നതവുമായ തൻെറ കാളയുടെ പുറത്ത് ശ്രീപരമേശ്വരൻ കയറുന്നത് എൻെറ ചുമലിൽ ചവുട്ടിക്കൊണ്ടാണ്. ഭഗവാൻെറ പാദസ്പർശത്താൽ പവിത്രമാണ് എൻെറ പുറം. ദേവൻെറ കൽപ്പനപ്രകാരമാണ് ഞാൻ ഇവിടെ നിൽക്കുന്നത്. ഇതാ മുമ്പിൽനിൽക്കുന്ന ഈ ദേവദാരുവൃക്ഷം കണ്ടില്ലേ? ഇതിനെ ശ്രീപരമേശ്വരൻ പുത്രനിർവിശേഷമായാണ് കരുതുന്നത്. കാരണം, ശ്രീപാർവ്വതി സ്വർണ്ണകുംഭത്തിലെ ജലമൊഴിച്ചു വളർത്തിയ ബാലതരുവാണിത്. ഒരിക്കൽ ഒരു കാട്ടാന ചൊറിച്ചൽ മാററാൻ കവിൾത്തടം ഇതിൻമേൽ ഉരച്ചതിനാൽ ഇതിൻെറ തോൽ ചതഞ്ഞുപോയി അതുകണ്ടപ്പോൾ അസുരാസ്ത്രങ്ങളേററ് വ്രണിതനായ കുമാരനെ കണ്ടപ്പോഴെന്ന പോലെ ദേവി ദുഃഖിച്ചു. അന്നുതൊട്ട് കാട്ടാനകളെ വിരട്ടിയോടിക്കാൻ സിംഹരൂപമേകി ദേവൻഎന്നെ ഇവിടെ പാറാവുകാരനായി നിർത്തിയിരിക്കയാണ്. എൻെറ സമീപത്തു വരുന്ന മൃഗങ്ങളെ ഭഗവാൻ എനിക്ക് ആഹാരമായി കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെക്കാലമായി ആഹാരമൊന്നും കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ക്ഷുൽപീഡിതനായ എനിക്ക്തൃപ്തിവരാൻ ഈ പശുവിൻെറ ചുടുചോര മതിയാകും. രാജാവേ, ലജ്ജിക്കാതെഅങ്ങ് ഈ പരിശ്രമത്തിൽ നിന്ന് പിൻവാങ്ങിയാലും. അങ്ങയുടെ ഗുരുഭക്തി ഇത്രയും കൊണ്ട് വെളിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആയുധമുപയോഗിച്ച് ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത രക്ഷണം നിർവഹിച്ചില്ലെന്നത് ആയുധധാരികൾക്ക് അകീർത്തികരമാവുകയില്ല''.

സിംഹത്തിൻെറ നിപുണമായ ഭാഷണം കേട്ടപ്പോൾ, രാജാവിന് തന്നെക്കുറിച്ച് മുമ്പു തോന്നിയ നിൻദാഭാവം തെല്ലൊന്നു കുറഞ്ഞു. അസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നത് ശ്രീപരമേശ്വരൻെറ പ്രഭാവം കൊണ്ടാണെന്നറിഞ്ഞ് അൽപ്പം ആശ്വാസം പൂണ്ട് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പ്രതിവചിച്ചു: ''ഹേ മൃഗേന്ദ്ര, ആയുധം പ്രയോഗിക്കാൻ മുതിർന്നിട്ട് ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയാതെ വന്ന ഈയുള്ളവൻെറ വാക്കുകൾ ആർക്കും പരിഹാസ്യമായിത്തോന്നാം. എങ്കിലും എൻെറഅന്തർഗ്ഗതം അങ്ങയെ അറിയിക്കുകതന്നെ. സകല ചരാചരങ്ങളുടെയും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങൾക്ക് കാരണഭൂതനായ ഭഗവാൻ പരമേശ്വരനെ ആദരിക്കേണ്ടത് എൻെറയും ധർമ്മമാണ്. എന്നാൽ നിരന്തരമായി ഹോമാദി പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തപസ്വിയായ ഗുരുവിൻെറ ധനം അതിനെ രക്ഷിക്കാൻ നിയുക്തനായ എൻെറ കൺമുന്നിൽവച്ചു നശിക്കുന്നത് കണ്ടുകൊണ്ട് ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നത് എനിക്കു യോഗ്യമാണോ? സമീപത്തുവരുന്ന

ജന്തുക്കളെക്കൊണ്ട് അങ്ങയുടെ പാരണ കഴിച്ചുകൊള്ളാനാണല്ലോ ദേവൻ കൽപിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ, അരികെ വന്നിട്ടുള്ള എന്നെ ആഹാരമായി സ്വീകരിച്ച് മഹർഷിയുടെ പശുവിനെ വിട്ടയക്കാൻ അങ്ങു കനിയണം. അമ്മയുടെ തിരിച്ചുവരവും പ്രതീക്ഷിച്ച് അന്തിയാകുന്നതും കാത്തുകാത്തു കഴിയുകയാണ് ഇവളുടെ ഇളംകിടാവ്.”

ദംഷ്ട്രകളുടെ കാന്തിയാൽ ഗിരിഗഹ്വരത്തിലെ ഇരുളിനെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് സിംഹം മന്ദഹാസപൂർവം പറഞ്ഞു: “രാജാവേ, ഇതെന്തുകഥ! അവിടുത്തെ ചക്രവർത്തിത്വവും, നവയൗവനവും, സുന്ദരമായ ശരീരവും ഈ പശുവിനെക്കാൾ എത്രയെത്ര വിലപിടിച്ചതാണ്. അത്രയും ഈ പശുവിനെ രക്ഷിക്കാനായി ബലികഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന അങ്ങ് നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചിട്ടല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. കാരുണ്യമാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതും യുക്തമല്ല. കാരണം, അങ്ങ് മരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ ധേനുവിനെ മാത്രമല്ലേ രക്ഷിക്കാനാവൂ? ജീവിച്ചിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ പുത്രതുല്യരായ അനേകായിരം പ്രജകളെ വിപത്തുകളിൽനിന്ന് വളരെക്കാലത്തോളം രക്ഷിക്കാമല്ലോ. അഗ്നിയെപോലെ പ്രതാപനായ ഗുരുവിന് ഈയൊരുപശുവേ ഉള്ളുവെന്നും അതിന്റെനാശത്തിൽ അദ്ദേഹം കോപിക്കുമെന്നുമാണ് അങ്ങ് ഭയപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ അതും ശരിയല്ല. ഈയൊരു പശുവിനുപകരം കുടമൊത്ത അകിടുള്ള പശുക്കളെ കോടിക്കണക്കിൽ ദാനംചെയ്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപം ശമിപ്പിക്കാമല്ലോ. പശുവിനെ കൈവെടിഞ്ഞ് സ്വന്തം പ്രാണനെ രക്ഷിക്കുന്നത് സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിക്ക് വിഘാതമാകുമെന്നോർത്തു അങ്ങുവ്യാകുലചിത്തനാകേണ്ട. അങ്ങയുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിലുള്ള ഈ രാജ്യം സ്വർഗസമാനമാണല്ലോ.”

സിംഹം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞ് വിരമിച്ചപ്പോൾ ഗുഹയിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ട പ്രതിശബ്ദത്താൽ ഹിമവാനും മൃഗരാജന്റെ വാക്കുകളെ ആവർത്തിക്കുന്നതായിത്തോന്നി. അതുകേട്ടുനടുങ്ങിയ നന്ദിനി ഭയചകിതയായി രാജാവിനെ നോക്കി. ദയാകുലനായ രാജാവ് വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

“ഇവൾക്കുപകരം വേറെ പശുക്കളെ ദാനം ചെയ്ത് ഗുരുവിനെ പ്രീണിപ്പിക്കാവുന്നതല്ല. ഇവൾ കാമധേനുവിനു സമാനയാണ്. ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ വൈഭവംകൊണ്ടുമാത്രമാണ് അങ്ങയ്ക്ക് ഇവളെ പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. അതിനാൽ എന്റെ ദേഹത്തെ

ബലിയർപ്പിച്ച് ഞാൻ ഈ ദിവ്യധേനുവിനെ മോചിപ്പിക്കുകതന്നെവേണം. അങ്ങനെയായാൽ അവിടുത്തെ പാരണയും മുനിയുടെ ഹോമാദിനിത്യകർമ്മങ്ങളും മുടക്കം കൂടാതെ നടക്കാം. കിങ്കരന്റെ ധർമ്മം എന്താണെന്ന് ഞാൻ അങ്ങയ്ക്ക് പറഞ്ഞുതരേണ്ടതില്ല. ഈ ദേവദാരുവൃക്ഷത്തെ രക്ഷിക്കാൻ ഭവാൻ എത്ര മഹത്തായ യത്നമാണ് ചെയ്യുന്നത്. രക്ഷിക്കാൻ ഏല്പിച്ചതിനെ നശിപ്പിച്ചിട്ട് യജമാനന്റെ മുമ്പിൽ ചെല്ലുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് രക്ഷണപരിശ്രമത്തിൽ സ്വയം നശിക്കുകയാണ്. എന്റെ ശരീരത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻ വല്ല കാരണത്താലും അങ്ങയ്ക്കു മടിതോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ശാശ്വതമായ യശശ്ശരീരത്തെ രക്ഷിച്ചാലും. ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരിക്കൽ നശിച്ചുപോകേണ്ട ഈ ഭൗതികശരീരത്തിൽ എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്ക് മതിപ്പില്ല.

നല്ലവരുമായി എപ്പോൾ സഹവാസം തുടങ്ങുന്നുവോ ആ നിമിഷം മുതൽക്ക് അവർ ബന്ധുക്കളായിത്തീരുന്നുവെന്നല്ലേ ആപ്തവാക്യം. നമ്മൾതമ്മിൽ ഈ വനപ്രദേശത്തുവച്ച് കണ്ടുമുട്ടാനുംസംഭാഷണത്തിലേർപ്പെടാനും ഇടയായി. അങ്ങനെ അങ്ങ് എന്റെബന്ധുവായിത്തീർന്നിരിക്കയാണ്. അതിനാൽ എന്റെ ഈ അപേക്ഷനിരസിക്കുന്നത് അങ്ങയ്ക്കുയുക്തമല്ല.''

‘‘ശരി. അങ്ങയുടെ അപേക്ഷ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സിംഹം നന്ദിനിയെ വിട്ടു. ഉടനെതന്നെ രാജാവിന്റെ കൈയും അതിനെ ബാധിച്ചിരുന്ന സ്തംഭനത്തിൽനിന്ന് മുക്തമായി. വില്ലും ശരവും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ ശരീരത്തെ ഒരു മാംസപിണ്ഡംപോലെ മൃഗേന്ദ്രന്റെ മുമ്പിൽ അർപ്പിച്ചു.

സിംഹപദനം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് കമിഴ്ന്നുകിടന്നിരുന്ന രാജാവിന്റെമേൽ ദേവന്മാരുടെ പുഷ്പവൃഷ്ടിയാണ് പതിച്ചത്! ‘‘വൽസാ, എഴുന്നേററാലും'' എന്ന അമൃതമധുരമായ വാക്കുകൾകേട്ട് എഴുന്നേററ രാജാവ് പാൽചുരത്തികൊണ്ട് മാതൃനിർവിശേഷയായിനിൽക്കുന്ന നന്ദിനിയെമാത്രമാണ് മുമ്പിൽ കണ്ടത്. സിംഹത്തെ അവിടെയെങ്ങും കണ്ടതുമില്ല. വിസ്മയപരവശനായ രാജാവിനോട് നന്ദിനി അരുളിച്ചെയ്തു: ‘‘സാധോ, അങ്ങയെ പരീക്ഷിക്കാൻ ഞാൻ പ്രയോഗിച്ച മായയായിരുന്നു ഇക്കണ്ടതെല്ലാം. മഹർഷിയുടെ പ്രാഭവം ഹേതുവായി അന്തകനുപോലും എന്നെ തൊട്ടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഹിംസ്രമൃഗങ്ങളുടെ കാര്യം പിന്നെ പറയേണ്ടതില്ലല്ലേ. അങ്ങയ്ക്ക് ഗുരുവിന്റെ നേരെയുള്ള ഭക്തിയും എന്റെ പേരിലുള്ള കാരുണ്യവും പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞ് ഞാൻ തികച്ചും സംതൃപ്തയായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ

ആവശ്യമുള്ള വരം ചോദിച്ചുകൊള്ളുക. പ്രസന്നയായ ഞാൻ പാൽമാത്രമല്ല, സർവകാമങ്ങളും നൽകുന്നതിന് ശക്തയാണ്.''

ദിലീപൻ ഭക്തിപൂർവ്വം നൻദിനിയെ തൊഴുത് തനിക്ക് സുദക്ഷിണയിൽ വംശത്തെ നിലനിർത്തുന്ന ഉത്തമസന്താനം ഉണ്ടാകണമെന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു. ''അങ്ങനെയാകട്ടെ. ഇലക്കുമ്പിളിൽ എൻെറ പാൽ കറന്നുകുടിച്ചാലും'' എന്ന് നൻദിനി അരുളിച്ചെയ്തു. ''മാതാവേ, കുട്ടി മതിയാവോളം കുടിക്കുകയും മുനി ഹോമത്തിനു വേണ്ടത് കറന്നെടുക്കുകയും ചെയ്തശേഷം അവശേഷിക്കുന്നത് ഗുരുവിൻെറ അനുവാദത്തോടെ അനുഭവിക്കാനാണ് ഞാൻ ആശിക്കുന്നത്.'' എന്ന് ദിലീപൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, നൻദിനി അദ്ദേഹത്തിൽ പൂർവ്വാധികം പ്രീതയായി, ദിലീപനാൽ അനുഗതയായി അവൾ ആശ്രമത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു.

രാകാശശാങ്കനെപ്പോലെ ശോഭിക്കുന്ന രാജാവിൻെറ വദനം നൻദിനി പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന വാർത്ത മഹർഷിയെ അറിയിച്ചു. ആത്മനാഥനിൽക്കണ്ട ആനൻദവായ്പിൽനിന്ന് ഏതാണ്ടൊക്കെ ഊഹിച്ചറിഞ്ഞിരുന്ന സുദക്ഷണയോട് രാജാവ് നടന്നതെല്ലാം പിന്നീട് വിസ്തരിച്ച് പറയുകയും ചെയ്തു, വൽസനും ഹോമാഗ്നിയും മതിയാവോളം പാനം ചെയ്തതിൽപ്പിന്നെ അവശേഷിച്ച നൻദിനീദുഗ്ദ്ധം ഗുരുവിൻെറ അനുവാദത്തോടെ ദിലീപൻ സകൗതുകം നുകർന്നു.

പിറേറന്ന് പുലർച്ചയ്ക്ക് വ്രതാവസാനത്തിലുള്ള പാരണയ്ക്കുശേഷം വസിഷ്ഠമഹർഷി രാജദമ്പതിമാരെ ആശീർവദിച്ച് അമനയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകാൻ അവർക്ക് അനുജ്ഞയരുളി. ജ്വലിക്കുന്ന ഹോമാഗ്നിയെയും അരുന്ധതീവസിഷ്ഠൻമാരെയും സവത്സയായ നൻദിനിയെയും പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തിട്ട് സുദക്ഷിണാദിലീപൻമാർ രാജധാനിയിലേയ്ക്ക് മടങ്ങി.

വ്രതാചരണംകൊണ്ട് കൃശനായിത്തീർന്നിരുന്ന രാജാവിനെ ബാലചൻദ്രനെയെന്നപോലെ പ്രജകൾ വർദ്ധിച്ച കൗതുകത്തോടെനിരീക്ഷിച്ചു. ഇൻദ്രനെപ്പോലെ ഐശ്വര്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹംവീണ്ടും രാജധാനിയിൽ വാണു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ സുദക്ഷിണ ഗർഭം ധരിച്ചു. ആ ഗർഭത്തിൽ ജനിച്ച പുത്രനാണ് പിന്നീട് കുലകൂടസ്ഥനായിത്തീർന്ന രഘു. ശ്രീരാമദേവൻപോലും താൻ രാഘവനാണെന്ന് അഭിമാനിക്കുമാറ് അത്രയേറെ പ്രതാപശാലിയും ധർമ്മിഷ്ഠനുമായിരുന്നു നൻദിനിയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ഉളവായ ആ ദിലീപപുത്രൻ.

പദങ്ങൾ

ധർമ്മപത്നി, ആനുരൂപ്യം, തപോനിധി, ധേനു, നിമിത്തജ്ഞൻ, വത്സൻ, ആശ്രമദ്വാരം, വന്യവൃത്തി, അനുയാത്ര, പുത്രവാൻ, അശിക്കുക സന്നികർഷം, ആത്മനാഥൻ, ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തം, അവിലോപം, അഭൌമം, ഗഹ്വരം, പഞ്ചാസ്യൻ, ധവളധവളം, ദേവദാരു, കുംഭം, കുമാരൻ, ക്ഷുൽപീഡിതൻ, പ്രഭാവം, പ്രതിവചിക്കുക, അന്തർഗ്ഗതം, നിയുക്തൻ, പാരണ, ദംഷ്ട്ര, വിഘാതം, പ്രതിശബ്ദം, ഭയചകിത, യശശ്ശരീരം, ഭൗതികശരീരം, അമൃതമധുരം, ഹിംസ്രമൃഗം, രാകാശശാങ്കൻ, ദുഗ്ദ്ധം, കുലകൂടസ്ഥൻ.

അഭ്യാസം

i (a) വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:
സന്നികർഷം, ആത്മനാഥൻ, അഭൌമം, ധവളധവളം, ക്ഷുൽപീഡിതൻ, പ്രഭാവം, പ്രതിവചിക്കുക, അന്തർഗ്ഗതം, നിയുക്തൻ, പാരണ, വിഘാതം, പ്രതിശബ്ദം, ഭയചകിതം, അമൃതമധുരം, ഹിംസ്രമൃഗം, കുലകൂടസ്ഥൻ, ശിരസാവഹിക്കുക, അനുയാത്ര.

(b) ഓരോന്നിനും മൂന്നു പര്യായങ്ങൾ പറയുക;
സിംഹം, പത്നി, പശു, ഗുഹ, വൃക്ഷം, അമൃത്, ചന്ദ്രൻ, പാൽ.

(c) വിഗ്രഹാർത്ഥമെഴുതി സമാസം പറയുക :
തപോനിധി, ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തം, ക്ഷുൽപീഡിതൻ, സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങൾ, ഭയചകിതൻ, യശശ്ശരീരം, അമൃതമധുരം, ഭാര്യാസമേതൻ, പുഷ്പചന്ദനാദികൾ, കൈലാസശൈലം, ബാലതരു, വ്യാകുലചിത്തൻ, അരുന്ധതീവസിഷ്ഠൻമാർ.

(d) വിപരീതപദം എഴുതുക:
അവിലോപം, അഭൌമം,

(e) പിരിച്ചെഴുതുക:
സമസ്തൈശ്വര്യം, ബാലേന്ദു.

ii (a) താഴെ ചേർക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഏതു നാമത്തിൽ നിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ ഏതു നാമവിശേഷണത്തിൽ നിന്ന് രൂപം കൊള്ളുന്നു:
ആനുരൂപ്യം, വന്യം, വൈക്ലബ്യം, സ്നിഗ്ദ്ധത, നശ്വരത, നൈരാശ്യം, പാരുഷ്യം, വാർദ്ധക്യം,

(b) ക്രിയാനാമരൂപങ്ങൾ എഴുതുക:
(ഉദാഹരണം—അനുഗമിക്കുക, അനുഗമനം)
രക്ഷിക്കുക, ആചരിക്കുക, ശയിക്കുക, അശിക്കുക, സമീപിക്കുക, ശമിക്കുക, നിരസിക്കുക, അർപ്പിക്കുക.

(c) താഴെചേർക്കുന്ന നാമപദങ്ങൾ ഏതേതു ക്രിയകളിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്:

ഉപചാരം, സ്വീകരണം, പരീക്ഷണം, സ്തംഭനം, ദർശനം, ദ്രഷ്ടാ, ദൃശ്യം, അഭിനയം, പ്രവർത്തനം, വികാസം, ആകർഷണം.

III (1) ദിലീപന് സന്താനമുണ്ടാകാൻ വസിഷ്ഠൻ വിധിച്ച വ്രതം എന്താ യിരുന്നു?

(2) സുദക്ഷിണ സഹധർമ്മിണിയുടെ കർത്തവ്യം എങ്ങനെ നിർവ്വ ഹിച്ചു?

(3) ദിലീപൻ നൻദിനിയെ കൈവെടിഞ്ഞ് ആത്മരക്ഷ ചെയ്യണം എന്ന് സമർത്ഥിക്കാൻ സിംഹം ഉന്നയിക്കുന്ന വാദങ്ങൾ ഏവ ? അവ ഓരോന്നിനേയും ദിലീപൻ എങ്ങനെ ഖണ്ഡിക്കുന്നു?

(4) നൻദിനി ദിലീപനെ എങ്ങനെയെല്ലാം പരീക്ഷിച്ചു?

(5) രഘുവിൻെറ മഹത്വം ഏതു വസ്തുതയിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാം

പാഠം 13

ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യാപ്രശ്നം

ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ ആഹ്വാനമനുസരിച്ച് 1974 ജനുവരിമുതൽ ഡിസംബർവരെയുള്ള കാലം ലോകജനസംഖ്യാ വർഷമായിഎല്ലാ രാജ്യങ്ങളും ആചരിക്കുകയുണ്ടായി എന്ന വസ്തുത നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കും. ജനപ്പെരുപ്പത്തിൻെറ ഭീഷണിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം എല്ലാ ജനങ്ങളിലും ജനിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഈ വർഷാചരണത്തിൻെറ മുഖ്യമായ ലക്ഷ്യം. അതിനുവേണ്ടി വിപുലമായ പരിപാടികൾ ഓരോ രാജ്യത്തും നടത്തപ്പെട്ടു. അതിനുംപുറമേ 1974 ആഗസ്ററ് 19 മുതൽ 30 വരെ കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലെ റൊമാനിയാ രാജ്യത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമായ ബുക്കാറസ്ററു നഗരത്തിൽ 135 രാജ്യങ്ങളുടെ ഔദ്യോഗികപ്രതിനിധികൾ പങ്കെടുത്ത വമ്പിച്ച ഒരു ലോക ജനസംഖ്യാസമ്മേളനവും നടന്നു. കേൻദ്രഗവൺമെൻറിലെ ആരോഗ്യവകുപ്പുമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഒരു പ്രതിനിധി സംഘത്തെയാണ് ഇന്ത്യ, പ്രസ്തുത സമ്മേളനത്തിനു നിയോഗിച്ചത്. ജനപ്പെരുപ്പം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങളെ നമ്മുടെ രാജ്യംഎത്ര ഗൗരവപൂർവ്വം വീക്ഷിക്കുന്നു എന്ന് ഇതിൽനിന്നു മനസിലാക്കാം. ഇതിൽ അദ്ഭുതത്തിന് അവകാശമില്ല. ഇപ്പോൾത്തന്നെ നമ്മുടെ ജനസംഖ്യ വളരെ വലുതാണ്. വടക്കേ അമേരിക്ക, തെക്കേ അമേരിക്ക, ആഫ്രിക്ക എന്നീ വലിയ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽപ്പോലും ഇന്ത്യയിലെ അത്ര ജനങ്ങളില്ല.

1971–ൽ ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ 547 മില്യൻ ആയിരുന്നു. (54.7 കോടി, അല്ലെങ്കിൽ 5470 ലക്ഷം). അക്കൊല്ലം ലോക ജനസംഖ്യ 3690 മില്യൻ ആയിരുന്നു എന്നും കാണുന്നു. ഇതൊക്കെ വൻപിച്ച സംഖ്യകളാണ്. അവയുടെ വലുപ്പത്തെപ്പററി വളരെ നേരം ആലോചിച്ചാൽ മാത്രമേ നമുക്ക് പിടികിട്ടുകയുള്ളു.

ഇന്ത്യയെക്കാഠം കൂടുതൽ ജനങ്ങളുള്ള രാജ്യം ഒന്നേയുള്ളു—ചൈന. അവിടെ 1970–ൽ 750 മില്യൻ (75 കോടി അല്ലെങ്കിൽ 7500 ലക്ഷം) ജനങ്ങഠം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. ഇതു കേഠക്കുമ്പോഠം ഇന്ത്യയെക്കാഠം കൂടുതലായി ജനപ്പെരുപ്പത്തിൻെറ പ്രയാസങ്ങഠം അനുഭവിക്കുന്ന രാജ്യമാണ് ചൈന എന്നു തോന്നിയേക്കാം. അതു ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചൈനയ്ക്ക് ഇന്ത്യയുടെ മൂന്നര ഇരട്ടി ഭൂ വിസ്തൃതിയുണ്ട്. ഭൂമിയുടെമേൽ ജനങ്ങളുടെ ഞെരുക്കം ഇന്ത്യയിലാണ് കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെടുന്നത് എന്നു ചുരുക്കം.

ആധുനികകാലത്ത് ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം എന്തെന്നില്ലാതെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന വസ്തുത എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതാണ്. നമ്മുടെ ചുററുമുള്ള സമൂഹത്തിൽത്തന്നെ ഈ വർദ്ധന കാണുവാൻ സാധിക്കും. അതുമൂലമുള്ള പ്രയാസങ്ങളും. നാം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ആഹാരമില്ല, വസ്ത്രമില്ല;, പാർപ്പിടമില്ല, തൊഴിലില്ല, കൃഷിചെയ്യാൻ ഭൂമിയില്ല, വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങളില്ല എന്നിങ്ങനെയുള്ള പരാതികഠം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എവിടെയും കേഠക്കാം. സത്യത്തിൽ മുമ്പു ലഭ്യമായിരുന്ന ഈ സൗകര്യങ്ങഠം പെട്ടെന്ന് ഇല്ലാതാവുകയല്ല ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇവയെല്ലാം തന്നെ അൻപതോ നൂറോ കൊല്ലം മുമ്പ് ഉണ്ടായിരുന്ന നിലയിൽനിന്ന് വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചിട്ടുമുണ്ട് എന്നിട്ടും ഇല്ല, ഇല്ല എന്ന പരാതി കേഠക്കുന്നതിൻെറ യഥാർത്ഥ കാരണം ആവശ്യക്കാരുടെ എണ്ണം അതിലും കൂടുതൽ വർദ്ധിച്ചതാണ്.

ഈ വർദ്ധനയുടെ സ്വഭാവമെന്തെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാം. ഇന്നത്തെ സ്ത്രീകഠം പണ്ടുള്ളവരെക്കാഠം കൂടുതൽ പ്രസവിക്കുന്നു എന്നതല്ല അതിൻെറ കാരണം. വാസ്തവത്തിൽ ആധുനികകാലത്ത് ഓരോ സ്ത്രീയുടേയും പ്രസവത്തിൻെറ എണ്ണം വളരേ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മുൻകാലങ്ങളിൽ എട്ടും പത്തും മക്കളുള്ള അമ്മമാർ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് അങ്ങനെയുള്ളവർ അപൂർവമാണ്. രണ്ടും മൂന്നും കുട്ടികഠം മാത്രമുള്ള കുടുംബങ്ങളാണ് നാം അധികമായും കാണുന്നത്. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോഠം ജനനനിരക്ക് എന്നൊരു സങ്കൽപ്പം ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ സ്വീകരിക്കാറുണ്ട്. ആകെയുള്ള

ജനസംഖ്യയിൽ ഒരു വർഷത്തിൽ ആയിരം ആളുകൾക്കിടയിൽ ശരാശരി എത്ര കുട്ടികൾ ജനിക്കുന്നു എന്ന കണക്കാണിത്. ഇന്ത്യയിലെ കഥയെടുത്താൽ 1921–ൽ ആയിരത്തിന് 49 എന്നതായിരുന്നു ജനനനിരക്ക്. ഇത് 1971–ൽ ആയിരത്തിന് 39 എന്ന നിലയിലേക്ക് കുറഞ്ഞു എന്നാണ് കാനേഷുമാരി കണക്കുകൾ തെളിയിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ജനനനിരക്ക് വർദ്ധിച്ചതല്ല ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ കാരണം എന്നു സ്പഷ്ടം. ഈ 50 വർഷത്തിനിടയ്ക്ക് ഇൻന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രത്യക്ഷമായ വസ്തുതയാണ്. അന്നത്തെ ഇന്ത്യയിൽ പാകിസ്ഥാനും ബംഗ്ലാദേശും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് അറിയാമല്ലോ. ആ പ്രദേശങ്ങളെ ഒഴിച്ചു നോക്കിയാൽ 1921–ൽ ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ 25.1 കോടിയായിരുന്നു. ഇത് 1971–ൽ 54.7 കോടിയായി വർദ്ധിച്ചു.

ജനനനിരക്ക് കുറയുകയാണ് ചെയ്തതെങ്കിലും ആകെയുള്ള ജനസംഖ്യ 50 വർഷംകൊണ്ട് ഇരട്ടിയിലധികം വർദ്ധിച്ചതിന്റെ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് മറ്റൊരു വസ്തുത കൂടി പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിപരീതരീതിയിലാണെങ്കിലും ജനനത്തെപ്പോലെതന്നെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ ബാധിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണ് മരണം. ജനനം മൂലം മുമ്പ് ഇല്ലായിരുന്ന ആളുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. മരണം മുമ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നവരെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. അപ്പോൾ ജനസംഖ്യയെപ്പററിയുള്ള വിചിന്തനത്തിൽ ജനനനിരക്കെന്നപോലെ മരണനിരക്കും പരിഗണിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഒരു വർഷത്തിനിടയ്ക്ക് ആയിരത്തിന് എത്ര എന്ന തോതിൽത്തന്നെയാണ് മരണനിരക്കും കണക്കാക്കുന്നത്. അതു പരിശോധിച്ചാൽ ആർക്കും അദ്ഭുതംതോന്നും 1921ൽ ഇന്ത്യയിലെ മരണനിരക്ക് ആയിരത്തിന് 48 ആയിരുന്നു. പക്ഷേ 1971–ൽ അത് ആയിരത്തിന് 14 ആയിക്കുറഞ്ഞു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ വർണ്ണിച്ചതുപോലെ കാലനില്ലാത്ത കാലം വരുന്നു എന്നല്ല. ഇന്നും ജനിച്ചവരൊക്കെ മരിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അതെല്ലാം പ്രായപൂർത്തിയെ പ്രാപിച്ചശേഷം വാർദ്ധക്യ സഹജമായ കാരണങ്ങളാൽ സംഭവിക്കുന്ന മരണമാണ്; ദുർമരണങ്ങളും അകാലമരണങ്ങളുമാണ് പ്രകടമായ തോതിൽ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ആരോഗ്യരക്ഷാ പരിപാടികളുടെയും പുരോഗതിയാണ് ഇതിന്റെ കാരണം. 50 വർഷംമുമ്പ് ഇന്ത്യയിൽ ലക്ഷകണക്കിന് ദുർമരണങ്ങൾക്ക് ഇടയാക്കിയിരുന്ന പല രോഗങ്ങളും ഇന്ന് നിയന്ത്രണാധീനമായിരിക്കുകയാണ്. മലമ്പനി; പ്ലേഗ്, വിഷൂചിക, സന്നിപാതജ്വരം; മസൂരി മുതലായ മഹാരോഗങ്ങളെല്ലാം ഏറെക്കുറെ

നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്നുതന്നെ പറയാം. മലമ്പനിയാണ ജനങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്ക് ഏററവുമധികം നാശം ചെയ്തിരുന്നത്. അതെല്ലാം ഇന്ന് പഴങ്കഥകളായിരിക്കുന്നു. പ്ലേഗിനെപ്പററി കേൾക്കാനേയില്ല.

സാംക്രമികരോഗങ്ങളിലും ദുർമ്മരണങ്ങളിലും നിന്നുണ്ടായ ഈ വിമോചനം നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് വലിയ അനുഗ്രഹമാണെന്നുള്ളതിൽ തർക്കമില്ല. ആയുർഭീതിയില്ലാതെ ജീവിക്കാം എന്ന സ്ഥിതി കൈവന്നിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഈ സ്ഥിതി വിശേഷം തന്നെയാണ് ജനപ്പെരുപ്പം എന്ന മഹാസങ്കടത്തെയും വരുത്തിവച്ചിരിക്കുന്നത്. മരണനിരക്ക് സാരമായിക്കുറയുകയും ജനനനിരക്ക് അത്രത്തോളം കുറയാതിരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചു. ഈ വർദ്ധന ചിത്രരൂപത്തിൽ താഴെ കാണിക്കാം.

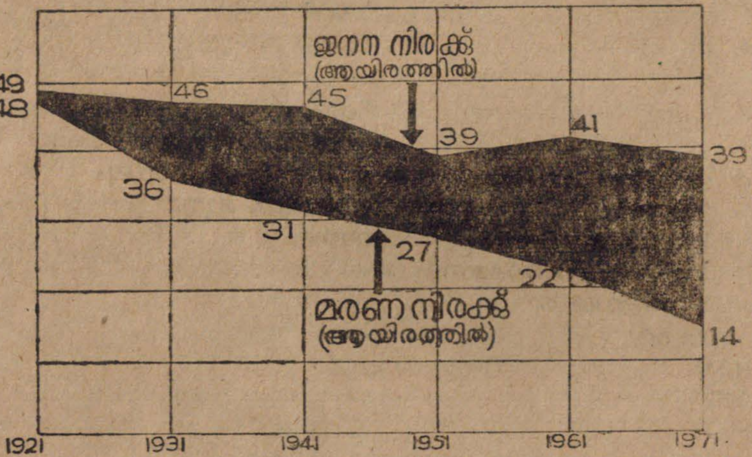

ഇന്ത്യയിലെ ജനനമരണനിരക്കുകൾ

1921 മുതൽ 1971 വരെയുള്ള ജനനമരണനിരക്കുകളുടെ ഗതിയാണ് ചിത്രത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. 1921–ൽ ഇവയ്ക്കുതമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം 1 മാത്രമായിരുന്നു. അതായത്, ആയിരം ആളുകളുള്ള ഒരു സമൂഹം ഒരു വർഷം കഴിയുമ്പോൾ 1001 പേരുള്ള സമൂഹമാകും. ഇതു നിസ്സാരമായ വർദ്ധനയാണ്—ആയിരത്തിന് ഒന്നുവീതം. എന്നാൽ 1971–ൽ ജനനമരണനിരക്കുകൾക്കു തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം 25 ആയി. ജനസംഖ്യ

പ്രതിവർഷം ആയിരത്തിന് 25 വീതം വർദ്ധിക്കുന്ന നിലയിലെത്തി എന്നു ചുരുക്കം. ഇതു വലിയ വർദ്ധനയാണ്. ഈ നിരക്കിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ആയിരം രണ്ടായിരമാകുന്നതിന് 28 വർഷം മതി. 1971 മുതൽ 28 വർഷം കഴിയുമ്പോഴ് — 1999ൽ—ഇന്ത്യയിൽ 54.7 × 2 = 109.4 കോടി ജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. എന്നർത്ഥം.

ഇതാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഭയാനകമായ ജനസംഖ്യാപ്രശ്നം. ആളുകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുന്നതിനനുസരിച്ച് അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ട വിഭവങ്ങൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ല. അപ്പോൾ അവരുടെ എണ്ണം ഇരട്ടിയാകുമ്പോഴുള്ള പ്രയാസവും കഷ്ടപ്പാടുകളും ആലോചിച്ചുനോക്കുക.

പദങ്ങൾ

ഭൂവിസ്തൃതി, കാനേഷുമാരി, വിചിന്തനം, വാർദ്ധക്യം, നിർമ്മാർജ്ജനം, അഭിമുഖീകരിക്കുക.

അഭ്യാസം

i. (a) വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:
ആഹ്വാനം, വിചിന്തനം, നിർമ്മാർജ്ജ
ഭൂവിസ്തൃതി, വാർദ്ധക്യസഹജം.

(b) വാർദ്ധക്യസഹജം—ഇതുപോലെ
കൊണ്ട് വേറെ പദങ്ങൾ ഉണ്ടാക്ക

ii അംഗാംഗിവാക്യങ്ങളായി പിരിക്കുക

(1) ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇന്ത
മുള്ള രാജ്യമാണ് ചൈന

(2) ആധുനികകാലത്ത്
വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന

(3) ഈ 50 വർഷത്തിന
ന്നുള്ളതും പ്രത്യ

(4) ഇതിന്റെ അർ
ല്ലാത്ത കാലം

(5) സാംക്രമി
ഈ വി
ഗ്രഹ

III. (1) ഇന്ത്യയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏററവും ഭയാനകമായ പ്രശ്നം ഏത്?

(2) ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ കെടുതികൾ ഇന്ത്യയിലുള്ളത്ര ആ രാജ്യത്തിൽ അനുഭവപ്പെടാതിരിക്കാൻ എന്താണ് കാരണം?

(3) 1921 മുതൽ 50 കൊല്ലംകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിലെ ജനനനിരക്ക് എത്രയിൽ നിന്ന് എത്രയായി കുറഞ്ഞു?

(4) ജനനനിരക്ക് കുറഞ്ഞിട്ടും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കാൻ കാരണമെന്ത് ? എത്രയിൽ നിന്ന് എത്രയായി വർദ്ധിച്ചു ?

(5) മരണനിരക്കു കുറയാൻ കാരണമെന്ത് ?

(6) ഇന്നത്തെ നില തുടർന്നുപോയാൽ 1999—ൽ ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ എത്രയായിരിക്കും? ഇപ്പോഴുള്ളതിന്റെ എത്ര പങ്ക് ?

(7) ജനപ്പെരുപ്പം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾ ഏവ?

(8) ഈ ദുഃസ്ഥിതിക്ക് എന്താണ പരിഹാരം ?

പാഠം 14

അദ്ഭുതരശ്മികൾ

"ഓടിക്കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കുട്ടി താഴെ വീണു കാലൊടിഞ്ഞു. ഉടനെ ആസ്പത്രിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി എക്സ്-റേ എടുത്തു. എല്ലിനു സാരമായ കേടു പററിയിട്ടുണ്ട്. കുറച്ചു ദിവസത്തെ ചികിൽസ വേണ്ടിവരും."; "ക്ഷയരോഗബാധിതനായ ആളുടെ ശ്വാസകോശത്തിന്റെ എക്സ്-റേ എടുത്തു"; "രോഗം എന്താണെന്നു നിർണ്ണയിക്കണമെങ്കിൽ എക്സ്-റേ എടുത്തേ തീരൂ എന്നാണ് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞത്." ഇങ്ങനെ എക്സ്-റേയെക്കുറിച്ച് പല സന്ദർഭങ്ങളിലും നിങ്ങൾ [illegible] കേട്ടിരിക്കും. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ എക്സ്-റേക്ക് ഇന്നു വലിയ പ്രാധാന്യം കൈവന്നിരിക്കുന്നു: അതിനെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ കുറയും. അതെന്താണെന്ന് സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവരും കുറയും.

എക്സ്–റേ ഒരു പ്രത്യേകതരം രശ്മിയാണ്. നമ്മുടെ നഗ്നനേത്രംകൊണ്ട് അതിനെ കാണുക സാദ്ധ്യമല്ല. മനുഷ്യ നേത്രങ്ങൾക്ക് ഗോചരങ്ങളല്ലാത്ത രശ്മികൾ വേറെയുംപല തുണ്ട്. തരംഗദൈർഘ്യം വളരെ കൂടിയോ കുറഞ്ഞോ ഉള്ള രശ്മികളൊന്നും നമുക്കു കാണാവുന്നതല്ല.

1895–ൽ കേവലം യാദൃച്ഛികമായിട്ടാണ് എക്സ്–റേ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടത്. ജർമ്മനിയിൽ വിൽഹെം കോൺറാഡ് റോൺട്ജൻ വായുരഹിതമായ ഒരു സ്ഫടികക്കുഴലിൽക്കൂടി വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രവഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയായിരുന്നു. ഒരു ഇരുട്ടു മുറിയിൽവെച്ചാണ് പരീക്ഷണം നടത്തിയിരുന്നത്. അൽപ്പം അകലെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പ്രത്യേകതരം സ്ക്രീൻ (ഫ്ളൂറോ സെൻറ് സ്ക്രീൻ) പ്രകാശമാനമാകുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. ബേരിയം–പ്ലാററിനോ–സയനൈഡ് (Barium Platino Cyanide) എന്ന രാസവസ്തു പൂശിയ ഒരു കടലാസായിരുന്നു ആ സ്ക്രീൻ. കണ്ണുകൊണ്ടു കാണാൻ കഴിയാത്ത രശ്മികൾ പതിക്കുമ്പോൾ പ്രകാശമാനമാകുന്ന സ്വഭാവവിശേഷത്തോടുകൂടിയ ചില രാസവസ്തുക്കളുണ്ട്. അവയിലൊന്നാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞത്. സ്ക്രീനിൽ ദീപ്തി പരന്നുകണ്ടപ്പോൾ റോൺജൻ അനുമാനിച്ചു: കുഴലിൽനിന്നു ദൃഷ്ടിഗോചരമല്ലാത്ത ഏതോ വെളിച്ചം വരുന്നുണ്ട്. കൈപ്പടം കുഴലിനുനേരെ പിടിച്ചു. എന്തൊരദ്ഭുതം! അതിലെ എല്ലുകളുടെ മാത്രം ഛായ സ്ക്രീനിൽ പതിഞ്ഞു കണ്ടു. റോൺട്ജൻ ഒരു നടുക്കത്തോടെ പെട്ടെന്ന് ആ വെളിച്ചത്തിൻെറ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് കൈപ്പടം മാററി. ആശ്വാസമായി! കേടൊന്നും പററിയിട്ടില്ല!

ത്വങ്മാംസങ്ങളെ കടന്നുപോകാൻ കഴിയും ഈ പുതിയ രശ്മിക്കെന്ന് വ്യക്തമായി. റോൺട്ജൻ പിന്നെയും പരീക്ഷണം തുടർന്നു. ലോഹനിർമ്മിതമായ തൂക്കക്കട്ടികൾ അടക്കം ചെയ്തിരുന്ന ഒരു മരപ്പെട്ടിയിൻക്കൂടി പ്രസ്തുത രശ്മികൾ കടത്തിവിട്ടു. സ്ക്രീനിൽ ലോഹക്കട്ടികളുടെ മാത്രം ഛായ അതാ കാണുന്നു. ഒരു പുസ്തകത്തിൻമേൽ രശ്മി പതിച്ചപ്പോൾ അതിനുള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന നാണ്യത്തിൻെറ ഛായ സ്ക്രീനിൽ കാണുമാറായി. തീർച്ചയായി, സാധാരണ പ്രകാശത്തിനു കടന്നുപോകാൻ കഴിയാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളിലൂടെ തുളച്ചുകടക്കാൻ കഴിവുള്ളതാണ് ഈ പുതിയ രശ്മി. അദ്ദേഹം അതിന് എക്സ്–റേ എന്നു പേർകൊടുത്തു. ഈ നൂതനോപജ്ഞ അദ്ദേഹത്തെ നോബൽ സമ്മാനത്തിന് അർഹനാക്കി.

ഏതു പദാർത്ഥത്തിലൂടെയും എക്സ്–റേ കുറെയൊക്കെ കടന്നുപോകും. സാധാരണ പ്രകാശത്തിനു സുതാര്യമല്ലാത്ത വസ്തുക്കൾ എക്സ്–റേക്കു പ്രതിബന്ധമാവുകയില്ല. എങ്കിലും അവയെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ രശ്മിക്ക് ശക്തിക്ഷയം നേരിടും. ഈ ശക്തിക്ഷയം ഓരോ പദാർത്ഥത്തിൽ ഓരോ തോതിലാണ് ഉണ്ടാവുന്നത്. ഇരുമ്പിൽ മരത്തിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ശക്തിഷയം നേരിടുന്നു. അതുപോലെ നേരിയ ലോഹത്തകിടിനെക്കാൾ കട്ടികൂടിയ ലോഹത്തകിട് കൂടുതൽ ശക്തിക്ഷയമുണ്ടാക്കും. തൊലിമാംസങ്ങളിലൂടെ എക്സ്–റേ കടന്നുപോകുന്നുവെങ്കിലും എല്ലുകൾ അതിനെ അത്ര സുതാര്യമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് സ്ക്രീനിൽ എല്ലുകളുടെ മാത്രം ഛായ പതിപ്പിക്കാൻ അതിനു കഴിയുന്നത്. എല്ലുകളുടെ മാത്രമല്ല ശ്വാസകോശാദികളായ പല ആന്തരാവയവങ്ങളുടെയും ഛായ എക്സ്–റേ ഉപയോഗിച്ചെടുക്കാം. അങ്ങനെ അവയ്ക്കു പററിയ കേടുപാടുകൾ ശസ്ത്രക്രീയ കൂടാതെതന്നെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യാം. ഇതു ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തുന്നതിന് വളരെ സഹായകമായിതീർന്നു. എക്സ്-റേ കണ്ടുപിടിച്ച് മൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽതന്നെ വിയന്നയിലെ ഒരാസ്പ്രതിയിൽ ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്ക് അതിൻെറ സഹായം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ഈ രശ്മികളുപയോഗിച്ച് രോഗബാധിതങ്ങളായ കോശങ്ങളെ കരിച്ചുകളയാവുന്നതിനാൽ അർബുദരോഗചികൽസയിലും ഇതിന് മാന്യമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. എക്സ്–റേ ഏൽപ്പിച്ച് പല ത്വഗ്രോഗങ്ങളും ശമിപ്പിക്കാം.

ചികൽസയിൽ മാത്രമല്ല വൈയവസായികരംഗത്തും എക്സ്–റേ കൊണ്ട് പല പ്രയോജനങ്ങളുമുണ്ട്. വസ്തുക്കളുടെ ആന്തരഘടന പരിശോധിച്ചറിയാൻ എക്സ്–റേ ഉപയോഗിക്കുന്നു. വാർത്തെടുക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രഭാഗത്തിൻെറ അകത്ത് വല്ല കേടുമുണ്ടെങ്കിൽ എക്സ്–റേ കൊണ്ട് എളുപ്പത്തിൽകണ്ടുപിടിക്കാം. ആധുനികശാസ്ത്രം മനുഷ്യനു സംഭാവന ചെയ്ത അദ്ഭുതകരമായ ഒരു കണ്ണാണ് എക്സ്–റേ എന്നുതന്നെ പറയാം.

എക്സ്റേ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ട് മൂന്നു കൊല്ലമായപ്പോഴേക്കും റേഡിയം കണ്ടുപിടിച്ചു. യൂറേനിയം കലർന്ന വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് ഒരു തരം രശ്മിപ്രസരം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് നിങ്ങൾ ആറാം പാഠപുസ്തകത്തിൽ അമൂല്യലോഹങ്ങൾ എന്ന പാഠത്തിൽ പഠിച്ചതോർക്കുന്നില്ലേ? യൂറേനിയം ഉദ്വമിക്കുന്ന രശ്മികൾക്ക് എക്സ്–റേയെപ്പോലെ പല സാധാരണ പദാർത്ഥങ്ങളെയും തുളച്ചുപോകാൻ കഴിയുമെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ മനസ്സിലാക്കി. മേരിക്യൂറിയും അവരുടെ ഭർത്താവ്

പിയറി ക്യൂറിയും ഈ രശ്മികളെക്കുറിച്ച് സനിഷ്ക്കർഷം പഠിച്ചു. അതിൻെറ ഫലമായി ഏതാനും പുതിയ മൂലകങ്ങഠം അവർ കണ്ടുപിടിച്ചു. അവയിലൊന്നാണ് റേഡിയം. യൂറേനിയത്തെക്കാഠം അനേകലക്ഷം മടങ്ങ് രശ്മിപ്രസരണശക്തിയുള്ളതാണ് റേഡിയം എന്നു തെളിഞ്ഞു. രശ്മിപ്രസരണശക്തിയുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെ റേഡിയോ ആക്ടീവ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. റേഡിയോവുമായി അതിനൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് ഇടയ്ക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ഈ രശ്മിപ്രസരണം എങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു എന്നറിവാനായിശാസ്ത്രത്തിൻെറ അടുത്ത പരിശ്രമം. റഥർ ഫോർഡ് എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഈ പ്രസരണത്തിൽ മൂന്നുതരം രശ്മികഠം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു. ആദ്യത്തേതിന്ആൽഫഎന്നും രണ്ടാമത്തേതിനു ബീററ എന്നും മൂന്നാമത്തേതിന് ഗാമ എന്നും അദ്ദേഹം പേർ കൊടുത്തു. ഗ്രീക്ക് അക്ഷരമാലയിലെ ആദ്യത്തെ മൂന്നക്ഷരങ്ങളാണ് ആൽഫ, ബീററ; ഗാമ. ആൽഫാരശ്മിക്കു ശക്തി കൂടുമെങ്കിലും പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തുളച്ചുകയറാനുള്ള കഴിവു കുറയും. ബീററാരശ്മിക്കു ശക്തി കുറയുമെങ്കിലും തുളച്ചുകയറാനുള്ള കഴിവ് ആൽഫയെക്കാഠം എത്രയോ കൂടും. ഗാമയ്ക്കാണ് ഈ ശക്തി ഏററവുമധികം. കട്ടികൂടിയ കരിങ്കൽച്ചുമരുകളെപ്പോലും അതു തുളച്ചുകടക്കും. എക്സ്റേയെക്കാഠം എത്രയോ കൂടുതലാണ് ഗാമയ്ക്ക് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള കഴിവ്.

റഥർ ഫോർഡും അദ്ദേഹത്തിൻെറ സഹപ്രവർത്തകരും ഈ രശ്മികളുടെ പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണത്തിൽ മുഴുകി. ആൽഫാരശ്മികളെയും ബീററാരശ്മികളെയും വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടും കാന്തശക്തികൊണ്ടും അവയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വക്രിപ്പിക്കാം എന്ന് അവർ അചിരേണ കണ്ടുപിടിച്ചു ആൽഫയും ബീററയും വിഭിന്നദിശകളിലേയ്ക്കാണ് വക്രിക്കുന്നത് എന്നും ഗാമാരശ്മികളെ ഇങ്ങനെ വക്രിപ്പിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും പരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമായി. ആൽഫയും ബീററയും വെളിച്ചത്തെപ്പോലെ ഊർജ്ജവിശഷങ്ങളല്ലെന്നും സൂക്ഷ്മതങ്ങളായ കണങ്ങളുടെ പ്രവാഹമാണെന്നും ഗാമപ്രകാശരശ്മിതന്നെയാണെന്നും സിദ്ധമായി. എന്തെന്നാൽ പ്രകാശരശ്മികളെ വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടോ കാന്തശക്തികൊണ്ടോ പ്രവകിപ്പിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എക്സ്റേയോട് സാദൃശ്യമുള്ളതാണ് ഗാമാരശ്മി. ഗാമ എത്രയോ ശക്തി കൂടിയതാണെന്നുമാത്രം ഭേതമുണ്ട്. അർബുദരോഗചികിൽസയിൽ എക്സ്റേയ്ക്കെന്നപോലെ ഗാമാരശ്മികഠക്കും പ്രചാരം കൈവന്നിരിക്കുന്നു.

പരീക്ഷണശലയിൽവച്ചുമാത്രമാണ് എക്സ്റേ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു ധരിക്കേണ്ട. 1962–നുശേഷം നടന്ന ഗവേഷണങ്ങൾ അനന്തമായ വിശ്വത്തിന്റെ പലഭാഗത്തുനിന്നും എക്സറേ പ്രസരണം നടക്കുന്നതായി തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ കേന്ദ്രങ്ങളിലൊന്നാണ് നമ്മുടെ താരാപഥം എക്സ്റേ പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന താരാപഥങ്ങൾ വേറെയുമുണ്ട്. ഒമ്പതുനൂററാണ്ടുമുമ്പു പൊലിഞ്ഞുപോയ ഒരു നക്ഷത്രത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇപ്പോഴും എക്സ്റേപ്രസരണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സൂര്യൻ ഉദ്വമിക്കുന്ന ഊർജ്ജത്തെക്കാൾ ആയിരം മടങ്ങ് ഊർജ്ജം പ്രകൃതിലെ ഈ എക്സ്റേപ്രസരണങ്ങളിലൂടെ സംഭവിക്കുന്നതായി ശാസ്ത്രകാരൻമാർ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഗാമാരശ്മികളെ ഉദ്വമിക്കുന്ന ഒരു താരാപഥം ഉണ്ടെന്ന് സോവിയററ് ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെ പഠനങ്ങൾ അടുത്തകാലത്ത് തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പദങ്ങൾ

തരംഗദൈർഘ്യം, യാദൃച്ഛികം, ഭബരീയം. പ്ളാററിനോ സയനൈഡ്, രാസവസ്തു, ദീപ്തി, ത്വങ്മാംസങ്ങൾ, ഉപജ്ഞ, സുതാര്യം അർബുദം, വൈയവസായികം, ആന്തരഘടന, മൂലകം, രശ്മിപ്രസരണശക്തി, റേഡിയോ ആക്റീവ്, ദിശ, താരാപഥം.

അഭ്യാസം

i (a) വാക്യത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുക:

രാസവസ്തു, ദീപ്തി. ഉപജ്ഞ, സുതാര്യം, വൈയവസായികം പ്രസരണം.

(b) പിരിച്ചെഴുതുക:

വിദ്യുച്ഛക്തി, ത്വങ്മാംസങ്ങൾ. ത്വഗ്രോഗം.

(c) ഏതു നാമത്തിൽനിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ നാമവിശേഷണത്തിൽനിന്ന് രൂപം കൊള്ളുന്നു?

ദൈർഘ്യം, വൈയവസായികം, യാദൃച്ഛികം,

ii (a) വാക്യവിനിമയം,:

(1) എക്സ്റേ ഒരു പ്രത്യേകതരംരശ്മിയാണ്. നമ്മുടെ നഗ്നനേത്രം കൊണ്ട് അതിനെ കാണുക സാദ്ധ്യമല്ല. (രണ്ടുവാക്യവും ചേർത്ത് ഒരു സങ്കീർണ്ണമാക്കുക).

(2) കൈപ്പടം കുഴലിനു നേരേ പിടിച്ചു. എന്തൊരദ്ഭുതം അതിലെ എല്ലുകളുടെ മാത്രം ഛായ സ്ക്രീനിൽ പതിഞ്ഞതു കണ്ടു. (രണ്ടു വാക്യവും ചേർത്ത് ഒരു സങ്കീർണ്ണകമാക്കുക).

(3) ഒരു പുസ്തകത്തിൽ രശ്മി പതിപ്പിച്ചപ്പോൾ അതിന്നുള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന നാണ്യത്തിന്റെ ഛായ സ്ക്രീനിൽ കാണുമാറായി. (രണ്ടു പൂർണ്ണികയാക്കുക.)

(b) പൂർണ്ണികയോ, സങ്കീർണ്ണകമോ, മഹാവാക്യമോ? എന്തുകൊണ്ട്?

(1) അതെന്താണെന്ന് സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവരും കുറയും,

(2) മനുഷ്യനേത്രങ്ങൾക്ക് ഗോചരങ്ങളല്ലാത്ത രശ്മികൾ വേറെയുമുണ്ട്.

(3) അല്പം അകലെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പ്രത്യേകതരം സ്ക്രീൻ പ്രകാശമാനമാകുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു.

(4) മേരിക്യൂറിയും അവരുടെ ഭർത്താവ് പിയറി ക്യൂറിയും ഈ രശ്മികളെക്കുറിച്ച് സനിഷ്കർഷം പഠിച്ചു.

(c) അംഗാംഗിവാക്യങ്ങളായി തിരിക്കുക:—
ഒരു പുസ്തകത്തിൽ രശ്മി പതിപ്പിച്ചപ്പോൾ അതിനുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നാണ്യത്തിന്റെ ഛായ സ്ക്രീനിൽ കാണുമാറായി.

III (1) എക്സ്റേയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേകതയെന്ത്?

(2) എക്സ്റേ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഇടയാക്കിയ സംഭവം വിവരിക്കുക.

(3) എക്സ്റേയുടെ ഉപയോഗങ്ങൾ എന്തെല്ലാം ?

(4) ആൽഫ, ബീററാ, ഗാമ ഈ രശ്മികളുടെ പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ച് ഒരു കുറിപ്പെഴുതുക.

(5) ആൽഫാരശ്മിയും ബീററാരശ്മിയും ഊർജ്ജരൂപങ്ങളല്ലെന്ന് എങ്ങനെ തെളിയിക്കാം?

(6) പ്രകൃതിസിദ്ധമായ എക്സ്റേ പ്രസരണത്തിന്റെ ഉത്പത്തിസ്ഥാനമേത് ?

പാഠം 15

മോഹനസ്മരണകൾ

''ആര്യ, മുൻപരിചയങ്ങൾ നല്കീടും
ധൈര്യമാർന്നു പറയുന്നു മദ്ഗതം,
കാര്യമിന്നതായി! കേൾക്കുമോ കനി-
ഞ്ഞാര്യമാകിലു, മനാര്യമാകിലും. 1

പാരമുള്ളിലഴലായി, ജീവിതം
ഭാരമായി, പറയാതൊഴിക്കുകിൽ-
ത്തീരുകില്ല, ധരയിൽബ്ഭവാനൊഴി-
ഞ്ഞാരുമില്ലതുമിവൾക്ക് കേൾക്കുവാൻ. 2

ആഴുമാർത്തിയഥവാ കഥിക്കിലീ-
ധൂഴമോർത്തിടുമിതന്യഥാ ഭവാൻ
പാഴിലോതിടുകയോ, വിധിക്കു ഞാൻ
കീഴടങ്ങി വിരമിക്കയോ വരം 3

തന്നതില്ല പരനുള്ള കാട്ടുവാ-
നൊന്നുമേ നരനുപായമീശ്വരൻ.
ഇന്നു ഭാഷയതപൂർണ്ണമിങ്ങഹോ!
വന്നുപോം പിഴയുമർത്ഥ ശങ്കയാൽ. 4

മുററുമെന്നഴലറിഞ്ഞിടായ്കിലും
തെററിയെൻ ഹൃദയമാര്യനോരുകിൽ
ചെററുമേ പൊറുതിയില്ല, പിന്നെ ഞാൻ
പററുകില്ലറിക മണ്ണിൽ വിണ്ണിലും.'' 5

''അന്യഥാ മതിവരില്ലെനിക്കു നിൻ
മന്യുവിങ്കൽ നിയതം മഹാവ്രതേ!
കന്യയെന്നു വടുവെന്നുമേലുകി-
ല്ലന്യഭാവമറികാത്മവേദികൾ.'' 6

ആടലൊട്ടവൾ വെടിഞ്ഞു സത്വരം
തേടിധൈര്യമഥ, പൂവനത്തിലും
കാടുതൻ നടുവിലും സുമർത്തുവിൽ
പ്പാടിടും കുയിലുപോലെ, ചൊല്ലിനാൾ:- 7

'വന്നു വത്സല, ഭവാൻ സമക്ഷമാ–
യിന്നു, ഞാൻ വ്യഥ മറന്നതോർക്കയാൽ;
എന്നുമല്ല, കരുതുന്ന വീട്ടിൽ നാ–
മന്നു വാണതു തുടർന്നപോൽ മനം. 8

ലോലനാര്യനുരുവിട്ടു കേട്ടൊരാ–
ബാലപാഠമഖിലം മനോഹരം.
കാലമായധികമിന്നൊരക്ഷരം–
പോലുമായതിൽ മറപ്പതില്ല ഞാൻ. 9

ഭൂരിപൂക്കൾ വിടരുന്ന പൊയ്കയും
തീരവും വഴികളും തരുക്കളും
ചാരുപുൽത്തറയുമോർത്തിടുന്നതിൻ–
ചാരെ നാമെഴുമെഴുത്തുപള്ളിയും. 10

ഓർത്തിടുന്നുപവനത്തിലെങ്ങുമ–
ങ്ങാർത്തു ചിത്രശലഭം പറന്നതും;
പാർത്തുനിന്നതുമണഞ്ഞു നാം കരം–
കോർത്തു കാവിനരികേ നടന്നതും! 11

ഉച്ചയായ്ത്തണലിലാഞ്ഞു പുസ്തകം
വച്ചുമല്ലികയറുത്തിരുന്നതും,
മെച്ചമാർന്ന ചെറുമാല കെട്ടിയെൻ–
കൊച്ചുവാർമുടിയിലങ്ങണിഞ്ഞതും. 12

എണ്ണിടുന്നൊളിവിൽ വന്നു പീഡയാം–
വണ്ണമെൻ മിഴികൾ പൊത്തിയെന്നതും
തിണ്ണമങ്ങതിൽ വലഞ്ഞു കേഴുമെൻ–
കണ്ണുനീരു കനിവിൽത്തുടച്ചതും. 13

നളിനി] [ആശാൻ

അഭ്യാസം

(1) ഈ കവിതാഭാഗം നിങ്ങളെ ഏറ്റവുമധികം ആകർഷിക്കുന്നത് ഏതുകൊണ്ടാണ്? (അലങ്കാരഭംഗികൊണ്ട്, ശബ്ദമാധുര്യം കൊണ്ട്, വികാരതീവ്രതകൊണ്ട്, സാരള്യംകൊണ്ട്.)

(2) നളിനി ഈ മോഹനസ്മരണകൾ ദിവാകരനെ എന്തിനാണ് പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്നത് ?

(3) 'തന്നതില്ല — പിഴയുമർത്ഥശങ്കയാൽ' — തന്റെ വാക്കുകൾ എന്തു അനിഷ്ടഫലം ഉണ്ടാക്കിയേക്കുമെന്നാണ് നളിനി ശങ്കിക്കുന്നത്?

(4) ഏതു ശ്ലോകത്തിലാണ് ഉപമാലങ്കാരം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്?

(5) 'നളിനിയിൽ' നിന്ന് ഉപമ, ഉൽപ്രേക്ഷ, രൂപകം, ഇവയ്ക്ക് ഉദാഹരണങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക.

(6) ഈ കാവ്യഖണ്ഡത്തിൽനിന്ന് സജാതീയ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടു ശ്ലോകം എടുത്തു കാണിക്കുക.

പാഠം 16

അഗ്നിപരീക്ഷ

5(2)

ഫ്രാൻസിലെ എം—നഗരം 1815–ൽ ദാരിദ്ര്യത്തിലും പട്ടിണിയിലുംപെട്ട് ഉഴലുകയായിരുന്നു. കൗതുകകരങ്ങളായ കൊല്ലുശില്പങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു തദ്ദേശിയരുടെ പ്രധാന തൊഴിൽ. വിലകൂടിയ ഒരുതരം മരപ്പശയാണ് അവർ അതിനുപയോഗിച്ചിരുന്നത്. അതിനാൽ ഒരുകാലത്തും ആ വ്യവസായം അത്രയൊന്നും ആദായകരമായിരുന്നില്ല. നിർമ്മാണസാമഗ്രിക്ക് വില പെട്ടെന്നു കൂടിയത് ആ വ്യവസായത്തിന്റെ തകർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായി.

ഈ ഘട്ടത്തിലായിരുന്നു അമ്പതോടടുത്ത ഒരു അപരിചിതൻ അവിടെ എത്തിയത്. വിലകുറഞ്ഞ ഒരുതരം അരക്കുപയോഗിച്ച് മോടികൂടിയ ശില്പവസ്തുക്കളും വള തുടങ്ങിയ ആഭരണങ്ങളും മററും ഉണ്ടാക്കാൻ അയാൾ ആന്നാട്ടുകാരെ പഠിപ്പിച്ചു. അതൊരു വലിയ അനുഗ്രഹമായി. വില കുറവ്, മോടി കൂടുതൽ, ആവശ്യക്കാർ ധാരാളമായി. ഉൽപ്പാദകർക്ക് നല്ല ലാഭം കിട്ടി.

5(1)

ആ മനുഷ്യൻ എവിടെനിന്നു വന്നു? ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂട. ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ വന്നു. തോളിൽ ഒരു ഭാണ്ഡവും കൈയിൽ ഒരുമുട്ടവടിയുമായി. പട്ടണത്തിൽഭയങ്കരമായ ഒരഗ്നിബാധയുണ്ടായ സമയത്താണ് അയാൾ വന്നത്. കത്തിയെരിയുന്ന

ഒരു വീട്ടിൽക്കടന്ന് രണ്ടു കുട്ടികളെ രക്ഷിച്ചു; അങ്ങനെ നവാഗതൻ എല്ലാവർക്കും പരിചിതനും പ്രിയപ്പെട്ടവനുമായി. അന്നുമുതൽക്ക് ഫാദർ മദലിയൻ എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അവിടേക്കു വരുമ്പോരം അയാളുടെ കൈയിൽ പണം അധികമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നാണ് കേരംവി. കണ്ടാൽ ഒരു തൊഴിലാളിയാണെന്നേ തോന്നുകയുള്ളൂ. രണ്ടുകൊല്ലം കൊണ്ട് പുതിയ വ്യവസായത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം സമ്പന്നനായി; തൻെറ കീഴിൽ ജോലിചെയ്യുന്നവരെ ദാരിദ്രത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

പണം വന്നുചേർന്നപ്പോരം ഫാദർ മദലിയൻ മോസ്യ മദലിയനായി. നഗരത്തിലെ മേലാളൻമാർ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോരം അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദനം ചെയ്തുതുടങ്ങി. അചിരേണ അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ തൊഴിൽശാലയുടെ ഉടമയായി. അഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ട് ആറുലക്ഷം ഫ്രാങ്കിലധികം ബാങ്കിലിട്ടു. നല്ല കാര്യം. എന്നാൽ കൂടുതൽ നല്ലൊരു കാര്യം അദ്ദേഹം ചെയ്തു. ആ നഗരത്തെ മുഴുവൻ സമ്പന്നമാക്കി. പള്ളിക്കൂടം, ആശുപത്രി മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങരംക്ക് കൈയയച്ച് സംഭാവനകരം നൽകി.

കഴിഞ്ഞ മൂന്നു കൊല്ലമായി മോൺഷിയർ മദലിയൻ എം— നഗരത്തിലെ മേയറാണ്. സർവ്വസമ്മതൻ; പാവങ്ങരംക്ക് കൺകണ്ട ദൈവം എന്നാൽ, ഒരാരംമാത്രം അദ്ദേഹത്തെ സംശയത്തോടും അവജ്ഞയോടും കൂടി വീക്ഷിച്ചു. പട്ടണത്തിലെ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ജാവെർ ആയിരുന്നു അത്. ജാവെർ ഇരുപതു കൊല്ലം മുമ്പ് തടവുകപ്പലിൽ കാവൽപോലീസ് വിഭാഗത്തിലെ അസ്സിററൻറ് ഇൻസ്പെക്ടരായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് മദലിയനെ എവിടയോ വെച്ചുകണ്ടിട്ടുള്ളതായി അയാരം ഓർത്തു. എന്നാൽ എവിടെവെച്ച് എന്ന് വ്യക്തമായി സ്മരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മേയറുടെ അസാധാരണമായ ദേഹബലവും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ പൂർവ്വചരിത്രത്തെ വലയം ചെയ്യുന്ന അഭേദ്യമായ രഹസ്യവും, ഒരു കാൽ തെല്ലൊന്ന് വലിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നടത്തവും; എല്ലാം കൂടി ചേർത്തുനോക്കിയപ്പോരം ഇൻസ്പെക്ടർക്ക് ബലമായൊരു സംശയം: തടവുകപ്പലിൽ കിടന്ന ഒരു ജയിൽപ്പുള്ളിയല്ലേ ഇവൻ!

ജീൻവാൽജീനെ കഴിഞ്ഞ എട്ടുകൊല്ലമായി പോലീസ് അന്വേഷിക്കുകയാണ്. ഇന്നുവരെ ഒരു തുമ്പുമില്ല. ബിഷപ്പിൻെറ കൊട്ടാരത്തിൽ കവർച്ചനടത്തിയതും, തിരുമേനിയുടെ കാരുണ്യ

ത്താൽ രക്ഷപ്പെട്ടതും; പെററിററ് ഗെർവെയ്സിൻെറ വെള്ളി നാണ്യം തട്ടിയെടുത്തതും പോലീസ് അധികാരികൾക്കറിയാം. പിന്നെ ജീൻവാൽജിൻ എവിടെയാണ് മുങ്ങിക്കളഞ്ഞത്? പാരീസിലെ പോലീസ് മേധാവികളെ വിഷമിപ്പിച്ച ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നു ഇത്.

മേയർ തൻെറ കാര്യാലയത്തിൽ ചില ഔദ്യോഗികരേഖകൾ തിരക്കിട്ട് പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ''ഇൻസ്പെക്ടർ ജാവെർ കാണാൻ വന്നിരിക്കുന്നു.'' എന്ന് ശിപായി അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. 'വരാൻ പറയൂ' എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് മേയർ ജോലി തുടർന്നു. ജാവെർ പ്രവേശിച്ച് ആദരപൂർവം സലാം ചെയ്തിട്ട് മാറിനിന്നു. മേയർ തലപൊക്കാതെ, താൻ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കടലാസിൽ ചില കുറിപ്പുകൾ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു ജാവെർ രണ്ടടി മുന്നോട്ടുവെച്ച് നിശ്ശബ്ദനായി നിലകൊണ്ടു. ഹൃദയാസ്വാസ്ഥ്യം അയാളുടെ മുഖത്ത് സ്പഷ്ടമായി കാണാമായിരുന്നു. കൈയിൽ ഹാററുമായി തലകുനിച്ച് നിലത്തു നോക്കിക്കൊണ്ട് അയാൾ കുറെനേരം ഇളകാതെ നിന്നു, മേലധികാരിയുടെ മുമ്പിൽ പട്ടാളക്കാരനെപ്പോലെ, ന്യായാധിപൻെറ സന്നിധിയിൽ തടവുപുള്ളിയെപ്പോലെ. ഒടുവിൽ മേയർ മൗനം ഭഞ്ജിച്ചു.

''ജാവെർ എന്താണു വന്നത്?''

ഒരു നിമിഷനേരം ഇൻസ്പെക്ടർ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. പിന്നെ ഗൗരവപൂർണ്ണമെങ്കിലും തികച്ചും ശാന്തമായ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: ''ഒരു ക്രിമിനൽക്കുററം നടന്നിരിക്കുന്നു.''

മേയർ—എന്തുണ്ടായി?

ജാവെർ—ഒരു കീഴുദ്യോഗസ്ഥൻ ഒരു മജിസ്ട്രേററിനോട് നിർമ്മര്യാദമായി പെരുമാറിയിരിക്കുന്നു.

മേയർ—ആരാണയാരം?

ജാവെർ—ഞാൻതന്നെ?

മേയർ—നിങ്ങളോ!

ജാവെർ—അതെ, ഞാൻതന്നെ.

മേയർ—ഏതാണ് ആ മജിസ്ട്രേററ്?

ജാവെർ—അവിടുന്ന്.

മേയർ ഒന്ന് നിവർന്നിരുന്നു. ജാവെർ നിലത്തുറപ്പിച്ച നോട്ടത്തോടെ ഗൗരവഭാവത്തിൽ തുടർന്നു: ''മേയർ, കുററപത്രം തയ്യാറാക്കി എന്നെ പിരിച്ചുവിടണം എന്നപേക്ഷിക്കാൻ വന്നിരിക്കയാണ് ഞാൻ.''

മേയർ—എന്തസംബന്ധമാണ് നിങ്ങരം പറയുന്നത്? എന്തിനാണ് നിങ്ങരം ഉദ്യോഗം ഉപേക്ഷിക്കുന്നത്?

ജാവെർ—ഉദ്യോഗം ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. എന്നെ പിരിച്ചുവിടണം. ആറാഴ്ചമുമ്പ് ഒരു സ്ത്രീയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തെരുവീഥിയിൽ വെച്ച് അങ്ങ് എന്നോട് കയർത്തില്ലേ? അതിനെതുടർന്ന് ഞാൻ മേലധികാരത്തിലേക്ക് അങ്ങയ്ക്കെതിരായി ഒരു റിപ്പോർട്ടയച്ചു.

മേയർ—പോലീസ്നടപടികളിൽ ഞാൻ കൈകടത്തുന്നതായി, അല്ലേ?

ജാവെർ—അല്ല, അവിടുന്ന് ഒരു മുൻതടവുകാരനായ ജീൻവാൽജീനാണെന്ന്.

മേയറുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു മിന്നൽ പാഞ്ഞു. എന്നാൽ ഭാവഭേദം പുറത്തുകാണിക്കാതെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: ''ആരെന്നാണ് റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തത്?''

ജാവെർ—ജീൻവാൽജീൻ—പത്തൊൻപതു കൊല്ലം തടവുകപ്പലിൽ കിടന്ന ഒരുപുള്ളി. ജയിലിൽ നിന്നുവിട്ട ഉടനെ ഡി— പട്ടണത്തിലെബിഷപ്പിൻെറ കൊട്ടാരംഭേദിച്ച് മോഷണം നടത്തിയവൻ, പൊതുവഴിയിൽവെച്ച് പട്ടാപ്പകൽ ഒരു കുട്ടിയെ ആയുധംകാണിച്ച് ഭീഷണിപ്പെടുത്തി പണം തട്ടിപ്പറിച്ചവൻ.

ഉദാസീന ഭാവത്തിൽ മേയർ ചോദിച്ചു: ,,മേലാവിൽ നിന്ന് എന്തുമറുപടി കിട്ടി?''

ജാവെർ—എനിക്കു ഭ്രാന്താണെന്ന്. ശരിയാണ് അവർ പറഞ്ഞത്.

മേയർ—നന്നായി, നിങ്ങൾക്ക് അങ്ങനെ തോന്നിയത്.

ജാവെർ—എനിക്ക് ഭ്രാന്താണ്, സംശയമില്ല; കാരണം യഥാർത്ഥ ജീൻവാൽജീനെ കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു.

മേയർ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കടലാസ് കൈയ്യിൽ നിന്ന് താഴെവീണു. മുഖത്തുനുന്ന്താനറിയാതെ 'ങേ!' എന്നൊരു ശബ്ദം പൊങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ജാവെർതുടർന്നു: ''ആപുള്ളിവേഷംമാറി ഷാങ്മാത്തിയോ എന്നപുതിയപേരിൽ പോലീസുകാരെ പററിച്ചുനടക്കുകയായിരുന്നു. മതിൽ കയറി ഒരു തോട്ടത്തിൽക്കടന്ന് ആപ്പിൾ മോഷ്ടിച്ചു. തൊണ്ടിയോടുകൂടി പോലീസിൻെ പിടിയിൽ കുടുങ്ങി. അവർ ആരസ്പട്ടണത്തിലെ ജയിലിലേക്ക് അവനെകൊണ്ടുപോയി. അപ്പോഴാണ് പുള്ളിയുടെ കള്ളി പുറത്തായത്. ജയിലിലെ കാവൽക്കാരൻ ബ്രെവെ ഒരുമുൻ തടവുകാരനാണ്. ശിക്ഷയനുഭവിക്കുന്നകാലത്ത് വളരെ മര്യാദയോടെ പെരുമാറിവന്നതിനാൽകാലാവധി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ജയിൽകാവൽക്കാരനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവൻ പഴയ കൂട്ടുകാരനായ ജീൻവാൽജീനെ കണ്ട ഉടനെത്തന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. എന്നാൽ പുള്ളി താൻ ജീൻവാൽജീനല്ലെന്നുവാദിച്ചു. അരക്കിറുക്കനെപ്പോലെയാണ് അവൻ പെരുമാറിയത്. ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ പോലീസിനെകബളിപ്പിക്കാനൊക്കുമോ? അവർ ജിൻവാൽജീൻെറ കൂടെ തടവു കപ്പലിൽ ശിക്ഷയനുഭവിച്ചിരുന്നരണ്ടുപേരെതെരഞ്ഞുപിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. ജീവപര്യന്തം തടവുശിക്ഷക്കു വിധിക്കപ്പെട്ടവരാണവർ. ആ പഴയ കൂട്ടുകാർ ജീൻവാൽജീനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് എൻെറ റിപ്പോർട്ടു മേലധികാരികൾക്ക്ലഭിച്ചത്. അവർ എന്നെ ആരസിലേക്ക് വിളിച്ചു; പുള്ളിയെ കാണിച്ചുതന്നു. എന്തൊരാശ്ചര്യം! സാക്ഷാൽ ജീൻവാൽജീൻ!

മേയർ—തീർച്ചയാണോ?

ജാവെർ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: ''സംശയമില്ല. അവൻ തന്നെ മോസ്യു മേയർ. ഞാൻ അപരാധിയാണ്. ബഹുമാന്യനായ അവിടുത്തെ ഞാൻ ശങ്കിച്ചു, കുററപ്പെടുത്തി, അപമാനിച്ചു. എന്നെ ശിക്ഷിക്കണം. ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്ന് പിരിച്ചുവിടണം.''

വിനയപൂർവ്വമെങ്കിലും ദൃഢമായ സ്വരത്തിലാണ് ജാവെർ ഇത്രയും പറഞ്ഞത്. മേയർ ഇൻസ്പെക്ടരുടെ നേരെ സൗഹൃദം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ കൈനീട്ടി. അയാൾ ഞെട്ടിപിന്നോട്ടു തെറിച്ചു. ''അരുത്. അഭിവന്ദ്യനായ മേയർ കുററവാളിക്ക് കൈതരികയോ! ഞാൻ അധികാരം ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തി. എന്നെ പിരിച്ചുവിടണം. നാളെ ആരസ്നഗരത്തിലെ സെഷൻസ് കോടതി ഈ കേസ് വിചാരണചെയ്യുന്നു. സാക്ഷിയായി എന്നെ വിളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോകയാണ്. തിരിച്ചുവന്ന ഉടനെ എന്നെ ജോലിയിൽനിന്നും പിരിച്ചുവിടണം''

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് മേയറെ താണുവണങ്ങി ഇൻസ്പെക്ടർ വെളിയിലിറങ്ങി. അയാളുടെ ദൃഢമായ കാൽവെപ്പുകൾ കേട്ടുകൊണ്ട് മേയർ അഗാധചിന്തയിൽ മുഴുകി സ്തബ്ധനായിരുന്നുപോയി.

II

മോസ്യുമദലിയന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആദ്യം ഉറഞ്ഞുവന്നത് ഒരുതരം ആനന്ദവും ആശ്വാസവുമായിരുന്നു. തന്റെ പൂർവ്വചരിത്രവും ശരിയായ പേരും ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്ന് മറച്ചുവെയ്ക്കാനും ജീവിതശേഷം മാന്യമായി ലോകോപകാരപ്രദമായി നയിക്കാനുമാണ് അദ്ദേഹംആശിച്ചിരുന്നത്കഴിഞ്ഞ എട്ടു കൊല്ലമായി അദ്ദേഹം ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുപോന്നത് അതുമാത്രമായിരുന്നു. ജീവിതത്തിലെ ആഗ്ഗകാഭിലാഷം ഇതാ ദൈവഗത്യാ അനായാസമായി നിറവേറിയിരിക്കുന്നു! പെട്ടെന്ന് ആത്മാവിന്റെ അഗാതയിൽനിന്ന് വേറൊരു ശബ്ദമുയർന്നു. 'നന്നായി; ജീൻവാൽജീൻ, നന്നായി! പഴയ പേരും ചരിത്രവും പാടേമറിച്ച് ഒരു പാവത്തെ ബലികൊടുത്ത് ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ മാന്യമായി ജീവിക്കൂ!'' ഈ വിരുദ്ധവിചാരങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള തീവ്രസംഘട്ടനത്തിന്റെ ഫലമായിമേയറുടെ ചേതന രണ്ടായിപിളർന്നു. ഒരുഭാഗം ഇങ്ങനെ യുക്തിവാദം ചെയ്തു: „ദൈവമാണ് ഇതെല്ലാം വരുത്തിയത്, ഞാനല്ല. ഇവിടത്തെ വിധിയെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ഇവനാര്? ലോകോപകാരപ്രദമായ ഈ ജീവിതം ഞാൻ തുടരണം. അതാണ് ദൈവേച്ഛ. അതിനുവഴങ്ങണം.''

ഉടനെ മറുഭാഗംതിരിച്ചടിച്ചു: ''ആത്മാവിനെ ബലികൊടുത്ത് ശരീരത്തെ രക്ഷിക്കുക, അല്ല? പഴയ ചരിത്രത്തിൻെറവാതിൽ അടയ്ക്കുക. അത് സാദ്ധ്യമാണോ? വാസ്തവത്തിൽ ഈ നീചകർമ്മംകൊണ്ട് ആ വാതിൻ മലർക്കെ തുറന്നിടുകയല്ലേ; കൊള്ളക്കാരൻെറ നിൻദ്യജീവിതത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോവുകയല്ലേ, നീ ചെയ്യുന്നത്! ഒരു പാവത്തിൻെറ ജീവിതവും സ്വാതന്ത്ര്യവും തട്ടിയെടുക്കുക! ഇതാണോ നീയാശിച്ച മോചനം? ഇതാണോ പുണ്യശ്ലോകനായബിഷപ്പ് തിരുമേനി നിന്നെ പഠിപ്പിച്ചത്?''

ബിഷപ്പിൻെറ ദിവ്യരൂപം തൻെറ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന പോലെ അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. അന്നു രാത്രിമുഴുവൻ വിരുദ്ധവികാരങ്ങൾക്കിടയിൽപ്പെട്ട് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയം ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങി. പിറേറന്നുകാലത്ത് അഞ്ചുമണിക്ക് മേയർ വാടകയ്ക്കെടുത്തഒരു കുതിരവണ്ടിയിൽക്കയറിആരുമറിയാതെആരസ് നഗരത്തിലേക്ക് യാത്രയായി. അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് വണ്ടി തെളിച്ചിരുന്നത്.

കൂരാക്കൂരിരുട്ട്, മരവിപ്പിക്കുന്ന തണുപ്പ്. ആത്മാവിനെ ഞെരിക്കുന്ന വിചാരഭാരം. ഹൃദയത്തെകീറിപ്പിളർക്കുന്ന വികരാകീലവും!

കുതിച്ചു പായുന്ന വണ്ടി എതിരേവരുന്ന വേറൊരുവണ്ടിയിൽ ചെന്നിടിച്ചു. ഒരു ചക്രത്തിന് ഗണ്യമായ കേടുപററി. മേയർ അതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. കുതിരയുടെ ഗതിക്ക് വേഗം കൂടി.

നേരം ഏഴുമണിയായി. പൊന്നൊളി തൂകുന്ന വെയിൽ പരന്നു. കുതിരയ്ക്കു തീൻ കൊടുപ്പാൻ മേയർ ഒരു കൊച്ചു പട്ടണത്തിൽ വണ്ടി നിർത്തി താഴെയിറങ്ങി. അപ്പോഴാണ് ചക്രത്തിന് പററിയിട്ടുള്ള കേട് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. ആ കേടുതീർത്തിട്ടുവേണം യാത്ര തുടരാൻ. അതിന് കുറഞ്ഞത് ഒരു ദിവസമെങ്കിലുമെടുക്കും. മാററിയിടാൻ വേറെയൊരു ചക്രം കിട്ടാനുണ്ടോ എന്ന് തിരക്കി; എന്തു വിലകൊടുത്താലും കിട്ടാനില്ല. വിലയേറിയ രണ്ടു മണിക്കൂർ അങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇനി ആരസ് പട്ടണത്തിലേക്കു പോയിട്ടെന്തു കാര്യം! താൻ അവിടെ എത്തുമ്പോഴേക്കും കേസു വിചാരണയും വിധിപറയലും എല്ലാം കഴിഞ്ഞിരിക്കും. മേയറുടെ ഹൃദയത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗത്ത് സന്തോഷം തുളുമ്പി. ''എന്നാലാവതത്രയും ഞാൻ ചെയ്തു. ദൈവത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ ഞാൻ അപരാധിയല്ല'' എന്ന് അദ്ദേഹം സ്വയം ആശ്വസിച്ചു.

അപ്പോഴതാ ദൈവം ഇടപെടുന്നു. വേറൊരു വണ്ടി കിട്ടാനുണ്ട് പഴയതാണ്; ഭാരം കൂടുതലാണ്; അതിനാൽവേഗം

കുറയും; എങ്കിലും യാത്രതുടരാം. മേയർ ശങ്കിച്ചു നിന്നു. ''പോകൂ, വേഗം പോകൂ!'' എന്ന് അന്തർയ്യാമി ആജ്ഞാപിച്ചു. കേടുവന്ന വണ്ടി അവിടെ അഴിച്ചിട്ട് കുതിരയെ പഴയവണ്ടിയിൽ പൂട്ടി മദലിയൻ യാത്ര തുടർന്നു.

നേരം അന്തിയോടടുത്തു. ഇനിയും എഴുലീഗുകൂടി പോകണം ആരസിലെത്താൻ. കുതിര നന്നെ തളർന്നിരുന്നു. മേയർ വേറൊരു കുതിരയെക്കൂടി വിലയ്ക്കുവാങ്ങി അതിനെയും വണ്ടിയിൽ പൂട്ടി. അവിടന്നങ്ങോട്ടുള്ള യാത്ര വളരെ വിഷമം പിടിച്ചതായിരുന്നു. പാത വളരെ മോശം; ചെങ്കുത്തായ കയററവും ഇറക്കവുമുണ്ട് ഇടയ്ക്കിടെ; വഴിനീളെ കുത്തിയൊലിക്കുന്ന വെള്ളച്ചാലുകൾ; കൂരാക്കൂരിരുട്ട്, കോരിച്ചൊരിയുന്ന മഴയും. കുറച്ചുദൂരം പോയപ്പോൾ വണ്ടിയുടെ ഒരു തണ്ട് മുറിഞ്ഞു. ഒരു മരക്കൊമ്പുമുറിച്ചെടുത്ത് കേട്വന്ന തണ്ടിനോടു ചേർത്തുകെട്ടി അദ്ദേഹം യാത്ര തുടർന്നു.

ആരസിൽ എത്തുമ്പോൾ സമയം രാത്രി എട്ടുമണി. ഇനി കോടതിക്കു പോയിട്ടെന്തുകാര്യം! എല്ലാം കഴിഞ്ഞിരിക്കും! വണ്ടി ഒരു ഹോട്ടലിൽ നിർത്തിയിട്ട് മേയർ ഇറങ്ങിനടന്നു. ആ സ്ഥലം അദ്ദേഹത്തിന് തികച്ചും അപരിചിതമായിരുന്നു. എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ ഇരുൾനിറഞ്ഞ തെരുവീഥിയിലൂടെ ആ അസ്വാസ്ഥചിത്തൻ നടന്നു. പിടികൊടുക്കുകയോ ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയോ വേണ്ടത് എന്ന് അപ്പോഴും അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

അപ്പോഴതാ കൈയിൽ റാന്തലുമായി ഒരാൾ എതിരെ വരുന്നു. അയാൾ മദലിയനെ സെഷൻസ് കോടതിയിൽകൊണ്ടുപോയാക്കി.

പദങ്ങൾ

തദ്ദേശീയർ, നവാഗതൻ, അഭിവാദനം, അവജ്ഞ, അസ്വാസ്ഥ്യം, നിർമ്മര്യാദമായി, ഉദാസീനഭാവം, സൗഹൃദം, ദൈവഗത്യാ, അനായാസം, ചേതനം, പുണ്യശ്ലോകൻ, വികാരകീലം, അന്തർയ്യാമി.

അഭ്യാസം

I വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

(a) **തദ്ദേശീയർ, നവാഗതൻ, അഭിവാദനം, അവജ്ഞ, അസ്വാസ്ഥ്യം, നിർമ്മര്യാദം, ദൈവഗത്യാ, അനായാസം, പുണ്യശ്ലോകൻ, കൺകണ്ട ദൈവം, മൗനംഭജിക്കുക, മൗനംഭഞ്ജിക്കുക.**

(b) **ഏതു നാമത്തിൽ നിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ നാമവിശേഷണത്തിൽ നിന്ന് രൂപം കൊള്ളുന്നു?:**

അസ്വാസ്ഥ്യം, ഔദ്യോഗികം, സൗഹൃദം, ഗൗരവം, ദാർഢ്യം.

II താഴെ ചേർക്കുന്ന വാക്യങ്ങളെ അംഗാംഗിവാക്യങ്ങളായി പിരിക്കുക: അംഗവാക്യങ്ങളെ നാമവാക്യം, നാമവിശേഷണവാക്യം, ക്രിയാവിശേഷണവാക്യം എന്നീ ഉറപ്പിരിവുകളായി വേർതിരിക്കുക:

(1) നിർമ്മാണ സാമഗ്രിക്കു വിലകൂടിയത് ആ വ്യവസായത്തിൻെറ തകർച്ചയ്ക്കു കാരണമായി.

(2) ഈ ഘട്ടത്തിലായിരുന്നു അയ്മ്പതോടടുത്ത ഒരു അപരിചിതൻ അവിടെ എത്തിയത്.

(3) പട്ടണത്തിൽ ഭയങ്കരമായ ഒരഗ്നിബാധ ഉണ്ടായ സമയത്താണ് അയാൾ വന്നത്.

(4) പണം വന്നുചേർന്നപ്പോൾ ഫാദർ മദലിയൻ മോസ്യു മദലിയനായി.

(5) കാലാവധി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ജയിൽക്കാവൽക്കാരനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

(6) മേയർ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കടലാസ് കൈയിൽ നിന്ന് താഴെ വീണു.

III ചൂർണ്ണികയോ സങ്കീർണ്ണകമോ? എന്തുകൊണ്ട്?

(1) നഗരത്തിലെ മേലാളൻമാർ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദനം ചെയ്തുതുടങ്ങി.

(2) അവിടേക്ക് വരുമ്പോൾ അയാളുടെ കൈയിൽ പണം അധികമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

(3) ജാവെർ പ്രവേശിച്ച് ആദരപൂർവ്വംസലാംചെയ്തിട്ട് മാറിനിന്നു.

IV വാക്യ വിനിമയം:

(1) അദ്ദേഹം ആ നഗരത്തെ മുഴുവൻ സമ്പന്നമാക്കി. പള്ളിക്കൂടം, ആശുപത്രി മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൈയയച്ച് സംഭാവനകൾ നൽകി (രണ്ടും ചേർത്ത് ഒരു മഹാവാക്യമാക്കുക)

(2) ജാവെർ നിലത്തുറപ്പിച്ചനോട്ടത്തോടെ ഗൗരവഭാവത്തിൽ തുടർന്നു: "മേയർ, കുററപത്രം തയ്യാറാക്കി എന്നെ പിരിച്ചുവിടണം എന്നപേക്ഷിക്കാൻ വന്നിരിക്കയാണ് ഞാൻ." (അന്വാഖ്യാനമാക്കുക.)

V (1) അങ്ങനെ നവാഗതൻ എല്ലാവർക്കും പരിചിതനും പ്രിയപ്പെട്ടവനുമായി, എങ്ങനെ?

(2) മദലിയൻ എം പട്ടണത്തെ സാമ്പത്തികത്തകർച്ചയിൽ നിന്ന് എങ്ങനെ രക്ഷിച്ചു?

(3) ജാവെർ മേയറെ വെറുക്കുവാനും സംശയദൃഷ്ട്യാ വീക്ഷിക്കാനും കാരണം എന്തായിരുന്നു?

VI പത്തുവരിയിൽ കവിയാതെ പ്രതിപാദിക്കുക;

(1) മേയറുടെ ഹൃദയത്തിൽ നടന്ന വികാരസംഘട്ടനം

(2) മേയർക്ക് യാത്രക്കിടയിൽ നേരിട്ട പ്രതിബന്ധങ്ങൾ

ഭാഗം 17

ആത്മാഹുതി

നേരം വളരെ വൈകിയെങ്കിലും കോടതി പിരിഞ്ഞിട്ടില്ല. ജീൻവാൽജീനെതിരായുള്ള കേസിന്റെ വിചാരണ നടക്കുന്നു. അടിയന്തിരമായി വേറൊരുകേസ് വിചാരണയ്ക്കുവന്നതുകൊണ്ട് സന്ധ്യയ്ക്കുശേഷമാണ്ജീനിന്റെ കേസെടുത്തത്. അന്നുതന്നെ വിചാരണ മുഴുമിച്ച് വിധിപറയണമെന്ന് പ്രധാനജഡ്ജിക്ക്നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകൾ നിലയിലുള്ള വിശാലമായ ശാലയിൽ അഭിഭാഷകൻമാരും കാണികളും തിങ്ങിക്കൂടീട്ടുണ്ട്. മേയർകോണിപ്പടികൾ കയറിവിചാരണമുറിയുടെ വാതിക്കൽലെത്തി. വാതിൽ അടച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു പോലീസുകാരൻ അതിന്റെ മുമ്പിൽ കാവൽനിൽക്കുന്നുമുണ്ട്. മേയർ അകത്തേക്കു കടത്തിവിടണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. പോലീസുകാരൻ പറഞ്ഞു: „നിവർത്തിയില്ല. അകത്തേക്കു സൂചികുത്താൻ പോലും സ്ഥലം ഒഴിവില്ല. ജഡ്ജിമാർ ഇരിക്കുന്ന വേദിയുടെ പിൻഭാഗത്ത് മുഖ്യാതിഥികൾക്കായി നീക്കിവച്ച സ്ഥലത്ത് ഒരു കസേല ഒഴിവുണ്ട്. പ്രധാന ജഡ്ജിയുടെ പ്രത്യേകാനുമതികൂടാതെ ആരെയും അവിടെ ഇരത്തിക്കൂടാ.'' മേയർ കീശയിൽനിന്ന് ഒരു നോട്ടുപുസ്തകം വലിച്ചെടുത്തു; അതിൽനിന്നും ഒരു താൾ പറിച്ചെടുത്ത് പെൻസിൽ കൊണ്ട് എന്തോ കുറിച്ചു; „ഇതുകൊണ്ടുപോയിജഡ്ജിക്കുകൊടുക്കൂ'' എന്ന് പോലീസുകാരനോടു പറഞ്ഞു. അയാൾ അകത്തുപോയി തിരിച്ചുവന്നു; മേയറെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അകത്തേക്കു കൂട്ടികൊണ്ടുപോയി. ഒരു ഇടനാഴികയിൽ എത്തിച്ചു; അടച്ചിട്ടഒരു വാതിൽ ചൂണ്ടികാണിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: „ആ പിച്ചളപ്പിടി തിരിച്ചാൽ വാതിൽ തുറക്കും. അകത്തുകടന്ന് മാന്യാതിഥികൾക്കുള്ള സ്ഥാനത്തിരിക്കാം.'' ഇത്രയും പറത്തിട്ട് മേയറെ താണുവണങ്ങി പോലീസുകാരൻ സ്വസ്ഥാനത്തേക്കു മടങ്ങി.

മേയറുടെ ഹൃദയം വീണ്ടും ഒരു പോർക്കളമായി മാറി. അടികാണാത്ത ഒരു ഗർത്തത്തിന്റെ വക്കത്താണ് താൻ നിൽക്കുന്നതെന്ന് ഒരു നടുക്കത്തോടെ അദ്ദേഹമോർത്തു. വേഗം അവിടെനിന്ന് പുറത്തു കടന്നു; കോണിപ്പടികൾ ഇറങ്ങി; പകുതിയോളം ഇറങ്ങികഴിഞ്ഞപ്പോൾ പെട്ടെന്ന്സ്തംഭിച്ചുനിന്നു; വന്നവഴിക്കുതന്നെ മടങ്ങി; ഇടനാഴിയിലെത്തി; ഏതോ ആവേശമേററപോ

ലെ വാതിൽ തുറന്ന് അകത്തു കടന്നു. പ്രധാന ജഡ്ജിയും സർക്കാർ വക്കീലും അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചറിയുകയും തലകുനിച്ചു വന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. മേയർ അതൊന്നും കണ്ടില്ല. താൻ എവിടെയാണെന്നും എന്താണ് അവിടെ നടക്കുന്നതെന്നും കുറെനേരത്തോളം അദ്ദേഹത്തിന് ഓർക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

കേസുവിചാരണ അവസാനിക്കാറായിരുന്നു. ഗവൺമെൻറ് വക്കീൽ വളരെ സമർത്ഥമായി കേസുവാദിച്ചു. പ്രതിയുടെ വക്കീൽ വലിയ പ്രതീക്ഷയൊന്നും കൂടാതെയാണ് എതിർവാദം നടത്തിയത്. തൻെറ കക്ഷി പഴയ തടവുപുള്ളിയായ ജീൻവാൽജീനാണെന്ന് ഇൻസ്പെക്ടർ ജാവെറിൻെറയും മററു സാക്ഷികളുടെയും മൊഴികളിൽനിന്ന് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്ന് സമ്മതിച്ചുകൊടുപ്പാൻ അദ്ദേഹം നിർബദ്ധനായി. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ചുമത്തപ്പെട്ട കുററം— ആപ്പിൾമോഷണം— തൻെറ കക്ഷി ചെയ്തതായി തെളിയിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അതിനാൽ അയാൾ ശിക്ഷാർഹനല്ലെന്നുമായിരുന്നു വക്കീൽ വാദിച്ചത്.

ജൂറിമാരും ജഡ്ജിമാരും മാത്രമല്ല കാഴ്ചക്കാരത്രയും കുററം സംശയാതീതമാംവണ്ണം തെളിയിക്കപ്പെട്ടതായി കരുതി. പ്രതി നന്നേ അവശനായി. ഒരു ബെഞ്ചിൽ അതാ ഇരിക്കുന്നു. മേയറുടെ നോട്ടം ആ പാവത്തിൻെറ മേൽ പതിച്ചു. താൻതന്നെയല്ലേ അത്! എന്തൊരു സാദൃശ്യം! ആ കീറി മുഷിഞ്ഞ ഉടുപ്പുകൾ മാററിയാൽ താൻ തന്നെ!

പ്രധാന ജഡ്ജി ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ ആജ്ഞാപിച്ചു: ''പ്രതി എഴുന്നേററു നിൽക്കട്ടെ.'' അപ്പാവം ഉത്തരവനുസരിച്ചു. മുഖത്ത് മൂഢമായ ഒരമ്പരപ്പ്! ''തനിക്ക് ഇനി വല്ലതും പറയാനുണ്ടോ?'' എന്ന് ന്യായാധിപൻ ചോദിച്ചു.

ആ ചോദ്യം അവൻ കേട്ടതായി തോന്നിയില്ല. കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വൃത്തികെട്ട തൊപ്പിയിൽ തിരുപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വിഡ്ഢിയെപ്പോലെ അവൻ മിഴിച്ചുനിന്നു. ജഡ്ജി ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. ഉറക്കത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ അവൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു; ചുററും പകച്ചുനോക്കി. പിന്നെ ഗവൺമെൻറ് വക്കീലിൻെറമേൽ നോട്ടമുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, തൻെറ ഉള്ളു പൊട്ടിത്തെറിക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നുമാറ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ''ഞാൻ കുറെക്കാലം പാരീസിലായിരുന്നു, മോസ്യു ബാലുവിൻെറ കീഴിൽ. വണ്ടിച്ചക്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു എൻെറ ജോലി. ഹോ! വല്ലാത്ത ജോലിയാണത്. നാൽപ്പതു വയസ്സാകുമ്പോഴേക്ക് മനുഷ്യൻ തകർന്നുപോകും. പാവം! എനിക്കൊരു മകളുണ്ടായിരുന്നു. അലക്കായിരുന്നു അവളുടെ ജോലി. അന്തിയോളം അല-

ക്കും; പിന്നെ വല്ലമൂലയിലും തളർന്നുവീണുറങ്ങും. അവളുടെ കാലം അങ്ങനെകഴിഞ്ഞു. ഒരു ചൊവ്വാഴ്ച രാത്രി എട്ടുമണിക്ക് കിടന്നുറങ്ങി. പിന്നെഎണീററില്ല. സത്യമാണ് ഞാൻപറയുന്നത്. ഇനിയൊന്നും എനിക്കു പറയാനില്ല. സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ പോകണം, മോസ്യുബാലുവിനോടു ചോദിക്കണം.'' ഇതുകേട്ട്അവിടെ ടെ കൂടിയവരെല്ലാം ചിരിച്ചു. പ്രതിയും ചിരിച്ചു. ആ ചിരി ഒരു ദുർനിമിത്തമായിരുന്നു.

ജഡ്ജി പറഞ്ഞു: ''ജൂറിമാരെ; മോസ്യു ബാലുവിനെ നാം സമൺ ചെയ്തിരുന്നു. അയാാ വന്നിട്ടില്ല. കച്ചവടം പൊളിഞ്ഞ് ദീപാളി കുളിച്ച് അയാാ നാടുവിട്ടുപോയി എന്നാണ് അന്വേഷണത്തിൽ അറിയുന്നത്.'' പിന്നെ ന്യായാധിപൻ തടവുകാരൻെറ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. ''തനിക്ക് ഒരവസരം നൽകാൻ ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിക്കുകയാണ്. വിശദമായി മറുപടി പറയണം താൻ മതിൽ കയറി അകത്തു കടന്ന് ആപ്പിാക്കൊമ്പു പൊട്ടിച്ച് പഴം മോഷ്ടിച്ചുവോ? താൻ ജീൻവാൽജീനാണോ, അല്ലയോ?''

പ്രതി തല വിലങ്ങനെയാട്ടി കുററം നിഷേധിച്ചു. അവൻ എന്തോ പറയാൻ മുതിർന്നു. അപ്പോഴേക്ക് ഗവൺമെൻറു വക്കീൽ ഇടപെട്ടു. ''ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനൊന്നുംതാൻഉത്തരംപറഞ്ഞില്ല ഞാൻ പറയുന്നു പേരും വേഷവും മാറി നടക്കുന്ന ജീൻവാൽജീനാണ് താനെന്ന്. മതിൽ കയറിമറിഞ്ഞ് മോഷണം നടത്തിയെന്ന കുററം ഞാൻ തൻെറമേൽ ചുമത്തുന്നു. എന്താണ് തനിക്കുപറയാനുള്ളത്? കോക്കട്ടെ.'' ഇടയ്ക്ക് തളർന്നിരുന്നുപോയ പ്രതി ചാടിയെഴുന്നേററ് ആക്രോശിച്ചു: ''നിങ്ങാ പരമദുഷ്ടനാണ്; അതെ പരമദുഷ്ടൻ; അതാണെനിക്കു പറയാനുള്ളത്. അത് ആദ്യമേ പറയാൻ എനിക്കു തോന്നിയില്ല. ഞാൻ ഒരിക്കലുംഒന്നും മോഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്ക് എന്നും ആഹാരം കിട്ടിയെന്നുവരില്ല. അതുകൊണ്ട് കട്ടുകൊള്ളണം എന്നില്ലല്ലോ. പഴങ്ങളോടുകൂടിയ ആപ്പിാചില്ല റോഡിൽ കിടന്നിരുന്നു. അത് ഞാൻ എടുത്തു. ഈആപത്തൊക്കെ അതുവരുത്തിവയ്ക്കുമെന്ന് ആരറിഞ്ഞു! മൂന്നുമാസമായി ജെയിലിൽകിടക്കുന്നു. ജീൻവാൽ ജീൻ! ആരാണയാാ? എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.''

ജഡ്ജി സാക്ഷികളെ ഹാജരാക്കാൻ കൽപ്പന കൊടുത്തു. അപ്പോാഗവൺമെൻറുവക്കീൽ ബോധിപ്പിച്ചു: ''ഇൻസ്പെക്ടർ ജാവെർ കോടതി മുമ്പാകെ മൊഴി കൊടുത്തിട്ട് ബഹുമാന്യനായ ജഡ്ജിയുടെ അനുവാദത്തോടെ സ്ഥലം വിട്ടിരിക്കുന്നു.'' ജഡ്ജി പറഞ്ഞു: ശരി മററുള്ള മൂന്നുപേരെ വിളിക്കൂ.''

ഒന്നാം സാക്ഷി ധൈര്യമായി പറഞ്ഞു: "ഞാനാണ് ഈയാളെ ആദ്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. ഇപ്പോഴും ഞാൻ തീർത്തു പറയുന്നു ഈയാൾ ജീൻവാൽജീനാണെന്ന്." ജീവപര്യന്തം തടവുശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്ന രണ്ടാം സാക്ഷിയും മൂന്നാംസാക്ഷിയുംസംശയാതീതമാംവണ്ണം ആ വസ്തുത ഉറപ്പിച്ചു. ജഡ്ജി പ്രതിയോടു ചോദിച്ചു: "ഇനി തനിക്ക് എന്തുപറയാനുണ്ട്?" "അസലായി എന്നുതന്നെ!"

അസാധാരണമായ ഈ മറുപടി കോടതിയിലാകെ ഒരു ഇരമ്പം ഇളക്കിവിട്ടു. ന്യായാധിപൻ ഗൗരവഭാവത്തിൽ ആജ്ഞാപിച്ചു: "അച്ചടക്കം പാലിക്കുക. നാം വിധിപറയാൻ പോകയാണ്."

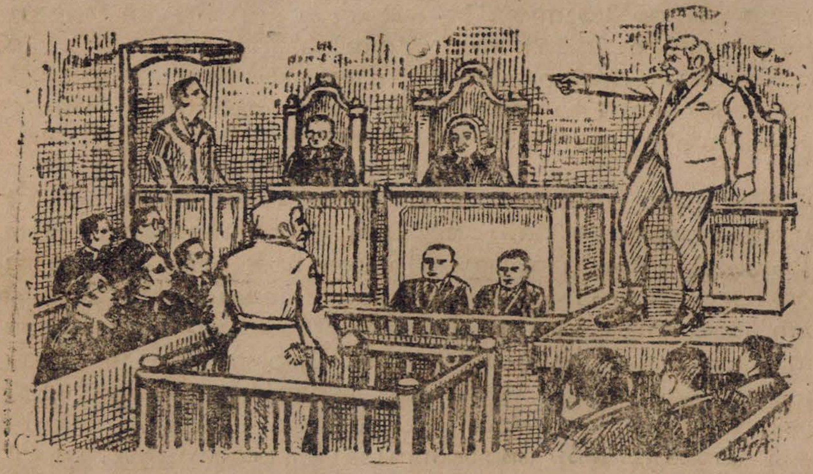

പെട്ടെന്ന് ന്യായാധിപവേദിക്കടുത്ത് ഒരു ചലനമുണ്ടായി. ഖിന്നരവമായ്പുള്ള ഒരു ശബ്ദം ഉയർന്നു. "ദൈവ! കോഷ് പെയിൻ! ഷെനിൽദിയു! ഇങ്ങോട്ടു നോക്കിൻ നിങ്ങൾക്ക് എന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടെ?"

മേയർ മദലിയൻ ആയിരുന്നു അത്! എല്ലാ കണ്ണുകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. ജഡ്ജിക്കോഗവൺമെൻറ് വക്കീലിനോ വല്ലതും പറയാൻകഴിയുന്നതിനുമുൻപ് മേയർ തുടർന്നു: "നിങ്ങൾ എന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നില്ലേ?" സാക്ഷികൾ നിഷേധാർത്ഥത്തിൽ തലയാട്ടി. കോഷ്പെയിൻ നടുങ്ങിക്കൊണ്ട് ഒരു സലാം കൊടുത്തു. മദലിയൻ ശാന്തമായസ്വരത്തിൽ

പറഞ്ഞു: ''ജൂറിമാരേ, പ്രതിയെ വിടുക. ബഹുമാന്യയായ ജഡ്ജിഅവർകളേ, എന്നെ അറസ്ററുചെയ്യുക. നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നആൾ ആ മനുഷ്യനല്ല; ഞാനാണ്. ഞാൻ ജീൻവാൽജീനാണ്

കോടതിയാകെ തരിച്ചുപോയി. കുറെ നിമിഷങ്ങളോളം ഒരു ചലനവുമുണ്ടായില്ല. ജഡ്ജി സർക്കാർ വക്കീലിന്റെ നേരെ അർത്ഥഗർഭമായൊന്നു നോക്കി. ''ഇവിടെ കൂടിയവർക്കിടയിൽ ഡോക്ടർമാർ ആരെങ്കിലുംഉണ്ടോ?'' എന്ന് വക്കീൽ വിളിച്ചുചോദിച്ചു. അദേഹംതുടർന്നു: ''ജൂറിമാരെ, ബഹുമാന്യനായ മദലീയനെകുറിച്ച് നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കും, എം– പട്ടണത്തിലെ മേയർ.അദ്ദേഹത്തിനു സുഖമില്ല. ഡോക്ടർമാർ ആരെങ്കിലും ഇവിടെ ഉണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാൻ വേഗം വരണം! ബഹുമാനപ്പെട്ട ജഡ്ജിയോടൊപ്പം ഞാനും അപേക്ഷിക്കുന്നു.''

വക്കീൽ ഇത്രയും പറഞ്ഞ് മുഴുമിപ്പിക്കുന്നതിനു മുൻപ് മേയർ ഇടപ്പെട്ടു: ,,കാരുണ്യത്തിനു നന്ദി. എന്നാൽ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നപോലെ എനിക്ക് ബുദ്ധിഭ്രമമൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. തികഞ്ഞബോധത്തോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ സംസാരിക്കുന്നത്. എന്ത്, ഈ പഴയ കൂട്ടുകാരൊന്നും എന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നില്ലെന്നോ! ഹാ! ജാവെർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ!''

ഒരു നിമിഷം മൗനം ഭജിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം സാക്ഷികളായ ആ തടവുപുള്ളികളെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞു:

,,ബ്രെവെ! തന്നെ ഞാനറിയും.'' തടവിലായിരുന്നപ്പോൾ അയാൾ ധരിച്ചിരുന്ന ഉടുപ്പിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ മേയർ അപ്പടി വിവരിച്ചു. അയാൾഅദ്ഭുതത്തോടെ അതു ശരിവച്ചു.,,ഷെനിൽദിയും! തന്റെ ഇടതു തോളിൽ തീപ്പൊള്ളലിന്റെ ആഴമേറിയപാടില്ലേ? T.P.F. എന്നീ അക്ഷരങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അവിടെ മായാതെ കിടപ്പില്ലേ?അതു മാച്ചുകളയാൻ താൻ കനൽക്കട്ട നിറച്ച തീച്ചട്ടിയിൽ തോൾവച്ചുപൊള്ളിച്ചു. എന്നിട്ടും അക്ഷരങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയില്ല. ശരിയല്ലേ ഞാൻ പറയുന്നത്?''

ശരിയാണെന്ന് അയാൾ സമ്മതിച്ചു.

മദലീയൻ മൂന്നാമത്തെ സാക്ഷിയോടു ചോദിച്ചു.

,,തന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ, കത്തിച്ച വെടിമരുന്നുകൊണ്ട് നീലനിറത്തിൽ മാർച്ച് 1,1815 എന്ന് എഴുതീട്ടില്ലേ? കുപ്പായത്തിന്റെ കൈപൊക്കി കാണിച്ചു കൊടുക്കൂ.''

അതും ശരിയായിരുന്നു. കോടതിയാകെഅത്ഭുതസ്തബ്ധമായി. അല്പനേരം കഴിഞ്ഞ് മേയർ തുടർന്നു: ''നിങ്ങൾ എന്നെ അറസ്ററ് ചെയ്യാൻ ഭാവമില്ല, അല്ലേ? എന്നാൽ ഞാനിതാ പോകുന്നു. സർക്കാർവക്കീൽ അവർകളേ, ഞാൻ എവിടേക്കാണ് പോകുന്നതെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. നിങ്ങളുടെ സൗകര്യം പോലെ അവിടെ വന്ന് എന്നെ അറസ്ററു ചെയ്യാം.''

സുദൃഢമായ കാൽവെപ്പുകളോടെ മേയർ വാതിൽക്കലേക്കു നടന്നു. ജനക്കൂട്ടം ആദരപൂർവ്വം വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. അടച്ചിരുന്ന വാതിൽ അതാ മലർക്കെ തുറന്നുകിടക്കുന്നു. ആരാണ് തുറന്നത്? ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അദ്ദേഹം പുറത്തുകടന്ന ഉടനെ വാതിൽ മുൻപോലെ അടഞ്ഞു. അതിമഹത്തായ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവനെ തുണയ്ക്കാൻ ജനക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന്ആരെങ്കിലും മുന്നോട്ടുവരും, തീർച്ച.

കോടതി തടവുകാരനെ മോചിപ്പിച്ചു. ആ പാവത്തിന് ഇതിന്റെ അർത്ഥമൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. ''എല്ലാവർക്കും ഭ്രാന്താണോ! അതെ, ഏററവും അധികം ഭ്രാന്ത് ആ മനുഷ്യനാണ്. ആ ഭ്രാന്ത് എന്നെ രക്ഷിച്ചു,'' എന്ന് തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ മാൾ കോടതി വിട്ടിറങ്ങി.

പദങ്ങൾ

അഭിഭാഷകൻ, ഗർത്തം, സംശയാതീതം, നിർബദ്ധൻ, ആത്മാഹുതി.

അഭ്യാസം

I (a) വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക: സംശയാതീതം, നിർബദ്ധൻ.
(b) 'അതീതം' ചേർന്ന 'സംശയാതീതം' പോലുള്ള നാലു പദം ഉണ്ടാക്കുക.

II (a) അർത്ഥഭേദം വരാതെ വിധിവാക്യത്തെ നിഷേധവാക്യമാക്കി മാററുക:

(1) മേയർ മടലിയനായിരുന്നു അത്.
(2) തികഞ്ഞ ബോധത്തോടെയാണ് ഞാൻ സംസാരിക്കുന്നത്.
(3) അത് ശരിയായിരുന്നു.
(4) അതിമഹത്തായ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരെ സഹായിക്കാൻ ജനക്കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് ആരെങ്കിലും മുന്നോട്ടു വരും, തീർച്ച.

(b) അർത്ഥഭേദം വരാതെ നിഷേധവാക്യം വിധിവാക്യമാക്കുക:

(1) നേരം വളരെ വൈകിയെങ്കിലും കോടതി പിരിഞ്ഞിട്ടില്ല.

(2) പ്രധാന ജഡ്ജിയുടെ സമ്മതം കൂടാതെ ആരെയും അവിടെ ഇരുത്തിക്കൂടാ.

(3) ആ ചോദ്യം അവൻ കേട്ടതായി തോന്നിയില്ല.

(4) ഇനിയൊന്നും എനിക്കു പറയാനില്ല.

III അപോദ്ധരിക്കുക:

(1) ജീൻവാൽജീനെതിരായുള്ള കേസിന്റെ വിചാരണ നടക്കുന്നു.

(2) മേയർ കോണിപ്പടികയറി വിചാരണമുറിയുടെ വാതിൽക്കലെത്തി.

(3) കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വൃത്തികെട്ട തൊപ്പിയിൽ തിരുപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വിഡ്ഢിയെപ്പോലെ അവൻ മിഴിച്ചുനിന്നു.

(4) പ്രതി തല വിലങ്ങനെയാട്ടി കുററം നിഷേധിച്ചു.

(5) ജഡ്ജി സാക്ഷികളെ ഹാജരാക്കാൻ കല്പനകൊടുത്തു.

(6) ആ പിച്ചളപ്പിടി തിരിച്ചാൽ വാതിൽ തുറക്കും.

IV സന്ദർഭം പറഞ്ഞ് ആശയം വിശദീകരിക്കുക:

1) "അടികാണാത്ത ഒരു ഗർത്തത്തിന്റെ വക്കത്താണ് താൻ നില്ക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം ഓർത്തു."

2) "ആ ചിരി ഒരു ദുർന്നിമിത്തമായിരുന്നു."

3) "നിങ്ങൾ പരമദുഷ്ടനാണ്, അതെ, പരമദുഷ്ടൻ."

4) "കാരുണ്യത്തിനു നന്ദി. എന്നാൽ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്ക് ബുദ്ധിഭ്രമമൊന്നുമില്ല."

5) "നിങ്ങളുടെ സൗകര്യം പോലെ എന്നെ അവിടെവന്ന് അറസ്ററ് ചെയ്യാം."

6) "ഏററവുമധികം ഭ്രാന്ത് ആ മനുഷ്യനാണ്. ആ ഭ്രാന്ത് എന്നെ രക്ഷിച്ചു."

V അഞ്ചുവരിയിൽ കവിയാതെ പ്രതിപാദിക്കുക:

1) താനാണ് ജീൻവാൽജീനെന്ന് മേയർ പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ കോടതിയിലുണ്ടായ പ്രതികരണം.

2) താനാണ് ജീൻവാൽജീനെന്ന് മേയർ എങ്ങനെ സമർത്ഥിച്ചു?

3) ശുദ്ധഗതിക്കാരനായ പ്രതി കോടതിയിൽ പെരുമാറിയ വിധം?

VI ഈ പാഠത്തിലെ കഥാഭാഗം ഒരു നാടകരംഗമായി മാററിയെഴുതുക.

പാഠം 18

ഒരരിപ്പിറാവ്

പുലർകാലമെനിക്കു പുണ്യമിന്നു–
ജ്ജ്വലതേജസ്സെഴുമോമനപ്പിറാവേ;
ഉലകിൽ പ്രിയദർശനൻ ഭവാനെൻ–
നിലയോപാന്തമലങ്കരിച്ചുവല്ലോ. 1

ചിറകിന്റെ ചിതപ്പെടുന്ന നാനാ–
നിറവും തുണ്ഡപദങ്ങൾ തൻതുടുപ്പും
പറവാൻ പണി, ഗാത്രസൌഭഗം തേ
പറവച്ചാർത്തിനു മാനഹേതു പാരം. 2

ഇരുകണ്ണിതു കുങ്കുമദ്രവത്താൽ
നറുതേൻവാണികൾ തൊട്ട പൊട്ടുപോലെ;
ചുരുളിപ്പൊഴുതേ വിടുർത്ത വാഴ–
ച്ചെറുകൂമ്പിൻപടി കോമളം തവാംഗം. 3

അലസാതൊരു സൂചിശില്പദക്ഷൻ
പലവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള പട്ടുനൂലാൽ
നലമാംപടി തയ്ച്ചു തീർത്തതോ, നിൻ–
മലർമെയ്യിത്ര മനോഹരം പിറാവേ! 4

ജനിസിദ്ധമനോജ്ഞമാർദ്ദവത്താൽ–
ത്തനിവില്ലീസൊടിടഞ്ഞ താവകാംഗം
കനിവിൽത്തടവുന്നു ബാലസൂര്യൻ,
പനിനീർപ്പൂ പണിയുന്ന തൻകരത്താൽ. 5

സ്ഫുരദംഗമരീചിവീചിയാലെൻ–
പുരമുറ്റത്തു, പുരന്ധ്രിമാർ കണക്കേ,
വിരവോടു വിചിത്രമംഗളപ്പൂ–
നിര കാലത്തു വിരിച്ചിടുന്നിതോ നീ? 6

ഭുവനത്രയശില്പി ചിത്രരത്ന–
പ്രവരശ്രേണി പതിച്ചതിൻ പ്രകാശം
തവ മെയ്യിലിതാ, പതിൻമടങ്ങായ്
നവസൂര്യക്കതിരേററു മിന്നിടുന്നു. 7

അതിരററഴകുള്ളതായ കാർവി—
ല്ലതിവേഗേന മറഞ്ഞുപോകുമല്ലോ;
അതിനാൽ വിധി പേർത്തുതീർത്തതാവാ—
മതിമനോജ്ഞനൊളി വീശുമിക്ഖഗത്തെ 8

തവഗേഹിനിയെങ്ങു? ലോകനേത്രോ—
ത്സവമേ, താങ്കൾ തനിച്ചു പോന്നതെന്തേ?
അവൾ കൊച്ചുകിടാങ്ങൾ തൻതുണയ്ക്കായ്—
ബ്ഭവനത്തിങ്കൽ വസിക്കയായിരിക്കാം 9

അരി ഞാൻ വിതറിത്തരാം നിനക്കെ;—
ന്നരികത്തേക്കണകെന്നരിപ്പിറാവേ!
ശരിയായ് മമ മന്ദിരാഗതൻ നീ—
യരുമപ്പെട്ട വിരുന്നുകാരനത്രേ. 10

അഭ്യാസം

[1] അലങ്കാരം നിർണ്ണയിക്കുക: 3, 4, 5, 6, 7, 8 ശ്ലോകങ്ങൾ

[2] 'പുലർകാലമെനിക്കു പുണ്യമിന്ന്'—എന്തുകൊണ്ട്?

[3] 'പരവച്ചാർത്തിനു മാനഹേതുപാരം,—ഏത്?

[4] അരിപ്പിറാവിന്റെ ശരീരം എങ്ങനെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കാം എന്നാണ് കവി ആശങ്കിക്കുന്നത്?

[5] "വിരവോടു വിചിത്രമംഗളപ്പൂനിരകാലത്തു വിരിച്ചിടുന്നതാര്?"—ആരാണ് പൂവിരിക്കുന്നത്? ആരെപ്പോലെ? ഏതിനെയാണ് പൂനിരയായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്?

[6] പ്രകൃതി പ്രാവിനെ സൃഷ്ടിപ്പാനുള്ള ഹേതു എന്തായിരിക്കാം എന്നാണ് കവി കല്പിക്കുന്നത്? ഈ കല്പനയിൽ നിന്ന് വ്യജ്ഞിക്കുന്ന ആശയമെന്ത്?

[7] ഈ കവിതയിൽ ഉടനീളം സ്ഫുരിക്കുന്ന ഹൃദയവികാരമെന്ത്?

[8] "അരിപ്പിറാവിനെ ഒരു പക്ഷിയായല്ല മനുഷ്യനിർവിശേഷമായാണ് വള്ളത്തോൾ കാണുന്നത്." ഈ അഭിപ്രായത്തെ സമർത്ഥിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ഏവ?

പാഠം 19

ചന്ദ്രനിലേയ്ക്ക്

ഫലമൂലങ്ങളും പച്ചമാംസവും തിന്ന് ഗിരിഗഹ്വരങ്ങളിലും വൃക്ഷകോടരങ്ങളിലും പക്ഷിമൃഗാദികളെപ്പോലെ അനേകം നൂററാണ്ടുകൾ കഴിച്ച മനുഷ്യൻ ഇന്ന് പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കി വാഴുകയാണ്. ബുദ്ധിയുടെ വികാസമാണ് അവൻെറ എല്ലാ നേട്ടങ്ങളുടെയും രഹസ്യം. കരയിൽ ഇഷ്ടംപോലെ സഞ്ചരിക്കാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ട് അവൻ സംതൃപ്തനായില്ല. ജലോപരിഭാഗത്തെന്നപോലെ ജലധിയുടെ അന്തർഭാഗത്തും യഥേഷ്ടം ചരിപ്പാനുള്ള കഴിവ് അവൻ കാലക്രമത്തിൽ നേടി; പക്ഷികളെപ്പോലെ ആകാശത്തിൽ പറക്കുവാനും പഠിച്ചു; അതുകൊണ്ടും അടങ്ങാതെ ചന്ദ്രനിലേക്കു പറന്നെത്തി! അതിദൂരസ്ഥങ്ങളായ ഇതര ഗ്രഹങ്ങളിലേയ്ക്കു കുതിക്കാനാണ് അവൻ ഇപ്പോൾ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ശുക്രനാണ് ഭൂമിക്ക് ഏററവും അടുത്തു കിടക്കുന്ന ഗ്രഹം. അതിനാൽ അടുത്ത പരിപാടി ശുക്രനിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയാണ്.

മാനവബുദ്ധിയുടെ ഈ സിദ്ധികൾക്കെല്ലാം മുന്നോടി അവൻെറ ഭാവനയാണ്. ആദികവിയായ വാല്മീകി പുഷ്പകവിമാനത്തെ വിഭാവനം ചെയ്തു. അനേകശതം വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം കവിയുടെ ആ സങ്കൽപ്പത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാക്കി മാററി. പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ ഷേയിക്സ്പീയർ ടെംപെസ്ററ് എന്ന നാടകത്തിൽ അശരീരിയായ സംഗീതത്തെ സങ്കല്പിച്ചു. ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ റേഡിയോ എന്ന ഉപജ്ഞയിലൂടെ ആ ഭാവനയെ ചരിത്രസത്യമാക്കി. 1873 ൽ ജൂൾസ്വെർണെ എന്ന ഫ്രഞ്ചുകഥാകൃത്ത് കടലിനടിയിലൂടെയുള്ള യാത്രയെപ്പററി സരസമായ ഒരു കഥയെഴുതി. പിന്നെ അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് മുങ്ങിക്കപ്പൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. ഭൂമിയിൽനിന്നു ചന്ദ്രനിലേക്കുള്ള യാത്രയാണ് ജൂൾസ്വെർണെയുടെ മറെറാരുകഥയ്ക്കു വിഷയം. അക്കാര്യവും മനുഷ്യൻ ഇപ്പോൾ സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉടലോടുകൂടി ചന്ദ്രനിലെത്താൻ കഴിയുമെന്ന് അടുത്തകാലം വരെ ആരും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. പിതൃക്കളുടെ ലോകമായാണ് ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിൽ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തെ സങ്കല്പിച്ചിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ പിതൃക്കൾക്ക് വേറെ വാസസ്ഥാനം അന്വേഷിച്ചുപോകേണ്ടിവന്നിരിക്കണം.

അനാദികാലം മുതല്ക്കുതന്നെ മനുഷ്യന്റെ ഭാവനയെ തഴപ്പിച്ചുപോന്ന ഒരു സുന്ദരശീതളഗോളമാണ് ചന്ദ്രൻ. സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും പ്രതീകമായി കവികൾ അതിനെ കല്പ്പിച്ചു പോന്നു. എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്ത് ചന്ദ്രനെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ ഇടയായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ''മിന്നുന്നതെല്ലാം പൊന്നല്ല'' എന്നു തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

സ്ഥാവരമോ ജംഗമമോ ആയ യാതൊരു സജീവവസ്തുവും ഇല്ലാത്ത ഒരു വൻമരുഭൂമിയാണ് ചന്ദ്രഗോളം. ഭൂമിയെ ആവരണം ചെയ്തുനില്ക്കുന്ന വായുമണ്ഡലം അവിടെയില്ല. അതിനാൽ മേഘമോ, മഴയോ, കാററോ, ശബ്ദമോ ഒന്നും തന്നെ ചന്ദ്രനിൽ സംഭവ്യമല്ല. ഹിമമോ, ജലമോ, നീരാവിയോ അവിടെകണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. പൊടിമൂടിക്കിടക്കുന്ന മരുഭൂമികളും കൂററൻ പർവ്വതനിരകളും അഗാധഗർത്തങ്ങളും ആപൽക്കരമായ കിടങ്ങുകളും കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതാണ് ചന്ദ്രഗോളം. അവിടത്തെ പകൽ രണ്ടാഴ്ച നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു. രാത്രിയും അത്രതന്നെ ദൈർഘ്യമുള്ളതാണ്. ചന്ദ്രനിലെ മധ്യരേഖാപ്രദേശത്ത് പകൽ സമയത്തുള്ള ഊഷ്മാവ് തിളയ്ക്കുന്ന വെള്ളത്തിന്റേതിനു സമാനമാണ്; രാത്രിയിലെ തണുപ്പ് വെള്ളം ഉറച്ചുകട്ടിയാകാൻ വേണ്ടതിലും എത്രയോ അധികവും. ഭൂമിയിൽ ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിൽപ്പോലും ഒരു കാലത്തും ഇത്ര തണുപ്പ് അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. അങ്ങേയററത്തെ ചൂടും ഇങ്ങേയററത്തെ തണുപ്പുമാണ് ചന്ദ്രനിലെകാലാവസ്ഥ അവിടെയാണ് നമുക്കു ചെന്നിറങ്ങേണ്ടത്. പകൽസമയം മധ്യരേഖാപ്രദേശത്തു ചെന്നിറങ്ങിയാൽ തീയിൽവീണപാററയെപ്പോലെ കരിഞ്ഞുപോകും. ഈ വിപത്തുകളെയെല്ലാം ചെറുത്ത്നില്ക്കാനുള്ള വഴികൾ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച നമുക്കു നടിതന്നിരിക്കുന്നു. ചന്ദ്രനിലെ ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലെ ചൂട് ഏതാണ്ട് ഭൂമിയുടെതിനു തുല്യമാണ്. മാത്രമല്ല, അവിടങ്ങളിൽ രാവും പകലും ഉഷ്ണത്തിന്റെ നിലയ്ക്ക് വലിയ മാററങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതുമില്ല. അതിനാൽ ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളാണ് ചന്ദ്രനിൽ പോയി ഇറങ്ങാൻ പററിയത്. അതിവേഗത്തോടെ പറന്നുവരുന്ന ഉല്ക്കകൾ നിമിഷംപ്രതി ആയിരക്കണക്കിൽ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽ വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിരന്തരമായ കല്ലേറു നടക്കുന്ന ഒരു രംഗമാണത്. ഈ വിപത്തുകളെയൊക്കെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് ചന്ദ്രനിൽ ചെന്നിറങ്ങിയ മനുഷ്യന്റെ ധീരതയും സാഹസികതയും ജിജ്ഞാസയും എങ്ങനെ മതിയാവോളം പുകഴ്ത്താം.

ചന്ദ്രോത്പത്തിയെപ്പററി പല സിദ്ധാന്തങ്ങളുണ്ട്. പരിണാമവാദത്തിന്റെ കർത്താവായ ചാൾസ് ഡാർവിന്റെ പുത്രൻ

ജോർജ്ജ് ഡാർവിൻ ഏതാണ്ട് അയ്മ്പതു കൊല്ലംമുമ്പ് ഇതിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞത് ഇങ്ങനെയാണ്: ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലത്തിൽനിന്ന് ഏതോ വിശ്വശക്തി (Cosmic Force) അടർത്തിയെടുത്തുകൊണ്ടുപോയ ഒരു ഭാഗമാണ് ചന്ദ്രൻ. ഈസിദ്ധാന്തത്തെ അംഗീകരിക്കുന്ന ചില ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടെങ്കിലും ഭൂരിപക്ഷം ഇതിനെതിരാണ്. ആദ്യം വാതകരൂപമായിരുന്ന ഭൂമി ക്രമേണ തണുത്ത് ദ്രവാവസ്ഥയിലെത്തിയ ദശയിൽ അതിൻെറ ഉപരിതലത്തിൽ നിന്ന് അതിഭീമമായ ഒരു ജലഗോളം തെറിച്ചുപോയതാണ് ചന്ദ്രനായി പരിണമിച്ചതെന്ന് വേറൊരു അഭിപ്രായമുണ്ട്. സലിലമയമാണ് ചന്ദ്രമണ്ഡലമെന്ന് ഭാരതീയജ്യോതിശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ പരമ്പരയാ പറഞ്ഞുവന്നിട്ടുള്ളത് ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ? തോമസ് ഗോൾഡ് എന്ന ആധുനിക ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽ, ഉപരിതലത്തിന് കുറെയേറെ താഴെയായി ഹിമത്തിൻെറ കട്ടികൂടിയ ഒരു നിര വ്യാപിച്ചു കിടപ്പുണ്ടെന്നും അതാണ് ചന്ദ്രഗോളത്തിൻെറ ലാഘവത്തിന് കാരണമെന്നും അഭ്യൂഹിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യവും കൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്.

ചന്ദ്രൻ ഏതെങ്കിലും കാലത്ത് ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നുവോ എന്നു തീർത്തുപറയാൻ ഇപ്പോഴും സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഇന്നുഭൂമിയിലെയും ചന്ദ്രനിലെയും സ്ഥിതികൾക്കുതമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ട്. ഇതിനുപ്രധാനകാരണം ചന്ദ്രനിൽവായുമണ്ഡലമില്ലെന്നതാണ്. പ്രകൃതി ഭൂമിക്കു നൽകിയ അദ്ഭുതകരമായ ഒരു പുതപ്പാണ് വായുമണ്ഡലമെന്നുപറയാം. ശൈത്യോഷ്ണങ്ങളെ സമീകരിക്കുന്നത് ഈ ആവരണമാണ്. വായുമണ്ഡലത്തിലെ നീരാവി സൂര്യകിരണങ്ങളെ തടഞ്ഞുനിർത്തി അവയുടെ താപത്തെ ലഘൂകരിക്കുന്നു. പകൽസമയത്ത് ഭൂമി സൂര്യനിൽനിന്ന് നേടിയ ചൂട് രാത്രിയിൽനഷ്ടപ്പെടാതെനിലനിർത്തുന്നതും ഈ പുതപ്പാണ്. മഴയും, മഞ്ഞും, വായുവും; ശബ്ദവുംജീവജാലങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിയും നിലനില്പുമെല്ലാം വായുമണ്ഡലത്തിൻെറ അനുഗ്രഹമാണ്. ഈ വായുമണ്ഡലമാണ് ചന്ദ്രന് ഇല്ലാത്തത്. എന്തുകൊണ്ട് എന്നല്ലേ ചോദ്യം? ജീവവായു, നൈട്രജൻ, വളരെ കുറഞ്ഞ തോതിൽ വേറെ ചില വാതകങ്ങൾ എന്നിവചേർന്നതാണ് വായുമണ്ഡലം. അതിനെ ആകർഷണശക്തികൊണ്ടാണ് ഭൂമി തനിക്കുചുററും പിടിച്ചുനിറുത്തുന്നത്. ചന്ദ്രനിൽ ഭൂമിയെ അപേക്ഷിച്ച് ആകർഷണശക്തി വളരെ വളരെ കുറവാണ്.

ചന്ദ്രൻ രണ്ടായിരത്തിയൊരുന്നൂററിയറുപതു നാഴിക വ്യാസമുള്ള ഒരേകദേശഗോളമാണ്. അത് മണിക്കൂറിൽ രണ്ടായിരത്തി

യിരുന്നൂററിയെൺപതു നാഴിക വേഗത്തിൽ ഭൂമിയെചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 27 ദിവസം 7 മണിക്കൂർ 43 മിനിററുകൊണ്ട് അത് ഭൂമിയെ ഒരു പ്രാവശ്യം ചുററുന്നു. അത്രയും സമയംകൊണ്ടുതന്നെ അത് സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിൻമേൽ ഒരിക്കൽ കറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ചന്ദ്രന്റെ ഒരുവശം മാത്രമേ നാം എപ്പോഴും കാണുന്നുള്ളു. ചന്ദ്രന്റെ ഭ്രമണപഥം ഭൂമിയിൽനിന്നു ശരാശരി രണ്ടുലക്ഷത്തിമുപ്പത്തൊമ്പതിനായിരം നാഴിക അകലെയാണ്. സൗരയൂഥത്തിൽ നമ്മുടെ മറെറാരു അയൽവാസിഎന്നു പറയാവുന്ന ശുക്രൻ ഇരുനൂറു ലക്ഷം നാഴിക അകലത്താണ്.

ശ്വസിപ്പാൻ വായുവില്ല; കുടിപ്പാൻ വെള്ളമില്ല; ആഹാരത്തിന് പററിയതൊന്നുമില്ല; കൂട്ടുകൂടാൻ ജീവികളില്ല; കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന വർണ്ണവിലാസങ്ങളില്ല. എവിടെ നോക്കിയാലും ഒരു നരച്ച നിറം മാത്രം. ആപത്തുകൾ എങ്ങും പതിയിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിന്റെ അവസ്ഥ. പിന്നെ എന്തിനാണ് അവിടെയെത്താൻ മനുഷ്യൻ ഇത്രയൊക്കെ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നത്? അനിയന്ത്രിതമായ ജിജ്ഞാസകൊണ്ട് അവന് എല്ലാമറിഞ്ഞേ കഴിയൂ. പ്രകൃതിയുടെ എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളെയും മറനീക്കിക്കാണണം. ചന്ദ്രനും ഭൂമിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്ത്? ചന്ദ്രനിർമ്മിതിക്കുപയോഗിച്ച ദ്രവ്യമെന്ത്? നാം ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിന്റെ മറുവശം എങ്ങനെയിരിക്കും? ചന്ദ്രനിലെ ഗർത്തങ്ങൾ എങ്ങനെയുണ്ടായി? ഇങ്ങനെ ഒരു നൂറായിരം ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കണം. ചന്ദ്രന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞാൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. അത്രയുമല്ല, ചന്ദ്രനെ ചവിട്ടുപടിയാക്കിക്കൊണ്ട് ഇതര ഗ്രഹങ്ങളിൽ എത്താൻ ശ്രമിക്കുകയുംചെയ്യാം.

ചന്ദ്രനിലെത്തുന്നതെങ്ങനെ എന്നാണല്ലോ ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടത്. രണ്ടു ലക്ഷത്തിമുപ്പത്തൊമ്പതിനായിരം നാഴികയില്ലേ ദൂരം! അതെങ്ങനെ തരണം ചെയ്യും?

ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തിയാണ് ബാഹ്യാകാശയാത്രയിൽ മുഖ്യമായ പ്രതിബന്ധം, തന്റെ ഉപരിതലം വിട്ടുപോകുന്ന ഏതിനെയും ഭൂമി തന്നിലേക്കാകർഷിക്കുന്നു. അതിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടണം. രക്ഷപ്പെടാമെന്ന് വിമാനങ്ങൾ തെളിയിച്ചു. ആകർഷണശക്തിക്കെതിരായാണ് വിമാനങ്ങൾ ആകാശത്തിലേക്കുയരുന്നത്. യന്ത്രശക്തികൊണ്ട് ആകർഷണശക്തിയെ ജയിക്കാം.

സെക്കൻറിൽ 11.2 കിലോമീററർ വേഗം സിദ്ധിക്കുമാറ് വിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്ന റോക്കററ് ഭൂമിയുടെ ആകർഷണവലയത്തെ ഭേദിച്ച് ചന്ദ്രനിലേക്ക് നിർബാധം യാത്രചെയ്തുകൊള്ളും. ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിനുടുത്തെത്തുമ്പോഠം വേഗം സെക്കൻറിൽ 2.4 കിലോമീററിൽനിന്ന് ക്രമേണ പൂജ്യമായി ചുരുക്കണം. മടക്കയാത്ര സെക്കൻറിൽ 2.4 കിലോമീററർ വേഗത്തോടെ ആരംഭിച്ച് ക്രമത്തിൽ 11.2 കിലോമീറററായി വർദ്ധിപ്പിച്ച് ഭൂമിയുടെ അടുത്തെത്തുമ്പോഠം പൂജ്യമായി കുറയ്ക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ ചന്ദ്രനിലെത്തി മടങ്ങിവരാം.

എളുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ എത്രയെത്ര മുൻകരുതലുകഠം എടുക്കണം, ഈ യാത്ര വിജയകരമായി കലാശിക്കാൻ!

ശൂന്യാകാശത്തിൽ ജീവസന്ധാരണത്തിനാവശ്യമായ വായു ഇല്ല. സമ്മർദ്ദവുമില്ല. ഭൂമിയിൽനിന്ന് 1600 കിലോമീററർ ഉയരത്തോളം വായുമണ്ഡലം വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലുംഏതാണ്ടൊരു 16 കിലോമീററർ ഉയരത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽത്തന്നെ പ്രതികൂലപരിതസ്ഥിതി അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങും. ചാന്ദ്രവാഹനത്തിൻെറ അന്തർഭാഗത്ത് ഭൂമിയുടെ അന്തരീക്ഷംതന്നെ യന്ത്രസഹായംകൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടാണ് ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തരണംചെയ്യുന്നത്. ശ്വസിക്കാനുള്ള വായു, കുടിക്കാനുള്ള വെള്ളം, കഴിക്കാനുള്ള ഭക്ഷണം എന്നുവേണ്ട എല്ലാമെല്ലാം വാഹനത്തിനകത്ത് സജ്ജമാക്കിയിരിക്കും.

ബാഹ്യകാശകവചം ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ചന്ദ്രനിലിറങ്ങുന്നത്. ശ്വസിക്കാനുള്ള വായു അതിലടങ്ങിയിരിക്കും. ആകർഷണശക്തി കുറവായതിനാൽ ചന്ദ്രനിൽ ഏതു വസ്തുവിൻെറയും ഭാരം ഭൂമിയിലുള്ളതിനെക്കാഠം വളരെ കുറവാണെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. അതുകൊണ്ട് നിലത്തുകാലുറപ്പിച്ചുവെയ്ക്കാൻതന്നെ പ്രയാസമുണ്ട്. അടിയുറപ്പിച്ചിട്ടു വേണ്ടേ നടക്കാൻ? ചന്ദ്രനിൽ ബാഹ്യകാശസഞ്ചാരികഠം നടക്കുന്നതു കാണാൻ നല്ല രസമുണ്ട്. ഒരുതരം നൃത്തം പോലെയുള്ള നടത്തം. ഭൂമിയിലെത്തുമ്പോഠം വളരെയേറെ ഭാരംതോന്നിക്കുന്ന വസ്തുക്കഠം ചന്ദ്രനിലായിരിക്കുമ്പോഠം പൊക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. ലാഘവത്തിൻെറ കേളീരംഗമാണ് അവിടം.

ബാഹ്യാകാശസഞ്ചാരികഠം യാത്രയുടെ ആരംഭംമുതൽ അവസാനംവരെ ഭൂമിയുമായി നിരന്തരബന്ധംപുലർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവർക്കുവേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങഠം നൽകുന്നത് ഇങ്ങ്

താഴെയുള്ള ശാസ്ത്രവിശാരദൻമാരാണ്. അതിസങ്കീർണ്ണമായ ഇലക്ട്രോണിക് ഉപകരണങ്ങൾകൊണ്ടാണ് ഇതെല്ലാം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ധീരരും സാഹസികരും പ്രത്യുൽപന്നമതികളുമായ ബാഹ്യാകാശസഞ്ചാരികളെ അവരുടെ സുദീർഘവും അത്യാപൽക്കരവുമായ യാത്രയിൽ വിജയിപ്പിക്കുന്നത് അന്യാദൃശമേധാശാലികളും ശാസ്ത്രത്തിന്നുവേണ്ടി ജീവിതം സമർപ്പിച്ചവരുമായ ഈ മഹാമതികളത്രെ. ഇരുകൂട്ടരുടെയും ഒരുമിച്ചുള്ള മഹായത്നമാണ് ഭൂമിവിട്ട് ചന്ദ്രനോളം ഉയരുന്ന അമാനുഷസിദ്ധിയുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

പദങ്ങൾ

വൃക്ഷകോടരം, അതിദൂരസ്ഥം, വിഭാവനം ചെയ്യുക, സുന്ദരശീതളഗോളം, പ്രതീകം, സ്ഥാവരം, ജംഗമം, സംഭവ്യം, ഉല്ക്ക, ജിജ്ഞാസ, പരിണാമവാദം, പരമ്പരയാ, സലിലമയം, അഭ്യൂഹം, ലാഘവം, ലഘൂകരിക്കുക, ഭ്രമണപഥം, വർണ്ണവിലാസം, ജീവസന്ധാരണം, നിർബാധം, ചാന്ദ്രവാഹനം, വിശാരദൻ, അതിസങ്കീർണ്ണം, പ്രത്യുൽപന്നമതി, മേധാശാലി.

അഭ്യാസം

I a] വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

അതിദൂരസ്ഥം, വിഭാവനംചെയ്യുക, പ്രതീകം, സംഭവ്യം, ജിജ്ഞാസ, പരമ്പരയാ, അഭ്യൂഹം, ലഘൂകരിക്കുക, ജീവസന്ധാരണം, നിർബാധം, വിശാരദൻ, മേധാശാലി, മററിക്കാണുക.

b] താഴെ ചേർക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഏതു നാമത്തിൽനിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ നാമവിശേഷണത്തിൽനിന്നാണ് രൂപം കൊള്ളുന്നത് ?
യാഥാർത്ഥ്യം, സാഹസികത, ലാഘവം, ശൈത്യം.

c] വിഗ്രഹിച്ച് സമാസം നിർണ്ണയിക്കുക:
ഭ്രമണപഥം, സുന്ദരശീതളഗോളം, വർണ്ണവിലാസം, ജീവസന്ധാരണം.

II അപോദ്ധരിക്കുക :

1] ഫലമൂലങ്ങളും പച്ചമാംസവും തിന്ന് ഗിരിഗഹ്വരങ്ങളിലും വൃക്ഷകോടരങ്ങളിലും പക്ഷിമൃഗിദികളെപ്പോലെ അനേകം നൂററാണ്ടുകൾ കഴിച്ച മനുഷ്യൻ ഇന്ന് പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കിവാഴുകയാണ്.

2] ആദികവിയായ വാല്മീകി പുഷ്പകവിമാനത്തെ വിഭാവനം ചെയ്തു.

3] ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ റേഡിയോ എന്ന ഉപജ്ഞയിലൂടെ ആ ഭാവനയെ ചരിത്രസത്യമാക്കി.

4) സൗന്ദര്യത്തിൻെറയും ആനന്ദത്തിൻെറയും പ്രതീകമായി കവികഠം അതിനെ സങ്കല്പ്പിച്ചുപോന്നു.

5) പൊടിമൂടിക്കിടക്കുന്ന മരുഭൂമികളും കൂററൻ പർവ്വതനിരകളും അഗാധഗർത്തങ്ങളും ആപൽക്കരമായ കിടങ്ങുകളും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞതാണ് ചന്ദ്രഗോളം.

6) ഈ വിപത്തുകളെയൊക്കെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് ചന്ദ്രനിൽ ച്ചെന്നിറങ്ങിയ മനുഷ്യൻെറ ധീരതയും ജിജ്ഞാസയും എങ്ങനെ മതിയാവോളം പുകഴ്ത്താം?

7) അവിടങ്ങളിൽ രാവും പകലും ഉഷ്ണത്തിൻെറ നിലയ്ക്ക് വലിയമാററങ്ങഠം സംഭവിക്കുന്നതുമില്ല.

8) വായുമണ്ഡലത്തിലെ നീരാവി സൂര്യകിരണങ്ങളെ തടഞ്ഞു നിർത്തി അവയുടെ താപത്തെ ലഘൂകരിക്കുന്നു.

9) തൻെറ ഉപരിതലം വിട്ടുപോകുന്ന ഏതിനെയും ഭൂമി തന്നിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നു.

III ചുരുക്കിയെഴുതുക:

1) ചന്ദ്രഗോളത്തിലെ സ്ഥിതി വിശേഷങ്ങഠം, 2) ചന്ദ്രോൽപത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങഠം, 3) ചന്ദ്രൻ ശുദ്ധശൂന്യവും നിശ്ശബ്ദവുമായിരിക്കാനുള്ള കാരണങ്ങഠം, 4) ശൂന്യാകാശയാത്രയിൽ തരണം ചെയ്യേണ്ട പ്രതിബന്ധങ്ങളും അവയെ തരണം ചെയ്യുന്ന വിധവും, 5) ഭൂമിയിലിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ ശൂന്യാകാശ സഞ്ചാരികളെ എങ്ങനെയെല്ലാം സഹായിക്കുന്നു?

പാഠം 20

ഒരു വിപ്ലവത്തിൻെറ കഥ

"പ്രജാസുഖം സുഖം ഭൂപ—
ന്നവർ തൻ ഹിതമേഹിതം;
ഹിതം തൻ പ്രിയമല്ലോർത്താൽ,
പ്രജാപ്രിയമതേഹിതം.''

എന്ന് ചാണക്യൻ ക്രിസ്തുവിനുമുമ്പ് നാലാം നൂററാണ്ടിനോടടുത്തു നിർമ്മിച്ച അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഈ പരമസത്യം രാജാക്കൻമാരും മററു ഭരണാധികാരികളും എപ്പോഠം മറക്കുന്നുവോ അപ്പോഠം വിപ്ലവത്തിന് കളമൊരുങ്ങു

ന്നു. ഈജിപ്റ്റിലെ രാജാവായിരുന്നഫാറൂക്ക് അമേരിക്കയിലെ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന റൂസ്‌വെൽട്ടിനോട് ഒരഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിൽ പറഞ്ഞുവത്രേ: „ലോകത്തിൽ മൂന്നു രാജാക്കൻമാരേ അവശേഷിക്കാൻ പോകുന്നുള്ളു.'' കൃത്യമായി മൂന്നുരാജാക്കൻമാർ എന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ ജിജ്ഞാസമൂലം പ്രസിഡൻറ് „ആരെല്ലാമായിരിക്കും അത്", എന്നുചോദിച്ചു.' „ആസ്‌രാജാവ്, ഇസ്‌പേഡ് രാജാവ്, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവ്'' എന്നായിരുന്നു ഫാറൂക്കിൻെറ മറുപടി.

ഈ പ്രവചനം ആദ്യമായി ഫലിച്ചത് ഫാറൂക്കിൻെറ വിഷയത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു. ഏതാനും വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് രാജപദവി നഷ്ടപ്പെട്ട് അദ്ദേഹം രാജഭ്രഷ്ടനായി. സ്വന്തം മണ്ണിൽക്കിടന്നു മരിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം പോലും ആ മന്നന് ലഭിച്ചില്ല.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മാത്രം രാജത്വം തുടർന്നുപോകുമെന്നാണല്ലോ ഫാറൂക്കിൻെറ ഫലിതോക്തിയുടെപൊരുൾ, എന്താണിതിൻെറ രഹസ്യം? ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവ്‌യഥാർത്ഥത്തിൽ രാജാവല്ലെന്നത് തന്നെ. പാർലമെൻറിനാണ് അവിടെ പരമാധികാരം. രാജാവ് അതിൽകൈകടത്താതെ അടങ്ങിയൊതുങ്ങികഴിയുന്നു. ഈവിവേകം ജനിച്ചത് ചരിത്രം നൽകിയ ചുട്ട പാഠങ്ങളിൽ നിന്നാണ്. പ്രജാഹിതത്തെ ധ്വംസിച്ചുകൊണ്ട് ഏകാധിപതിയായിതേർവാഴ്ച്ച നടത്താൻ മുതിർന്ന ജോൺ രാജാവിനെ സൈമൺ ഡി. മോൺഫർട്ടിൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പൊതുജനങ്ങൾ വരച്ച വരയിൽ നിർത്തി, ജനാധികാരത്തിൻെറ ആദ്യത്തെ രേഖയെന്നു പറയാവുന്ന 'മാഗ്നാകാർട്ട'യിൽ തൃക്കൈവിളയാടിച്ചു. 1215–ലായിരുന്നു ഈ സംഭവം. പിന്നീട് നാലുനൂററാണ്ടോളം രാജാധികാരത്തിൻെറ അതിരുകവിഞ്ഞ ദുർലളിതങ്ങളെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ ഈ മഹാസംഭവത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പതിനേഴാം നൂററാണ്ടിൻെറ പൂർവാർദ്ധത്തിൽ ചാറസ് ഒന്നാമൻ പാർലമെൻറിനെ ധിക്കരിച്ചു. ശിരച്ഛേദമായിരുന്നു അതിനു ലഭിച്ച ശിക്ഷ. അതിൽ പിന്നീട് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രാജാവും പാർലമെൻറു അവരവരുടെ അധികാരസീമകളെക്കുറിച്ച് തികഞ്ഞ ബോധത്തോടെരഞ്ജിപ്പിൽ കഴിയുകയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അവശേഷിക്കാൻ പോകുന്ന ഏകനൃപൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവായിരിക്കും എന്ന് ഫാറൂക്ക് പ്രവചിച്ചത്.

മാനവചരിത്രത്തിൻെറ ആദ്യഘട്ടങ്ങളിൽ രാജാക്കൻമാർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ലോകജനത അന്ന് കൊച്ചു സമൂഹങ്ങളായി ജീവിച്ചുപോന്നു. സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും അവകാശങ്ങളും

അവസരങ്ങളും ഏറെക്കുറെ തുല്യമായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് ഓരോ സമൂഹവും കഴിവുററ ഒരു നേതാവിനെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. തലവൻ തൻെറ സമൂഹത്തിൻെറ താത്പര്യങ്ങളെ പരിരക്ഷിച്ചു പോന്നു. ഇങ്ങനെ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെയാണ് പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചുള്ള രാജത്വം നടപ്പായത്. എന്നാൽ ആ പ്രാചീന കാലത്തുപോലും പരിഷ്ക്കൃതലോകത്തിൻെറ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ജനാധിപത്യം രൂപം കൊണ്ടു; വളരെക്കാലത്തോളം നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രീസിലും റോമിലും ക്രിസ്തുവിന്നു മുമ്പ് ആറാം നൂററാണ്ടുതൊട്ട് പ്രജാധിപത്യം കൊടികുത്തിവാണു. ഇന്ത്യയിലും ചില ജനവർഗ്ഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഈ ഭരണരീതി മദ്ധ്യകാലം വരെ നിലനിന്നുപോന്നതായി ചരിത്രകാരൻമാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മററു രാജ്യങ്ങളെ ആക്രമിച്ച് വിപുലമായ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചപ്പോഴാണ് ഗ്രീസിലും റോമിലും പ്രജാധിപത്യം ക്ഷയിച്ചത്. ഭൂരിപക്ഷത്തിൻെറ താത്പര്യത്തെ അവഗണിച്ചും അവകാശങ്ങളെ ധ്വംസിച്ചും കൊണ്ടുള്ള ഭരണം, രാജാവിൻെറതോ, പട്ടാളത്തലവൻേറതോ, മുതലാളി വർഗ്ഗത്തിൻേറതോ ഏതുമാകട്ടെ, വിപ്ലവത്തിനു കളമൊരുക്കുന്നു. ഭീകരമായ മർദ്ദനവും കടുത്തസാമ്പത്തികാസമത്വവും കൊടിയ ദാരിദ്ര്യവും അതിൻെറ മുന്നോടികളാണ്. അൽപം ചിലരുടെ കൈയിൽ ധനവും അധികാരവും കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുകയും ബഹുഭൂരിപക്ഷം ദുഃഖവും അപമാനവും പട്ടിണിയും വിഴുങ്ങിക്കഴിയേണ്ടിവരികയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ചിരകാലമായിഅടങ്ങിയൊതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന ബഹുജനം അഗ്നിപ്പർവതത്തെ പോലെ പെട്ടെന്ന് പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നു. അന്നുവരെ ആരും ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ധൈര്യപ്പെടാത്തആശയങ്ങളും നൂററാണ്ടുകളായി നിലനിന്നുപോന്ന മതപരവും സാംസ്ക്കാരികവുമായ സ്ഥാപനങ്ങളും വിപ്ലവത്തിൻെറ ആഘാതമേററ് തകർന്നു തരിപ്പണമാകുന്നു. സാമൂഹികവും മതപരവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും പഴയ ആശയങ്ങൾ തുടച്ചുനീക്കപ്പെടുകയും പുതിയ ചിന്താഗതികൾ കൂലം തകർത്ത് കുത്തിയൊലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അങ്ങനെയുള്ള ഒരു വിപ്ലവമാണ് ഫ്രാൻസിൽ 18-ാം നൂററാണ്ടിൻെറ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട് രാഷ്ട്രത്തെ തകിടം മറിച്ചത്. അതിനു രണ്ടു തലമുറ മുമ്പുതന്നെ വിപ്ലവത്തിനുള്ള അരങ്ങ് ഒരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ലൂയി പതിനാലാമൻെറ കാലത്ത് രാജാവ് എന്നുപറഞ്ഞാൽ എല്ലാമെല്ലാമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിൻെറ പര്യായംതന്നെയായിരുന്നു രാജാവ്. മുമ്പൊക്കെ പ്രഭുവർഗ്ഗത്തിന് ഭരണത്തിൽ ഗണ്യമായ പങ്കുണ്ടായിരുന്നതുപോ

ലും കാലക്രമത്തിൽ രാജാവിന് അടിയറവയ്ക്കപ്പെട്ടു. കൊട്ടാരം ചാർത്തിയ വെറും ഭൂഷണമായി പ്രഭുവർഗ്ഗം അധഃപതിച്ചു. പൊതിനെട്ടു നൂററാണ്ടിൽ ഫ്രാൻസിലെ അരമന ദുസഹമായ ദുർവ്യയത്തിൻെറയും ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്ന ആഡംബരഭ്രമത്തിൻെറയു കേളീരംഗമായിത്തീർന്നു. ഇയിനുള്ള പണമത്രയും നികുതി പിരിച്ചുതന്നെഉണ്ടാക്കേണ്ടിയിരുന്നു. പ്രഭുവർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും പുരോഹിത വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും നികുതി പിരിച്ചെടുക്കാൻ രാജാവിനുകഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ പാവപ്പെട്ട കൃഷിക്കാർതന്നെ കൂടിക്കൂടിവരുന്ന ഭാരമത്രയും ചുമക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ ചുമടേററി അവർ ഞെരങ്ങുകയായിരുന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് വോാംട്ടയർ എന്ന പ്രസിദ്ധചിന്തകൻ മുന്നോട്ടുവന്നത്. അദ്ദേഹം തൻെറ കൃതികളിലൂടെ മതപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ എല്ലാത്തരം മർദ്ദനങ്ങളുടെമേലും നിശിത വിമർശനത്തിൻെറ ബോംബുകൾ വർഷിച്ചു. ഫ്രാൻസിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ആവേശത്തോടെ വോാംട്ടയറിൻെറ ആശയങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ നാടകങ്ങൾ കണാൻ ജനങ്ങൾ തിങ്ങിക്കൂടി. റൂസ്സോ എന്ന മറെറാരു ചിന്തകൻ രാജാവില്ലായിരുന്ന, പരമാധികാരം ജനങ്ങളുടെ കൈയിലായിരുന്ന, ആ പഴയ കാലത്തേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകാൻ ജനതയെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. വേറേയും എഴുത്തുകാർ രംഗത്തുവന്നു. നിലവിലുള്ള ഏതിനേയും അപഹസിക്കുകയും ആക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിപ്ലവസാഹിത്യത്തിൻെറ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കംതന്നെഅക്കാലത്തുണ്ടായി. മദ്ധ്യകക്ഷിയിൽപ്പെട്ട ഈ ചിന്തകൻമാരും എഴുത്തുകാരുമായിരുന്നു വിപ്ലവത്തിൻെറ മരുന്നുറയ്ക്കു തീകൊടുത്തത്.

ലൂയി പതിനാറാമനായിരുന്നു അന്ന് ഫ്രാൻസിലെ രാജാവ് അദ്ദേഹം ഒരു ശുദ്ധഗതിക്കാനായിരുന്നു. കാര്യത്തിൻെറ ഗൗരവം അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും വേണ്ട സമയത്തു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങൾ കൊടുംപിരിക്കൊള്ളുമ്പോൾ അദ്ദേഹം നായാട്ടിനുപോകും. അല്ലെങ്കിൽ ലോഹപ്പൂട്ടുകളുണ്ടാക്കി വിനോദിക്കും. വാസ്തവത്തിൽ രാജ്ഞിയാണ് രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത് എന്നു പറയാം. അതിസുന്ദരിയായ അവർ ആഡംബരത്തിലും ദുർവ്യയത്തിലും അഹന്തയിലും നീന്തിത്തുടിച്ചു. ചെലവു ചുരുക്കുക എന്നുകേട്ടാൽ രാജ്ഞി അരിശംകൊള്ളുമായിരുന്നു. ഉദാസീനനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന രാജാവിന്നുപോലും ഇനി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേപററു എന്ന് ബോദ്ധ്യമായി. അദ്ദേഹ ഒരു പുതിയ ധനകാര്യ മന്ത്രിയെ നിയമിച്ചു. അന്ന് ഫ്രാൻസിന

നാനൂറുകോടി ഫ്രാങ്ക് കടമുണ്ടായിരുന്നു. പുതുതായി ഒരു നികുതിയും ചുമത്താൻകഴിയാത്തവണ്ണം നികുതിഭാരം അത്രയേറെ വർദ്ധിച്ചുമിരുന്നു. ചിരകാലമായി ഒരു പൈസപോലും നികുതികൊടുക്കാത്ത പ്രഭുവർഗ്ഗത്തെയും പുരോഹിത സമൂഹത്തെയും നികുതികൊടുക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു പോംവഴി. അതിനുപുതിയ ധനകാര്യമന്ത്രി മുതിർന്നപ്പോഠം അദ്ദേഹം രാജധാനിയിലെ ഏറ്റവും വെറുക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിയായിത്തീർന്നു. ഒടുവിൽ രാജിവെച്ചുപോകാൻ അദ്ദേഹം നിർബദ്ധനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. പിന്നെയും രണ്ടു ധനകാര്യമന്ത്രിമാർ വന്നു പോയി. ഇതിന്നിടയ്ക്ക് ഫ്രാൻസിൻെറ കടം കുറെക്കൂടി വർദ്ധിച്ചു. അമേരിക്കയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ആരാജ്യത്തെ ഇംഗ്ലണ്ടിന്നെതിരായി ഫ്രാൻസ് സഹായിച്ചു. ഫ്രാൻസിൻെറ ഋണവും വിപ്ലവാഭിമുഖ്യവും പെരുകാൻ അതൊരുകാരണമായിത്തീർന്നു. പിന്നെയും കടം വാങ്ങി പ്രശ്നപരിഹരിക്കാമെന്നായിരുന്നു ധനകാര്യമന്ത്രിയുടെ വിദഗ്ദ്ധോപദേശം! ഏതായാലും ഈ വിഷമസന്ധിയിൽ ജനപ്രതിനിധികളുമായി ചർച്ചചെയ്യണമെന്നു ചിലർക്കുതോന്നി. 1614—ന്നുശേഷം സ്റ്റേററ്സ ജനറൽ എന്ന ജനപ്രതിനിധിസഭ വിളിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നില്ല. ആ സഭ ഉടനെ വിളിച്ചുകൂട്ടണമെന്ന് ബഹുജനങ്ങഠം മുറവിളികൂട്ടി. പക്ഷേ ലൂയി അത്രയ്ക്ക് മുന്നോട്ടുപോകാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നില്ല. „പ്രമുഖ''ൻമാരുടെ ഒരു സമ്മേളനംവിളിച്ചുകൂട്ടാൻ അദ്ദേഹം സമതിച്ചു. 1787—ൽചേർന്ന ഈ സമ്മേളനത്തിൽ പ്രഭുക്കൻമാർക്കും പുരോഹിതൻമാർക്കും മാത്രമേ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. തങ്ങളുടെ പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളെ തൊടാതെ വല്ലപരിഹാരമാർഗ്ഗവുംകണ്ടെത്തുന്നതിൽ ആമഹാമനുസ്ക്കൻമാർക്ക് വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തെരുവിൽതിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്ന ബഹുജനം പല വിക്രിയകളും കാട്ടി; കൂക്കിവിളിച്ചു; മുദ്രാവാക്യങ്ങഠം മുഴക്കി; കല്ലെറിഞ്ഞു; സഭാമന്ദിരത്തിൻെറ ജാലകങ്ങഠം തല്ലിപൊളിച്ചു. ആവും വേഗം സ്റ്റേററ്സ് ജനറൽ, വിളിച്ചുകുട്ടാമെന്നു ലൂയി ഒടുവിൽ സമ്മതിച്ചു.

കടുത്ത മഞ്ഞുകാലം വന്നു. അത്രഭയങ്കരമായ ഒരു ശിശിരം ഒരു നൂററാണ്ടായി ഫ്രാൻസിനെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. വയലിലെ വിളകളത്രയും നശിച്ചു. പതിനെട്ടുദശലക്ഷം പട്ടിണിപ്പാവങ്ങഠംനാട്ടിൽഅലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങഠംകൊള്ളയടിക്കുകസാധാരണമായിതീർന്നു. ഒരു തലമുറമുമ്പായിരുന്നെങ്കിൽ പട്ടാളത്തെ ഉപയോഗിച്ച് ഈ പ്രക്ഷോഭം അടിച്ചമർത്താൻ കഴിയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ വോഠംട്ടയർ പ്രഭൃതികളുടെ തത്വശാസ്ത്രം ഫലിക്കാൻതുടങ്ങിയിരുന്ന പരിതഃസ്ഥിതിയിൽഭക്ഷണത്തിനുപകരം വെടിയുണ്ടകഠം കൊടുത്താൽ അടങ്ങുമായി

രുന്നില്ല പൊതുജനം. പട്ടാളക്കാരിൽഭൂരിഭാഗവും സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിൽനിന്നുവന്നവരായിരുന്നു. അതിനാൽ അവരെമാത്രംവിശ്വസിച്ച് പ്രക്ഷോഭത്തെ നേരംടുക സാദ്ധ്യമല്ലാതായി. ജനങ്ങളെ പ്രീണിപ്പിക്കാൻ വല്ലതും ചെയ്തേതീരു. എന്നു വന്നു.

1789 മേയ് അഞ്ചാം തീയതി സ്റേററ്സ് ജനറൽ സമ്മേളിച്ചു രാജാവിന് ആകെക്കൂടി വെറിപിടിച്ചിരുന്നു. പ്രഭുക്കൻമാരും പുരോഹിതൻമാരും മുൻനിരവിട്ട് അണുപോലും ഇളകിയില്ല. ബഹുജനപ്രതിനിധികളോടൊന്നിച്ചിരുന്നുകാര്യങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യാൻതന്നെ അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അതിനാൽ പ്രഭുക്കളും പുരോഹിതൻമാരും ബഹുജനപ്രതിനിധികളും വെവ്വേറെ സ്ഥലങ്ങളിലിരുന്ന് ചർച്ചകൾ നടത്താൻ ലൂയി കൽപ്പിച്ചു. ഇതൊരു അപമാനമായി ജനപ്രതിനിധികൾക്കു തോന്നി. അവർ രാജാജ്ഞയ്ക്കു വഴങ്ങിയില്ല. എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചിരുന്നുതന്നെ പ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യണമെന്ന് ശഠിച്ചു ലൂയി ആ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി. എന്നാൽസമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചുണ്ടായ തീവ്രമായ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷുഭിതനാക്കി. തൻെറ പരമാധികാരം ഒരിക്കലും താൻ അടിയറവെയ്ക്കുകയില്ലെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ട്, വരുംവരായ്കകൾ ചിന്തിക്കാൻ കഴിയാത്ത ആ മനുഷ്യൻ നായാട്ടിനു പോയി; അതോടുകൂടിരാഷ്ട്രകാര്യങ്ങളെല്ലാം മറക്കുകയും ചെയ്തു. നായാട്ടുകഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ ലൂയിയുടെ ചൂട് ആറിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ജനഹിതത്തിനു വഴങ്ങി അപ്പോൾ ജനങ്ങൾ കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. രാജാവ് നിരസിച്ചു. ഈ വിലപേശൽ തുടർന്നുപോയി. എന്തിനധികം, ഒരു ഒത്തുതീർപ്പിലെത്താൻഅവർക്കു സാധിച്ചില്ല. പിടിവാശിക്കാരിയായ രാജ്ഞി തിരശ്ശീലക്കു പിന്നിൽനിന്നു ചരടുവലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.അവർ വിപ്ലവത്തിനെ തകർക്കാൻ ഒരു എതിരണിയൊരുക്കി. ജനങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. അവർ ബാസ്ററീൽ കാരാഗ്രഹം ആക്രമിച്ചു തടവുകാരെ മോചിപ്പിച്ച് രാജാധികാരത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചു. പ്രഭുവർഗ്ഗത്തിൽപലരുംനാടുവിട്ടോടി. അപ്പോഴും ലൂയി അനങ്ങിയില്ല. വിപ്ലവകാരികൾ ബാസ്ററീൽ കോട്ട തകർക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം മൃഗയാവിനോദത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. „അന്ന് ധാരാളം മാനുകളെ വെടിവെച്ചുകൊല്ലാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ അദ്ദേഹം വളരെയേറെ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു.''

ആ വർഷം ആഗസ്ററ് 4-ാം തീയതി ചേർന്ന ജനപ്രതിനിധി സഭ (Natioual assembly) എല്ലാ പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളും റദ്ദാക്കി. അതിനെത്തുടർന്ന് മനുഷ്യാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസിദ്ധമായി പ്രഖ്യാപനമുണ്ടായി:— „സ്വാതന്ത്ര്യം; സമത്വം

ന്ത്ര്യം, സമത്വം; സാഹോദര്യം.'' ഇത്രയുമായിട്ടും കൊട്ടാരം ഉണർന്നില്ല. രാജാവ് പുതിയ ഭരണഘടനയെ തുരങ്കം വയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്ന കിംവദന്തി നാട്ടിൽ പരന്നു. ഒക്ടോബർ അഞ്ചാം തീയതിവീണ്ടും പാരീസ്നഗരം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. ആ ക്ഷോഭം വേഴ്സയിൽസിലേക്കും വ്യാപിച്ചു. ലൂയി അവിടെ തൻെറ വിശ്രമമന്ദിരത്തിൽ ഉല്ലാസഭരിതനായി കഴിയുകയായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പാരീസിലേക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. ഈ നോട്ടപ്പുള്ളിയെ തങ്ങളുടെ കൺമുമ്പിൽ നിന്ന് ഇനി വിടരുത് എന്ന് അവർ തീർച്ചയാക്കി. ജീവൻ അപകടത്തിലാണെന്നുകണ്ട രാജാവ് 1791 ജൂൺ 21-ാംതീയതി പാരീസിൽ നിന്ന് ഒളിച്ചോടി. എന്നാൽ ഒരു നാണ്യത്തിൽ മുദ്രണം ചെയ്തിരുന്ന രൂപത്തിൽ നിന്ന് ജനകീയപ്പോലീസ് അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് വീണ്ടുംപാരീസിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രഷ്യയിലെ രാജാവും ഓസ്ട്രിയയിലെ ചക്രവർത്തിയും ഫ്രാൻസിലെ രാജാവിൻെറയും രാജ്ഞിയുടെയും രക്ഷയ്ക്കെത്തി. രക്തബന്ധമാണ് അവരെ അതിന്പ്രേരിപ്പിച്ചത്. വിദേശസൈന്യം രാജാവിനെയും രാജ്ഞിയെയും മോചിപ്പിക്കാൻ ഫ്രാൻസിനെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ; ജനങ്ങൾ ഭയചകിതരും പരിഭ്രാന്തരുമായിത്തീർന്നു. 1792 സെപ്ററംബർ ആദ്യത്തെ വാരത്തിൽജനക്കൂട്ടം ഇളകിപുറപ്പെട്ട് ജയിലുകൾതകർത്തു വീണ്ടും ജനപ്രതിനിധികൾ സമ്മേളിച്ചു. അങ്ങേയററത്തെ വിപ്ലവകാരികളായിരുന്നു ആ സഭയിൽ സന്നിഹിതരായത്. അവർ രാജാവിനെ കടുത്ത രാജദ്രോഹക്കുററത്തിനു വിചാരണചെയ്തു. 360 വോട്ടിനെതിരെ 361 വോട്ടോടുകൂടി ആ സഭ രാജാവിനു വധശിക്ഷ വിധിച്ചു. അദ്ദേഹം തടവിലടയ്ക്കപ്പെട്ടു.ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടാക്കാൻ സഹായിച്ച ഒരു വോട്ട് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സഹോദരസ്ഥാനീയനായ ഓർലിയൻസ് പ്രഭുവിൻേറതായിരുന്നു! 1793 ജനുവരി 21-ാം തീയതി ലൂയി പതിനാറാമൻ വളരെ ശാന്തനായി തികഞ്ഞ അന്തസ്സോടെ തൂക്കുമരത്തിലേക്കു നടന്നുപോയി. എന്തൊക്കെയാണ് ഈ ദുരന്തത്തിലേക്കു നയിച്ച സംഭവവികാസങ്ങൾ എന്ന് ആ പാവം ധരിച്ചിരുന്നില്ല. ചോദിച്ചറിയാൻ രാജകീയഗർവം സമ്മതിച്ചതുമില്ല.

ഇത്രയും കൊണ്ട് വിപ്ലവം അവസാനിച്ചില്ല. ആ അഗ്നിവലയം അനുനിമിഷം അധികമധികം വലുതായി, ദാവാഗ്നിപോലെ അത്യന്തകരാളമായി രാജ്യത്തെ ഗ്രസിച്ചു. രാജകീയകക്ഷിയിൽപ്പെട്ടവരെന്ന് ശങ്കയ്ക്കുപാത്രമായവരെല്ലാം കൊലചെയ്യപ്പെട്ടു. അവിടയും നിന്നില്ല ആ ഭീകരതാണ്ഡവം. വിപ്ലവകാ

രികഠം തന്നെ രണ്ടു കക്ഷികളായിപ്പിരിഞ്ഞു—തീവ്രവാദികളും; മിതവാദികളും. കുറെക്കാലം തീവ്രവാദികളുടെ തേർവാഴ്ച നടന്നു. മിതവാദികളിൽ പലരും കുരുതികൊടുക്കാപ്പട്ടു. ഒടുവിൽ അവർ എതിരാളികളെ ചെറുത്തുനിൽക്കാനുള്ള ശക്തിയാർജ്ജിച്ചു. തീവ്രവാദികളുടെ പ്രമുഖനേതാവായ റോബെസ് പെറിയെ 1794 ജൂലായ് 27-ാം തീയതി തൂക്കുമരത്തിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോയി. അതിനെത്തുടർന്നു പിന്നെയും അനേകായിരം കൊലകഠം നടന്നു—വിപ്ലവകാരികഠം തമ്മിൽത്തമ്മിൽ നടത്തിയ കൂട്ടക്കൊലകഠം! രാജാവിൻെറ ഭീകരവാഴ്ചയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട ഫ്രാൻസ് കൂടുതൽ ഭീകരമായ കുറെയേറെപ്പേരുടെ വാഴ്ചക്കധീനമായി കിടിലംകൊണ്ടു.

സുശക്തമായ ഏതാനും പേരുടെ കൈയിൽ ഭരണം ഏൽപ്പിക്കുകയല്ലാതെ ഈ വിപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു വഴിയുമില്ലെന്ന് ജനങ്ങഠംക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. അഞ്ചുനേതാക്കഠം നിയമിതരായി. അവർ നാലുകൊല്ലം രാജ്യം ഭരിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്ന് 1799-ൽ നെപ്പോളിയൻ എന്ന ഏകവ്യക്തിയുടെ ദൃഢമുഷ്ടിയിൽ പരമാധികാരം ചെന്നൊതുങ്ങി. ഏകാധിപത്യത്തിൻെറ തിരിച്ചടി!

നെപ്പോളിയൻഫ്രാൻസിൻെറ ആധിപത്യംകൊണ്ടു തൃപ്തനായില്ല. രക്തപ്പുഴകഠം നീന്തിക്കടന്ന് ആ മഹാസാഹസികൻ യൂറോപ്പിൻെറ ചക്രവർത്തിപദത്തിലേക്ക് സത്വരം മുന്നേറി. ഫ്രാൻസിനുവേണ്ടിയാണ് താനിതൊക്കെ ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഫ്രഞ്ചു ജനതയെ വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. വിജയത്തിൽ നിന്നുവിജയത്തിലേക്കു ഫ്രാൻസിനെ നയിക്കുന്ന നേതാവിനെ അവർ ആവേശത്തോടും അഭിമാനത്തോടും കൂടി അനുഗമിച്ചു. ഈ ഭ്രാന്തിൽ നിന്നു മുക്തമായി യഥാർത്ഥപ്രജാധിപത്യത്തിലെത്തിച്ചേരാൻ ഫ്രാൻസിനു പിന്നെയും വളരെക്കാലം നരകിക്കേണ്ടിവന്നു.

ഒററക്കുതികൊണ്ട് ഒരു വിപ്ലവം ജനക്ഷേമത്തിലും ജനങ്ങളുടെ പരമാധികാരത്തിലും ചെന്നുപററുന്നില്ല. തിരിച്ചടികഠം നിറഞ്ഞതാണ് അതിൻെറ മാർഗ്ഗം. വ്യക്തികളുടെ അദമ്യമായ സ്വാർത്ഥപരതയും അധികാരദുർമോഹവും ആ വന്യസരണിയിൽ നെടുനീളം ചെന്നായ്ക്കളെപ്പോലെ പതിയിരിക്കുന്നു.

പദങ്ങഠം

അർത്ഥശാസ്ത്രം, അഭിമുഖസംഭാഷണം, ഫലിതോക്തി, പ്രവചനം, ധ്വംസിക്കുക, മാഗ്നക്കാർട്ട, തൃക്കൈ വിളയാടുക, ദുർലളിതം, ശിരച്ഛേദം, അധികാരസീമ, കേന്ദ്രീകരിക്കുക, ആഘാതം, കൂലം, നിശിതം

പ്രകീർത്തിക്കുക, ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുക, പരമാധികാരം, ശുദ്ധഗതിക്കാരൻ, അഹന്ത, അരിശംകൊള്ളുക, ഉദാസീനൻ, ഫ്രാങ്ക്, ഋണം, ആഭിമുഖ്യം, മഹാമനസ്കൻ, വിക്രിയ, ദശലക്ഷം, പ്രീണിപ്പിക്കുക, വരുംവരായ്കകൾ, വിലപേശൽ, മൃഗയ, കിംവദന്തി, ഉല്ലാസഭരിതൻ, നോട്ടപ്പുള്ളി, മുദ്രണം, പരിഭ്രാന്തൻ, സഹോദരസ്ഥാനീയൻ, ദുരന്തം, സംഭവവികാസം, അഗ്നിവലയം, കരാളം, ഗ്രസിക്കുക, താണ്ഡവം, തീവ്രവാദി, മിതവാദി, അദമ്യം, സാർത്ഥപരതം, വന്യസരണി.

അഭ്യാസം

I a) വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

അഭിമുഖസംഭാഷണം, ഫലിതോക്തി, പ്രവചനം, ധ്വംസിക്കുക, തൃക്കൈവിളയാടുക, അധികാരസീമ, കേന്ദ്രീകരിക്കുക, പ്രകീർത്തിക്കുക, ഉദ്ബോധിക്കുക, ഉദാസീനൻ, വരുംവരായ്കകൾ, നോട്ടപ്പുള്ളി, ദുരന്തം, കിംവദന്തി, സംഭവവികാസം, അദമ്യം, കളമൊരുങ്ങുക, കൂലംകുത്തിയൊലിക്കുക, തകിടം മറിക്കുക, അരങ്ങൊരുങ്ങുക, അടിയറവയ്ക്കുക. തകർന്നു തരിപ്പണമാവുക. തേർവാഴ്ചനടത്തുക, കൊടികുത്തിവാഴുക കൊടുംമ്പിരിക്കൊള്ളുക, ചരടുവലിക്കുക, എതിരണിയൊരുക്കുക, തുരങ്കം വയ്ക്കുക, കിടിലം കൊള്ളുക, തിരശീലയ്ക്കുപിന്നിൽനിന്ന്, ദൃഢമുഷ്ടിയിൽ ഒരുങ്ങുക, മരുന്നുറയ്ക്കുതീകൊടുക്കുക, തുടച്ചു നീക്കുക, വരച്ചവരയിൽ നിറുത്തുക.

b) താഴെ ചേർക്കുന്ന പദങ്ങളെ തദ്ധിതങ്ങളും കൃത്തുക്കളുമായി വേർതിരിക്കുക:—

ആധിപത്യം, ധ്വംസനം, ഛേദം, പ്രകീർത്തനം, ഉദ്ബോധനം, ആഭിമുഖ്യം, പ്രീണനം, മുദ്രണം, വികാസം, പ്രവചനം.

II അപോദ്ധരിക്കുക:

1) ഈ പരമരഹസ്യം രാജാക്കൻമാരും മററു ഭരണാധികളും എപ്പോഴം മറക്കുന്നുവോ അപ്പോഴം വിപ്ളവത്തിനു കളമൊരുങ്ങുന്നു.

2) ഈ പ്രവചനം ആദ്യമായിഫലിച്ചത് ഫാറൂക്കിൻെറ വിഷയത്തിൽതന്നെയായിരുന്നു.

3) ഈ വിവേകം ജനിച്ചത് ചരിത്രം നൽകിയ ചുട്ടപാഠങ്ങളിൽ നിന്നാണ്.

4) അതുകൊണ്ട്തന്നെയാണ് അവശേഷിക്കാൻ പോകുന്ന ഏക നൃപൻ ഇംഗ്ളണ്ടിലെ രാജാവായാരിക്കും എന്ന് ഫാറൂക്ക് പ്രവചിച്ചത്.

5) ഇന്ത്യയിലും ചില ജനവർഗ്ഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഈ ഭരണരീതി മധ്യകാലം വരെ നിലനിന്നുപോന്നതായി ചരിത്രകാരൻമാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

6) അൽപ്പം ചിലരുടെ കൈയ്യിൽ ധനവും അധികാരവും കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുകയും ബഹുഭൂരിപക്ഷം ദുഃഖവും അപമാനവും പട്ടിണിയും വിഴുങ്ങിക്കഴിയേണ്ടിവരുകയും, ചെയ്യുമ്പോഴം ചിരകാലമായി അടങ്ങിയൊതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന ബഹുജനം അഗ്നിപർവ്വതംപോലെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നു.

III 1) ഇംഗ്ളണ്ടിൽമാത്രം രാജത്വം തുടർന്നുപോകുമെന്ന് ഫാറൂക്ക് പ്രവചിക്കാൻ എന്താണ് കാരണം?

2) പ്രാചീനകാലത്തുതന്നെ ജനാധിപത്യം നടപ്പായ രാജ്യങ്ങൾ ഏവ?

3) വിപ്ലവത്തിന് അരങ്ങൊരുങ്ങുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികൾ വിവരിക്കുക.

4) വിപ്ലവത്തിന്റെ സാമാന്യഫലങ്ങൾ ഏവ?

5) ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന്റെ ചരിത്രം പത്തുവരിയിൽ ചുരുക്കിയെഴുതുക.

6) ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം എങ്ങനെ ഏകാധിപത്യത്തിൽ കലാശിച്ചു?

7) ലൂയി പതിനാറാമന്റെ സ്വഭാവം നിരൂപണം ചെയ്യുക.

പാഠം 21

അണയാത്ത മണിവിളക്ക്

തൻപ്രിയൻപോമടവിതാൻ തന്നയോദ്ധ്യാരാജധാനി!
തൻപ്രിയൻതൻ പുൽക്കുടിൽതാൻ തൻമണിസൗധം!
എന്നു തേറിയിടം വലമേതുമൊന്നു തിരിയാതെ
തന്നുടയ സതീവ്രതം ചരിപ്പതിന്നായ്
പരുപരുത്തിരിപ്പോരു മരവുരിയരുവയർ
തിരുവരമറയുമാറെടുത്തു ചാർത്തി;
കായസാദംകരുതാതെ കാനനത്തിൽ പ്പിൻതുടർന്നാൾ
ഛായപോലെദ്ദയിതനെച്ചാരിത്രധാമം
കാട്ടിലെഴും കല്ലും മുള്ളും കാന്തമാർക്കു കുസുമത്തെ
ക്കാട്ടിലേററും മൃദുവെന്നു കാട്ടീകല്യാണി.
പ്രേമസംസ്ഥയല്ലീ ദേവി? പിന്നെയെങ്ങു രുജയവ‌ർ
ക്കാമണിത്തേർ പുഷ്പകത്തെക്കാളതിരമ്യം
പുരുഷനു നല്ലനാളിൽത്തൻ കളത്രം പകിട്ടേറും
സാരസനിവാസിനിതൻ സപത്നിമാത്രം!
ഹാ! കദനം വരുമ്പോൾത്താനാത് മഹൃദയേശ്വരനെ
യാകമാനം ഗൃഹിണികളനുഭവിപ്പൂ.
യാതുധാനപ്പെരുമാൾതൻ രാജധാനിക്കകം ദൈവം
യാതനയാൽ മഥിച്ചോരു കാലത്തുപോലും

ചാരിത്രമാം തനുത്രത്താൽ ഛാദിതയാമിസ്സതിക്കു
വൈരിയോങ്ങും വാളുതോന്നി വാഴനാരായി.
അമ്പിളിയും കതിരോനുമഷ്ടദിക്പാലകൻമാരും
തൻപ്രിയത്തെക്കൊതിച്ചിടും ദാസരാകാട്ട;
താർമകൾപോയ് മണിമേടത്തങ്കമുറ്റം തളിക്കട്ടെ;
കാമദേവൻ വപുസ്സിന്നു കപ്പമേകട്ടെ;
തൻകഴുത്തിൽത്താലിവെച്ചോൻതൻകണവ; നന്യനെത്ര—
ലങ്കമുടി ചൂടിയാലും തുച്ഛനേ തുച്ഛൻ!
എന്നുറച്ചു നിലകൊണ്ടാളീവധൂടി — ഭാരതോർവ്വീ—
തന്നുടയ ജീവനാഡി—ചൈതന്യമൂർത്തി.
പാർത്ഥാവനായ്ക്കാൺമൂ നമ്മൾ ഹാ! ചിലപ്പോൾ
രാഘവനെ
സ്വാർത്ഥചിന്താപരനായാം മറ്റു ചിലപ്പോൾ.
പുരുഷൻതൻ ദിവ്യതയ്ക്കു പൂർത്തിയില്ല; കരിപ്പുള്ളി
സൂരനിലാം സുലഭം താൻ സൂക്ഷിച്ചുപാർത്താൽ;
ഭിന്നയതിൽ നിന്നുവധുവെന്നു ചൊന്നാളെരികനൽ—
പൊന്നശോത്തോപ്പുവീണ്ടും പൂകിയിദ്ദേവി.
അണയാത്ത മണിവിളക്കഴിയാത്ത കുങ്കുമപ്പൊ—
ട്ടണി വാടാമലർമാലയവനിക്കിവൾ.

ചിത്രശാല] [ഉള്ളൂർ

അഭ്യാസം

1] സന്ദർഭം പറഞ്ഞ് ആശയവും ചമൽക്കാരവും വിശദീകരിക്കുക ?
a] "ആ മണിത്തേർ പുഷ്പകത്തെക്കാളതിരമ്യം."
b] പൂരുഷന്നു നല്ലനാളിൽ .... സപത്നിമാത്രം."
c] "ചാരിത്രമാം തനുത്രത്താൽ .... വാഴനാരായി."
d] "ഭിന്നതയിൽനിന്നു വധു .... പൂകിയദേവി."
2] അലങ്കാരം നിർണ്ണയിക്കുക:
a] "കായസാദം..................ചാരിത്രധാമം."
b] "ചാരിത്രമാം തനുത്രത്താൽ....................വാഴനാരായി."
c] ഈ വധൂടി.......................ഭാരതോർവിതന്നുടയ ജീവനാഡി."
d] പാർത്ഥിവനായ്...............സൂക്ഷിച്ചു പാർത്താൽ.
3] സീതാദേവി ഭൂമിക്ക് മണിവിളക്കും, കുങ്കുമപ്പൊട്ടും മലർമാലയുമാണ്. എങ്കിലും ഈ ഉപമാനങ്ങൾക്കില്ലാത്ത വിശേഷം ദേവിക്കുണ്ട് ? എന്താണ് വിശേഷങ്ങൾ ? ഇത് എന്തലങ്കാരമാണ്? രണ്ടി
4[ഈ കവിതയുടെ വൃത്തമെന്ത്? ഈ വൃത്തത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടു പ്രസിദ്ധ കൃതികളുടെ പേർ പറയുക.

പാഠം 22

തലച്ചോറ്

കണ്ടും, കേട്ടും, ഘ്രാണിച്ചും; സ്പർശിച്ചും; സ്വാദുനോക്കിയും മനുഷ്യൻ ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചറിയുന്നു. ദേഹത്തിലെ അംഗങ്ങളെയും ഉപാംഗങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന മാംസപേശികളെ യഥോചിതം ചലിപ്പിച്ച് അവൻ പല ജോലികളും ചെയ്യുന്നു. ഈ വ്യാപാരങ്ങളെയെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്ന അദ്ഭുതകരമായ അംഗമാണ് തലച്ചോറ്. മനുഷ്യശരീരമാകുന്ന സാമ്രാജ്യത്തിലെ ചക്രവർത്തിയാണ് അത്. അതിന്റെ വിസ്മയകരമായ ചരിത്രം നമുക്കു പഠിക്കുക.

തലയോടിന്റെ മുകൾഭാഗം തുറന്ന് താഴോട്ടു നോക്കിയാൽ കാണുന്നതെന്തായിരിക്കും? അനേകം ചുളികളോടും ചാലുകളോടും കൂടിയ നരച്ചനിറമുള്ള ഒരു അവയവം. ഇതിനെ ഇംഗ്ലിഷിൽ 'ന്യൂബെയിൻ' (പുതിയ തലച്ചോറ്) എന്നു . വിളിക്കുന്നു. 'സെറിബ്രം' എന്ന സംജ്ഞയാണ് ശാസ്ത്രകാരന്മാർ ഇതിനു നല്കിയിട്ടുള്ളത്. മലയാളത്തിൽ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള

ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'മഹാമസ്തിഷ്കം' എന്ന പേർ ഇതിനു കൽപ്പിച്ചുകാണുന്നു. ഇതിനടിയിലാണ് ഉപമസ്തിഷ്കം (Cerebellum), മസ്തിഷ്കമുകുളം (Medulla); എന്നീ അംഗങ്ങൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. മഹാമസ്തിഷ്കം ഇവയെ നിശ്ശേഷം ആവരണംചെയ്യുന്നു. നാഡീമണ്ഡലത്തിൻെറ (Nervous System) താഴികക്കുടമാണ് ഈ അംഗം. തലച്ചോറിലെ സുപ്രധാനഭാഗവും ഇതുതന്നെ. ഇതിനെ 'പുതിയ തലച്ചോറെ'ന്നു വിളിക്കുവാൻ കാരണമെന്തെന്ന് നമുക്ക് ചിന്തിക്കുക.

അനാദികാലം മുതൽക്കുതന്നെ ജന്തുക്കളുടെ തലച്ചോറ് വളർന്നുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതായി ശാസ്ത്രീയഗവേഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതസമരത്തിലേർപ്പെട്ട ജന്തുക്കൾക്ക് ആത്മരക്ഷയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ സദാ ചിന്തിക്കേണ്ടിവന്നു. തത്ഫലമായി കാലം കഴിയുന്തോറും ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങൾ ബുദ്ധിപരമായി വളർന്നു. ബുദ്ധിപരമായ ഈ വളർച്ചയുടെ ഫലമാണ് മഹാമസ്തിഷ്കം. അതിനു താഴെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഉപമസ്തിഷ്കവും മസ്തിഷ്കമുകുളവും ശരീരത്തിലെയന്ത്രികപ്രവർത്തനങ്ങളെ മാത്രമാണ് നിയന്ത്രിക്കുന്നത്.ബുദ്ധിയുടെ എല്ലാതരം ഉയർന്ന വ്യാപാരങ്ങളും മഹാമസ്തിഷ്കത്തിനധീനമാണ്.

മഹാമസ്തിഷ്കം ഇടത്തേപ്പകുതിയെന്നും വലത്തേപ്പകുതിയെന്നും രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വലിപ്പത്തിലും ആകൃതിയിലും ഇവ പ്രായേണ സദൃശങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ചിലരിൽ ഒരു പകുതി മറേറതിനെക്കാൾ അൽപ്പം വലുതായി കണ്ടെന്നും വരാം. രണ്ടുകൈ, രണ്ടുകാൽ, രണ്ടുകണ്ണ്, രണ്ടുചെവിഇങ്ങനെ ദ്വന്ദ്വങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണല്ലോ ജന്തുശരീരം. ഈ സാമാന്യനിയമത്തിനു വിധേയമാണ് മഹാമസ്തിഷ്കവും. അതിൻെറ വാമവും ദക്ഷിണവുമായ അർദ്ധങ്ങളെ പത്തുലക്ഷത്തിലേറെ ഞരമ്പുകൾ ചേർന്നുണ്ടായ ഒരു അവയവം സമ്മേളിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനെ ഒരുമഹത്തായ പാലത്തോട് ഉപമിക്കാം. ഇങ്ങനെസംബന്ധിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിനാലാണ് രണ്ടുഭാഗവും ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

മഹാമസ്തിഷ്കത്തിൻെറ മുകൾഭാഗം ഒരു സമതലമല്ല അനേകം ചുളികളോടും ചാലുകളോടും കൂടിയതാണെന്ന് ആദ്യമേ പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്താണ് ഈ ചുളികളുടെ പ്രയോജനം എന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോഴാണ് സൃഷ്ടിയിലെ ഏററവും അദ്ഭുതകരമായ ഒരു തത്വം നാം കണ്ടെത്തുന്നത്. തലമുറകൾ കഴിയുന്തോറും ജന്തുക്കളുടെ തലയോട് വളർന്നുവളർന്നുവന്നതായിജന്തുശാസ്ത്രപരമായ ഗവേഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധിപരമായ

വികസമാണ് ഇതിനു കാരണം. മററുള്ള ജന്തുക്കളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ, മനുഷ്യൻെറ തലയോടാണ് ഏററവുമധികം വളർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാം. അവൻെറ ശരീരത്തിനൊത്ത വലിപ്പമല്ല തലയോടിന്നുള്ളത്.

ജന്തുക്കളുടെ തലയോടിനെക്കാൾ എത്രയോ വേഗത്തിലാണ് അതിനുള്ളിൽ നിക്ഷിപ്തമായ തലച്ചോറു വളർന്നു വന്നത്. വികസിക്കുന്ന മസ്തിഷ്കത്തിന് കപാലത്തിനുള്ളിൽ വേണ്ടത്ര സ്ഥലം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ചുരുണ്ടുമടങ്ങിക്കൂടേണ്ടിവന്നു. അതിൻെറ ഫലമാണ് മുൻപറഞ്ഞ ചുളികളും ചാലുകളും. ബുദ്ധിശക്തിയെ പുരസ്ക്കരിച്ച് ജന്തുക്കളെ പലതരങ്ങളായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. താണതരം ജന്തുക്കളുടെ തലച്ചോറിലുള്ളതിനെക്കാൾ എത്രയോ അധികം ചുളികൾ കാണും ഉയർന്നവരുടെ തലച്ചോറിൽ. മനുഷ്യൻെറ മസ്തിഷ്കത്തിലാണ് ഏററവുമധികം ചുളികൾ കാണുന്നത്. (ചിത്രങ്ങൾ നോക്കുക.)

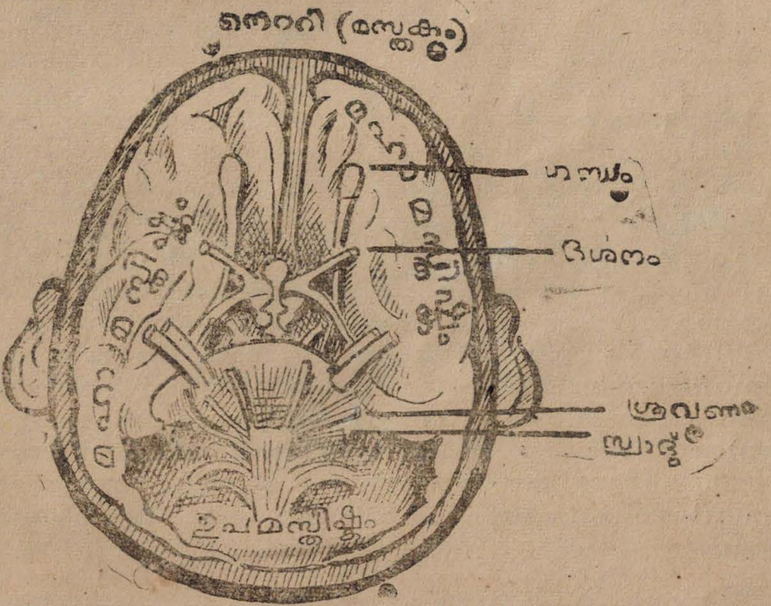

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽതന്നെ; ബുദ്ധിമാൻമാരുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ മൻദബുദ്ധികളെ അപേക്ഷിച്ച് അധികം ചുളികൾ

കാണുമെന്ന് പരീക്ഷണങ്ങരം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ഈ ചുളികളാണ് ബുദ്ധിയുടെ മാനദണ്ഡം. തലച്ചോറ് പുറത്തെടുത്തു പരത്തി ചുളികരം തീർത്താൽ കാണാം അതിന്റെ അദ്ഭുതകരമായ പരപ്പ്.

മഹാമസ്തിഷ്കത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് തലയോടിന്റെ വലിപ്പമാണ് ബുദ്ധിയുടെ അളവുകോലായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നത്. ആ സിദ്ധാന്തം അബദ്ധമാണെന്ന് ഇപ്പോരം തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉള്ളുപൊള്ളയായ ചില വലിയ തലകളും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്.

നരച്ചനിറത്തിലുള്ള മഹാമസ്തിഷ്കത്തെ പിളർന്നുനോക്കിയാൽ, അതിനു താഴെ വെളുത്ത ഒരു ഭാഗം കാണാം. അതാണ് ഉപമസ്തിഷ്കം. ഈ ഭാഗം നാഡീതന്തുക്കരം (Nerve-fibres) കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണ്. എന്നാൽ മഹാമസ്തിഷ്കത്തിന്റെ അധികഭാഗവും ഇങ്ങനെ നാഡീതന്തുക്കരം ചേർന്നുണ്ടായതല്ല; നാഡീസെല്ലുകരം (Nerve-Cell) കൊണ്ട് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണ്. മഹാമസ്തിഷ്കത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളെ സമ്മേളിപ്പിക്കുന്ന കുറെ തന്തുക്കരം ആ ഭാഗങ്ങരംക്കിടയിലുണ്ട്. സൂക്ഷ്മദർശിനിയുപയോഗിച്ചു നടത്തിയഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി, മഹാമസ്തിഷ്കത്തിൽ ഒന്നിനുമതെീ ഒന്നായി നാഡീസെല്ലുകളുടെ അഞ്ചട്ടികളുണ്ട് എന്ന് കണ്ടിരിക്കുന്നു. തലച്ചോറിന്റെ വിഭിന്ന കേന്ദ്രങ്ങളിലുള്ള നാഡീസെല്ലുകരം ആകൃതിയിലും വലിപ്പത്തിലും ഭിന്നങ്ങളാണ്. എന്നാൽ എല്ലാ ജന്തുക്കളുടെയും തലച്ചോറിൽ ഒരേ കേന്ദ്രത്തിലുള്ള സെല്ലുകരം ആകൃതിയിലും വലിപ്പത്തിലും ഒരേപോലെയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, ഏതെങ്കിലും ഒരു ജന്തുവിന്റെതലച്ചോറിന്റെ ഒരു ഭാഗമെടുത്ത് ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കൈയിൽക്കൊടുത്താൽ, അത് തലച്ചോറിന്റെ ഏതുഭാഗമാണ്, ഏതുകേന്ദ്രമാണ് അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്, എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നിഷ്പ്രയാസം പറയുവാൻ കഴിയും; എന്നാൽ ഏതു ജന്തുവിന്റെ തലച്ചോറാണെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുക അത്രതന്നെഎളുപ്പമല്ല.

മനുഷ്യന്റെ മഹാമസ്തിഷ്കത്തിൽ, ദർശനം, ശ്രവണം, സ്പർശനം, ഗന്ധം, രുചി, പ്രവർത്തനം; എന്നീ ആറുകേന്ദ്രങ്ങരം ഉണ്ട്. ഇവ തലച്ചോറിന്റെ ഒരു ചെറിയ ഭാഗമേ ആകുന്നുള്ളു. വലിയൊരു ഭാഗം ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്. മഹാമസ

മുദ്രത്തിലെ ചെറിയ ദ്വീപുകൾ പോലെയാണവ (കേന്ദ്രങ്ങൾ.) ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഭാഗത്തിന് 'നിശ്ശബ്ദതലം' (Silent area) എന്നാണ് പേർ. താണതരം ജന്തുക്കളിൽ ഈ കേന്ദ്രങ്ങൾ തമ്മിൽ വലിയ അകൽച്ചയില്ല. ഏററവും താണ ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങളുടെ തല ച്ചോറിൽ ഈ കേന്ദ്രങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളു; നിശ്ശബ്ദതലം ഇല്ല

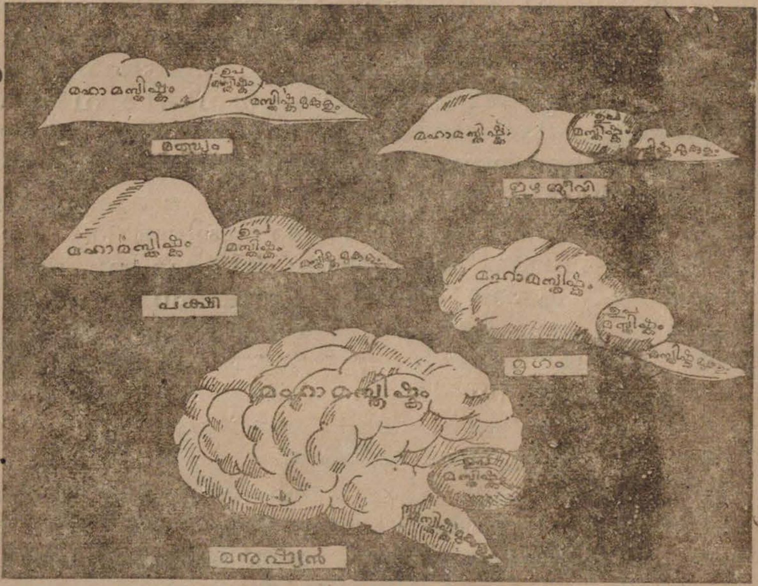

തന്നെ. നിശ്ശബ്ദതലം തന്തുക്കളാൽ നിബിഡമാണ്. ഈ തന്തുക്കൾ തലച്ചോറിലെ വിവിധകേന്ദ്രങ്ങളെ സമ്മേളിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'സംയോജനതന്തുക്കൾ.. എന്ന പേർ അന്വർത്ഥം തന്നെ. മനുഷ്യൻെറ തലച്ചോറിന് മററുള്ള ജന്തുക്കളുടെ തലച്ചോറിനെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള മെച്ചം കേന്ദ്രങ്ങൾ പരസ്പരം സുസംഘടിതങ്ങളായിരുന്നുവെന്നതത്രേ. മനുഷ്യൻെറമസ്തിഷ്കത്തിലെ കേന്ദ്രങ്ങൾ കട്ടികൂടിയവയുമാണ്.

മനുഷ്യൻെറ തലച്ചോറിലെ ഗന്ധകേന്ദ്രം നന്നേ സങ്കോചിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. അതിൻെറ ശക്തിയും വളരെ കുറഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു. അതെവിടെയാണെന്നു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ വളരെ ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷിമൃഗാദികളിലാകട്ടെ, ഈ കേന്ദ്രം വളരെ ഊർജ്ജിതമായിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യൻെറ ദർശനകേൻദ്രം മികവുററതാണ്. മഹാമസ്തിഷ്കത്തിൻെറ പിൻഭാഗമാണ് ഇതിൻെറ സ്ഥാനം. മററു ജന്തുക്കളെക്കാരം മനുഷ്യന് ദർശനശക്തിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ, ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിനു വകയുണ്ട്. പല പക്ഷികരംക്കും മൃഗങ്ങരംക്കും മനുഷ്യനെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ കാഴ്ചയുണ്ട്. ആകാശത്തിൽ വളരെ ഉയരത്തിൽ പറക്കുന്ന കഴുകൻ താഴത്തുള്ള അതിസൂക്ഷ്മമായ വസ്തുക്കളെപ്പോലും കാണുന്നു. അപ്പോരം മനുഷ്യന് ദർശനശക്തി കൂടുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശരിയാവുകയില്ല. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത മാത്രമാണോ വീക്ഷണത്തിൻെറ മേൻമയ്ക്ക് നിയാമകം? ഉദയാസ്തമയങ്ങരം, ചിത്രപടങ്ങരം, ഇവയുടെ മനോഹാരിതയും അവയിൽ മേളിക്കുന്ന വിവിധ വർണ്ണങ്ങളുടെ സുഷമയും മനുഷ്യൻെറ ദർശനത്തിനു മാത്രമേ വിഷയീഭവിക്കുന്നുള്ളു. ഇതാണ് നമ്മുടെ വീക്ഷണകേൻദ്രത്തിനുള്ള മെച്ചം.

ശബ്ദകേന്ദ്രവും മനുഷ്യനിൽ മററു ജന്തുക്കളെ അപേക്ഷിച്ച് സംപുഷ്ടമാണ്. മനുഷ്യൻെറ ശ്രോത്രത്തിനു ഗോചരമല്ലാത്ത സൂക്ഷ്മശബ്ദങ്ങരം ചില ജന്തുക്കരംക്ക് കേരംക്കുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ അവയ്ക്കൊന്നുംതന്നെ നമ്മെപ്പോലെ ശബ്ദത്തിൻെറ മാധുര്യമോ പാരുഷ്യമോ തിരിച്ചറിയുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ വിവേചനശക്തിയാണ് നമ്മുടെ ശബ്ദകേന്ദ്രത്തിൻെറ പ്രത്യേകമേൻമ. സുകുമാരകലകളിൽ മനുഷ്യനുള്ള പ്രാവീണ്യം വീക്ഷണകേന്ദ്രത്തിൻെറയും ശബ്ദകേന്ദ്രത്തിൻെറയും അന്യാദൃശമായ വളർച്ചയുടെ ഫലമാണ്.

സ്പർശകേന്ദ്രവും എവിടെയാണെന്നു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ വളരെക്കാലം ഗവേഷണം നടത്തേണ്ടിവന്നു. പലേടത്തും അതിനെത്തിരഞ്ഞു. കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. ഒടുവിൽ തീരെ പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത സ്ഥലത്താണ് കാണുകയുണ്ടായത്. മനുഷ്യൻെറ മസ്തിഷ്കത്തിലെ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രം (Motor area) വളരെ വിസ്തൃതമാണ്. അതിനോടു സമ്മിളിതമായി കിടക്കുകയാണ് സ്പർശനകേന്ദ്രം. മറെറല്ലാകേന്ദ്രങ്ങളെക്കാളും നാഡീമണ്ഡലത്തോട് അടുത്തുകിടക്കുന്നു സ്പർശനകേന്ദ്രം. ഈ കേന്ദ്രത്തിൻെറ വളർച്ച മനുഷ്യൻെറ വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്ധൻമാർ അംഗുലികളെക്കൊണ്ട് അക്ഷരങ്ങരം സ്പർശിച്ചറിഞ്ഞ് വായിക്കുന്നു. അത്ര ഊർജ്ജിതമാണ് മനുഷ്യൻെറ സ്പർശനകേന്ദ്രം.

മഹാമസ്തിഷ്കം വാമാർദ്ധമെന്നും ദക്ഷിണാർദ്ധമെന്നും രണ്ടു സമഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. ഇതിൽ വാമാർദ്ധം പ്രജ്ഞയുടെ (ബോധത്തിൻെറ) സാധാരണ വ്യാപാരങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്നു. ബുദ്ധി

പരമായി വളരെ ഉന്നതവും സങ്കീർണ്ണവുമായ പ്രക്രിയകളുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് വാമാർദ്ധമാണ്. ബുദ്ധിപരമായി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു കൈവന്നിട്ടുള്ള പരമോന്നതിക്കു കാരണം ദക്ഷിണാർദ്ധിന്റെ വളർച്ചയാണെന്ന് അത്യാധുനിക ഗവേഷണങ്ങളിൽനിന്ന്അനുമാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പദങ്ങൾ

ബാഹ്യപ്രപഞ്ചം, ഉപാംഗം, ആത്മരക്ഷ, യാന്ത്രികപ്രവർത്തനം, ദ്വന്ദ്വം, സമാഹാരം, വിധേയം, വാമം, ദക്ഷിണം, മസ്തിഷ്കം, നിക്ഷിപ്തം, കപാലം, മന്ദബുദ്ധി, മാനദണ്ഡം, സംയോജനതന്ത്രം, നിബിഡം, സുസംഘടിതം, സങ്കോചിക്കുക, ഊർജ്ജിതം, നിയാമകം, സുഷമ, മനോഹാരിത, വിഷയീഭവിക്കുക, സംപുഷ്ടം, പ്രാവീണ്യം, ശ്രോത്രം, ഗവേഷണം, വിവേചനശക്തി, അംഗുലി, അത്യാധുനികം.

അഭ്യാസം

I (a) വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

ആത്മരക്ഷ, വിധേയം, നിക്ഷിപ്തം, മന്ദബുദ്ധി, സുസംഘടിതം, ഊർജ്ജിതം, നിയാമകം, സുഷമ, വിവേചനശക്തി, നിബിഡം, വിഷയീഭവിക്കുക, പ്രായേണ.

(b) വിശേഷണരൂപം എഴുതുക:

പ്രാവീണ്യം, മനോഹാരിത, മാധുര്യം.

(c) നാമരൂപമുണ്ടാക്കുക:

വിസ്തൃതം, സംപുഷ്ടം, നിബിഡം,

(d) ക്രിയകളിൽനിന്ന് ക്രിയാനാമരൂപമുണ്ടാക്കുക:

ഘ്രാണിക്കുക, നിയന്ത്രിക്കുക, പ്രവർത്തിക്കുക, സങ്കോചിക്കുക

(e) കൃത്തുകളെയും തദ്ധിതങ്ങളെയും വേർതിരിക്കുക;

പ്രവർത്തനം, സംയോജനം, മനോഹാരിത, നിയന്ത്രണം, വീക്ഷണം, പ്രാവീണ്യം,

II താഴെച്ചേർക്കുന്ന വാക്യങ്ങളെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുക;

(1) തലച്ചോറിലെ സുപ്രധാനമായ ഭാഗവും ഇതുതന്നെ, (വിധി നിഷേധമാക്കുക)

(2) എന്നാൽ ഏതു ജന്തുവിന്റെ തലച്ചോറാണിതെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. (നിഷേധം വിധിയാക്കുക).

III അപോദ്ധരിക്കുക;

(1) എന്താണ് ഈ ചുളിവുകളുടെ പ്രയോജനമെന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോഴാണ് സൃഷ്ടിയിലെ ഏറ്റവും അത്ഭുതകരമായ ഒരു തത്വം നാം കണ്ടെത്തുന്നത്.

(2) തലമുറകൾ കഴിയുംതോറും ജന്തുക്കളുടെ തലച്ചോറ് വളർന്നു വളർന്നു വന്നതായി ജന്തുശാസ്ത്രപരമായ ഗവേഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

IV 1] 'ന്യൂബ്രെയിൻ' എന്നാലെന്ത്? ആ പേർ വരുവാനുള്ള കാരണമെന്ത്?

2] തലച്ചോറിന്റെ ഏതുഭാഗമാണ് യാന്ത്രികവ്യാപാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്?

3] ബുദ്ധിയുടെ ഉയർന്ന വ്യാപാരങ്ങൾ തലച്ചോറിന്റെ ഏതുഭാഗത്തിന് അധീനമാണ്?

4] തലച്ചോറിൽ അനേകം ചുളികളും ചാലുകളും കാണുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്?

5] മഹാമസ്തിഷ്കത്തിലെ കേന്ദ്രങ്ങളേവ? നിശ്ശബ്ദതലം എന്നാൽ എന്ത്?

6] മററു ജന്തുക്കളെ അപേക്ഷിച്ച് ദർശനത്തിലും ശ്രവണത്തിലും മനുഷ്യനുള്ള പ്രത്യേകതയെന്ത്?

7] മനുഷ്യരുടെയും ജന്തുക്കളുടെയും തലച്ചോറിലെ ഗന്ധകേന്ദ്രങ്ങളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുക?

8] തലച്ചോറിലെ ഏതുരണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങളുടെ വളർച്ചയാണ് സുകുമാരകലകളിൽ പ്രാവീണ്യം നേടാൻ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ സഹായിച്ചത്?

V ലഘുക്കുറിപ്പുകളെഴുതുക:

സ്പർശകേന്ദ്രം, മഹാമസ്തിഷ്കം, ഉപമസ്തിഷ്കം.

പാഠം 23

ഭീമറാവ് റാംജി അംബേദ്കർ

''തേച്ചുമിനുക്കിയാൽക്കാന്തിയും മൂല്യവും
വാച്ചിടും കല്ലുകൾ ഭാരതാംബേ,
താണുകിടക്കുന്നു നിൻ കുക്ഷിയിൽച്ചാണ-
കാണാതെയാറേഴു കോടിയിന്നും

....

തൊട്ടുകൂടാത്തവർ, തീണ്ടിക്കൂടാത്തവർ,
ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടാലും ദോഷമുള്ളോർ,
കെട്ടില്ലാത്തോർ തമ്മിലുണ്ണാത്തോരിങ്ങനെ-
യൊട്ടല്ലഹോ! ജാതിക്കോമരങ്ങൾ!''

1947 മുതൽ 1951 വരെ സ്വതന്ത്രേന്ത്യയിലെ നിയമമന്ത്രിയായിരുന്ന യുഗപ്രഭാവനായ ഭീമറാവ് റാംജി അംബേദ്ക്കറെ

ക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോഠം മഹാകവി കുമാരനാശാൻെറ മേലുദ്ധരിച്ച വരികഠം താനറിയാതെതന്നെ ആരും പാടിപോകും. ഹരിജനസമുദായത്തിലെ മഹർ എന്ന ഉപവിഭാഗത്തിൽ 1893ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ അദ്ദേഹം ഭൂജാതനായി. അന്ന് ഒരു നാട്ടുരാജാവിൻെറ ഭരണത്തിൻകീഴിലായിരുന്ന ബറോഡയാണ് കഥാപുരുഷൻെറ ജൻമദേശം. ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ അനീതികളും അഴിമതികളും കൊടുംപിരിക്കൊണ്ട കാലമായിരുന്നു അത്. അംബേദ്കറുടെ വന്ദ്യപിതാവ് പട്ടാളത്തിൽ ഒരു സുബേദാർ–മേജറായിരുന്നു. അതിനാൽ അധഃകൃതർ ചിരകാലമായി പേറിപ്പോന്ന അപമാനഭാരത്തിൽ നിന്നും അടിമത്തത്തിൽ നിന്നും തെല്ലൊന്നു മുക്തനായി ആത്മാഭിമാനത്തിൻെറ അന്തരീക്ഷത്തിലെശുദ്ധവായു നുകരാൻ അദ്ദേഹത്തിനു തരപ്പെട്ടു. തൻെറ സന്തതി പരമ്പര സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറയും സമത്വത്തിൻെറയും വെളിച്ചമേററ് നിർബാധം വളരണമെന്ന് അദ്ദേഹം സ്വാഭാവികമായി ആശിച്ചിരിക്കണം. പിതാവ് പുത്രനെ കുലതൊഴിലായ തുകൽപ്പണിക്ക് ഉഴിഞ്ഞിടാതെ വിദ്യാലയത്തിലേക്കയച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ മാത്രമേ അവശസമുദായ ങ്ങഠംക്ക് വളരാൻ കഴിയുകയുള്ളൂവെന്ന പരമാർത്ഥം ആ ക്രാന്തദർശി കണ്ടിരുന്നു.

ബറോഡയിലാണ് അംബേദ്കറുടെ ആദ്യകാലവിദ്യാഭ്യാസം നടന്നത്. അക്കാലത്ത് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഹരിജനവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട അദ്ധ്യേതാക്കഠം നന്നേകുറവായിരുന്നു. സവർണ്ണരായ സഹപാഠികളിൽനിന്ന് പലതരത്തിലുള്ള അവധീരണങ്ങളും പീഡനങ്ങളും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണ് അംബേദ്കർ വിദ്യാലയജീവിതം നയിച്ചത്. ബറോഡയിൽനിന്ന് ഹൈസ്ക്കൂഠം വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയിട്ട് അദ്ദേഹം ബോംബെയിലെ എൽഫിൻസ്റ്റൺ കോളേജിൽ ചേർന്നു; അവിടെ നിന്ന് ബി. എ. ബിരുദംനേടി. ഉദാരമതിയായ ബറോഡാ മഹാരാജാവു നൽകിയ ഒരു സ്ക്കോളർഷിപ്പിൻെറ സഹായത്തോടെ ആ യുവാവ് ഇംഗ്ലണ്ട്, അമേരിക്ക, ജർമ്മനി എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽപ്പോയി ഉപരിപഠനം നടത്തി. ധനശാസ്ത്രത്തിൽ പി. എച്ച്. ഡി. ബിരുദം നേടി; പിന്നീട് ബാർ–അററ്–ലാ എന്ന നിയമബിരുദവും സമ്പാദിച്ചു. ഇങ്ങനെ തികഞ്ഞ കഴിവുകളോടും കൈക്കോപ്പുകളോടും കൂടി ആ ധിഷണാശാലി ജീവിതരംഗത്തേക്കുവന്നു.

മഹാരാജാവിൻെറ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം ബറോഡാസർക്കാരിൻെറ കീഴിൽ ഒരു ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. എന്നാൽ അവിടെയും ഉയർന്ന ജാതിക്കാരെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന സഹപ്രവർത്തകരുടെ ധാർഷ്ട്യപൂർവ്വവും വിദ്വേഷകലുഷിതവുമായ പെരുമാററം അദ്ദേഹത്തിനെ ശല്യപ്പെടുത്തി. ജാതിവ്യവ

സ്ഥയോടുള്ള കടുത്ത പ്രതിഷേധം വിദ്യാർത്ഥിജീവിതകാല
ത്തുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വേരൂന്നിയിരുന്നു. ഉ
ദ്യോഗസ്ഥനായപ്പോൾ നേരിടേണ്ടിവന്ന അപമാനകരങ്ങളും വേദ
നാജനകങ്ങളുമായ അനുഭവങ്ങൾ അതിനെ മുററിത്തഴപ്പിച്ചു. ഉ
ദ്യോഗം രാജിവെച്ച് അദ്ദേഹം ബോംബെക്കുപോയി; കുറച്ചു
കാലംഅവിടെ ഒരു കോളേജിൽ ധനശാസ്ത്രാദ്ധ്യാപകനായി പ്ര
വർത്തിച്ചു; പിന്നെ അതും രാജിവെച്ച് അഭിഭാഷകവൃത്തി കൈ
ക്കൊണ്ടു. അതോടൊപ്പം തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യമായ ഹരിജനോ
ദ്ധാരണത്തിന് ബദ്ധപരികരനായി ഇറങ്ങുകയും ചെയ്തു.
സമുദയത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ സമയവും കഴിവുകളും ഭാവിശ്രേ
യസ്സുമെല്ലാം അദ്ദേഹം ആഹുതി ചെയ്തു.

ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഹരിജനോദ്ധാരണപരി
പാടികൾ നാടുനീളെ ഊർജ്ജിതമായി നടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു
അത്. എന്നാൽ അംബേദ്കർ ആ പൊതുധാരയിൽ ലയിക്കാൻ
ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ചരിത്രാതീതകാലംതൊട്ട് അധഃകൃതരുടെമേൽ
അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ദൈന്യത്തിന്റെയും സമസ്തജനഹാ
സ്യമായ ദാസ്യത്തിന്റേയും നിർദയമായ മർദ്ദനങ്ങളുടേയും ആഴ
മേറിയവ്രണങ്ങൾ ആ അഭിമാനമൂർത്തിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ വടു
കെട്ടിക്കിടന്നിരുന്നു. ചെറിയ ഒരു പോറൽപോലും അവയിൽനി
ന്ന് ചുടുരക്തം തെറിപ്പിച്ചു. സവർണ്ണരുടെ മനഃപരിവർത്തന
ത്തിലൂടെ, അവരുടെ ദാക്ഷിണ്യത്തിലൂടെ, ഹരിജനോദ്ധാര
ണം സാധിക്കുക എന്ന ആദർശത്തോടും അതിന്റെ പരിപാടിക
ളോടും യോജിക്കാൻ ആ അഭിമാനധനന്നു കഴിഞ്ഞില്ല. അധഃകൃ
തർഅവരുടെ അവകാശങ്ങളും സാർവത്രികമായ സമത്വവും വിട്ടു
വീഴ്ചയില്ലാത്ത സമരത്തിലൂടെ നേടണം; അതിലൂടെമാത്രമേ
അവർക്കുനേടാൻ കഴിയൂ; ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്ത
മവിശ്വാസം: അതിനാൽ ഗാന്ധിമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് അകന്നുനി
ന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സമര കാഹളം മുഴക്കി; ഹരിജനങ്ങളുടെ
ഒരു വലിയ വിഭാഗം ആ നേതാവിന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരന്നു.

എന്നും തങ്ങളെ അകററി നിർത്തുകയും അടിച്ചമർത്തുകയും
ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ പെട്ടെന്ന് മനഃപരിവർത്തനം വന്ന് നീതി പ്ര
വർത്തിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല.
അതിനാൽ അംബേദ്കർ ഹിന്ദു സമുദായത്തിലെ അപരി
ഹാര്യമായ ഈ വിടവ് അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു
കൊണ്ട് ഹരുജനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ
വേണമെന്ന് വീറോടെ വാദിച്ചു. 1928–29–ൽ സൈമൺ കമ്മീ
ഷന്റെ മുമ്പാകെ തെളിവു കൊടുത്തപ്പോഴും, 1930–
32–ൽ ലണ്ടനിൽവച്ചു നടന്ന വട്ടമേശസമ്മേളനത്തിൽ

ഹരിജനപ്രതിനിധിയായി പങ്കെടുത്തപ്പോഴും; അദ്ദേഹം ഈ വാദം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. അതിൻെറ ഫലമായി ഹരിജനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകനിയോജകമണ്ഡലങ്ങളേർപ്പെടുത്താൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെൻറ് സമ്മതിച്ചു. ഇത് മഹാത്മാഗാന്ധിയെ ഏററവുമധികം വ്യാകുലനാക്കി. വിവിധ ജാതി മതസ്ഥരെ കൂട്ടിയിണക്കി ഭാരതജനതയുടെ ഐക്യം സ്ഥാപിക്കാൻ അനവരതം ശ്രമിച്ചിരുന്ന രാഷ്ട്രപിതാവ് ഇതിനെതിരെ നിരാഹാരവ്രതം ആരംഭിച്ചതും ഒടുവിൽ ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടായതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ വസ്തുതയാണ്.

ഉത്തപ്തമായ ആ കാലഘട്ടത്തിൽനിന്നും അതിൻെറ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽനിന്നും അകന്നുനിന്ന ചിന്തിക്കുമ്പോൾഅംബേദുകറുടെ തീവ്രവാദം ദേശീയോൽഗ്രഥനത്തിനും ഭാരതഭൂമിയുടെ വിശാലമായ താൽപര്യങ്ങൾക്കും എതിരായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു തോന്നാം. നാം അദ്ദേഹത്തെ പഴിക്കാൻ തുനിഞ്ഞുവെന്നും വരാം. എന്നാൽ അനേകം നൂററാണ്ടുകളായി ഉയർന്ന ജാതിക്കാർ തുടർന്നു പോന്ന അഴിമതികളായിരുന്നു ഈ പിളർപ്പിന് വഴിവച്ചതെന്ന് വിസ്മരിക്കരുത്. നീക്കുപോക്കില്ലാത്ത സമരത്തിലൂടെതന്നെവേണ ംഅധഃകൃതർ അവരുടെഅവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാനെന്ന് അവരുടെ നേതാവിനു തോന്നിയെങ്കിൽ അതിനുത്തരവാദി ഭാരത ചരിത്രമാണ്.

ഹരിജനങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗം എക്കാലത്തും ചരിത്രപുരുഷനെ അവരുടെ വിശ്വസ്തനും ആരാദ്ധ്യനുമായ നേതാവായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ഈ ജനസമ്മതിയാണ് അദ്ദേഹത്തെ പല ഉയർന്ന സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കും നയിച്ചത്. 1926 ൽ അദ്ദേഹം ബോംബെ ലെജിസ്ലേററീവ് കൗൺസിലിലെ അംഗമായി നോമിനേററ് ചെയ്യപ്പെട്ടു. 1942 മുതൽ 1945 വരെ അംബേദ്കർ വൈസ്റോയിയുടെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കൗൺസിലിൽ അംഗമായിരുന്നു. തൊഴിൽകാര്യവകുപ്പാണ് അന്ന് അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത്. 1947-ൽ അംബേദ്കർ സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലെ ആദ്യത്തെ നിയമകാര്യമന്ത്രിയായി സ്ഥാനമേററു. നമ്മുടെ ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹം വഹിച്ചിട്ടുള്ള മാന്യമായ പങ്ക് ഒരു കാലത്തും വിസ്മരിക്കപ്പെടുകയില്ല.

ഈ ഉയർന്ന സ്ഥാനങ്ങളിലിരിക്കുമ്പോഴും അംബേദ്കർ സ്വസമുദായത്തിൻെറ ഒരെളിയ സേവകനായിത്തുടർന്നു. പണത്തിനും പദവിക്കും അദ്ദേഹത്തെ ഒരുകാലത്തും വ്യാമോഹിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഹരിജനങ്ങളുടെ താത്പര്യത്തിനും തൻെറ ആദർശത്തിനും മനസാക്ഷിക്കും നിരക്കാത്ത ഏതു പദവിയും ഏതു നേട്ടവും അദ്ദേഹം തൊണ്ടിനെപ്പോലെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

1951–ൽ അംബേദ്കർ കേന്ദ്ര സർക്കാറിലെ നിയമമന്ത്രിപദം വിട്ടിറങ്ങി; വീണ്ടും സമുദായസേവനത്തിൻ മുഴുകി. ഹിന്ദുസമുദായത്തിനകത്തുനിന്നുകൊണ്ട് ഹരിജനങ്ങൾക്ക് സമത്വവും ജൻമാവകാശങ്ങളും വീണ്ടെടുക്കാനും സ്വാഭിമാനം പുലർത്താനും കഴിയുകയില്ലെന്ന വിശ്വാസം ഓരോനാൾകഴിയുതോറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അധികമധികം രൂഢമൂലമായി. ഒടുവിൽ 1956–ൽ അദ്ദേഹം രണ്ടുലക്ഷത്തോളം അനുയായികളോടുക്കൂടി ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ചു. അതുകഴിഞ്ഞ് രണ്ടുമാസത്തിനുള്ളിൽ 1956ഡിസംബർ 6–ാംതീയതി ആ വന്ദ്യനേതാവ് കാലയവനി കയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോഭവിക്കുകയും ചെയതു.

> ''നമസ് കാരമുപഗുപ്താ, വരിക ഭവാൻ നിർവാണ
> നിമഗ്നനാകാതെ വീണ്ടും ലോകസേവയ്ക്കായ്''

എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ഏതുഹൃദയാലുവിനുംതോന്നിപ്പോകും; അംബേദ്കറുടെ നിസ്വാർത്ഥസേവനങ്ങൾ ഓർക്കുമ്പോൾ. സമരത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം അവലംബിച്ചത് എന്നതിനാൽ ആ സേവനങ്ങളുടെ വില ഇടിഞ്ഞുപോകുന്നില്ല.

ധീരനും സത്യസന്ധനും നിസ്വാർത്ഥനും ആയ ഒരു സമുദായസേവകൻ, നിപുണനായ ഒരു ഭരണകർത്താവ്, വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു നിയമജ്ഞൻ ഈ നിലകളിലെല്ലാംഅംബേദ്കർപ്രഖ്യാതനാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തായ വ്യക്തിത്വത്തിന് ആരാദ്ധ്യമായ വേറൊരു വശമുള്ളത് അത്രതന്നെ പ്രസിദ്ധമല്ല. ഈ ഉപന്യാസം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അതിനെക്കുറിച്ചു കൂടി അൽപ്പം പറയാനുണ്ട്.

ഭാരതഭൂമിയുടെ ചരിത്രത്തിലും ചിരന്തന സംസ്കാരത്തിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അടിയുറച്ച പാണ്ഡിത്യം നേടിയവർ അപൂർവമാണ്. ആര്യൻമാർ ഏതോ വിദേശത്തുനിന്ന് ഇൻഡ്യയിലേക്കുവന്നവരാണെന്നും, അവർ ഇവിടത്തെ ആദിമനിവാസികളായ ദ്രാവിഡരെ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ച് പുഷ്കലമായ ദ്രാവിഡ സംസ്ക്കാരത്തെ നശിപ്പിച്ചുവെന്നും, നമ്മുടെ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളുടെ താളുകളിൽ എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരാണ് ഈ പ്രചാരവേല തുടങ്ങിവച്ചതെങ്കിലും ഭാരതീയരായ ചരിത്രകാരൻമാരും അവരെ പിൻപററുകയേ ഉണ്ടായുള്ളു. ആര്യൻമാരുടെ ഇടയിൽ ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ എന്നീ മൂന്നു വർണ്ണങ്ങളെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും വൈദികകാലത്ത് ദസ്യുക്കളെന്ന് അവർ വിളിച്ചുപോന്ന ദ്രാവിഡരാണ് പിന്നീട് ശൂദ്രരായി മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ടതെന്നും ചില ഗ്രന്ഥകാരൻമാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ

അംബേദ്കർ എതിർത്തു. ആര്യൻമാർ അന്യദേശത്തുനിന്നും വന്നവരാണെന്നൂഹിക്കാൻ മതിയായ ഒരു തെളിവും ഋഗ്വേദത്തിൽ നിന്ന് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് ആ പണ്ഡിതാഗ്രേസരൻെറ ഖണ്ഡിതമായ അഭിപ്രായം. 'ആര്യൻ' എന്ന പദം ഋഗ്വേദത്തിൽ ഒരടിത്തും ഒരു പ്രത്യേക ജനവർഗ്ഗത്തിൻെറ സംജ്ഞയായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, അത് ഒരു പ്രത്യേക സംസ്കാരത്തെയും ജീവിതരീതിയേയും കുറിക്കുന്ന ശബ്ദം മാത്രമാണെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. ചിലർ വാദിക്കുന്നതുപോലെ, ആര്യൻമാർ വൈദേശികരായ ജേതാക്കളായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവർ അതിനെക്കുറിച്ച് വീണ്ടും വീണ്ടും വീമ്പു പറയുമായിരുന്നുവെന്നും ഋഗ്വേദത്തിൽ അങ്ങനെ ചെയ്തു കാണുന്നില്ലെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ''ആര്യൻ'' എന്ന ഒരു പ്രത്യേക ജനവർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ടതും ആ വർഗ്ഗം മററുള്ളവയെക്കാരം കായികമായി മെച്ചപ്പെട്ടതാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടതും ജർമ്മൻകാരാണ്. ചിലർ ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതൻമാർ ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ അനുകൂലിച്ചു; കാരണം, തങ്ങളുടെ മേൻമ സ്ഥാപിക്കാൻ അതു സഹായകമായതുതന്നെ; ഇതായിരുന്നു അംബദ്കറുടെ വാദഗതി.

ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൻെറ നാലാം ദശകത്തിൽ നടത്തിയ ഖനനങ്ങളുടെ ഫലമായി വെളിച്ചം കണ്ട സൈന്ധവ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് കഴിഞ്ഞ കുറെ വർഷങ്ങളായി അവതരിക്കപ്പെട്ട പല നിഗമനങ്ങളും അഭദ്രമാണെന്ന് ഇപ്പോരം ചില ഗവേഷകൻമാർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുത ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസ്താവ്യമാണ്. സൈന്ധവസംസ്കാരം ആര്യേതരവും ആര്യൻമാരുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പുള്ളതും ആണെന്ന അഭിപ്രായം അടുത്തകാലംവരെ ഗതാനുഗതികന്യായേന എല്ലാവരും അംഗീകരിച്ചുപോന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇന്ന് അത് പുനഃപരിശോധനയ്ക്കു വിഷയമായിട്ടുണ്ട്. ഈ പുതിയ ചിന്താഗതിയുടെ ഉദ്ഘാടകൻമാരിൽ ഒരാളാണ് അംബേദ്കർ.

പദങ്ങരം

യുഗപ്രഭാവൻ, ആത്മാഭിമാനം, സ്വാഭാവികമായി, സവർണ്ണർ, അവധീരണം, പീഡനം, ഉദാരമതി, കൈക്കോപ്പ്, ധീഷണശാലീ, ധാർഷ്ട്യപൂർവ്വം, വിദ്വേഷകലുഷിതം, ജീവിതലക്ഷ്യം, ബദ്ധപരികരൻ, ഭാവിശ്രേയസ്സ്, പൊതുധാര, സമത്ജനഹാസ്യം, മനഃപരിവർത്തനം, ദാക്ഷിണ്യം, അഭിമാനധനൻ, സാർവ്വത്രികം, ഉത്തമവിശ്വാസം, അപരിഹാര്യം, അസന്നിഗ്ധം, ഉദ്ധൃതം, ആരാദ്ധ്യൻ, ജനസമ്മതി, വ്യാമോഹിപ്പിക്കുക, ജൻമാവകാശം, തിരോഭവിക്കുക, നിയമജ്ഞൻ, പുഷ്പകലശസ്യു, പണ്ഡിതാഗ്രേസരൻ, സംജ്ഞാ, ജേതാവ്, നിഗമനം, അഭദ്രം, ആര്യേതരം, ഗതാനുഗതികന്യായം, പുനഃപരിശോധന, ഉദ്ഘാടകൻ.

അഭ്യാസം

I a) വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:
യുഗപ്രഭാവൻ, ആത്മാഭിമാനം, സ്വാഭാവികമായി, കൈക്കോപ്പ്, ധിഷണാശാലി, കലുഷിതം, ജീവിതലക്ഷ്യം, ബദ്ധപരികരൻ, പൊതുധാര, മനഃപരിവർത്തനം, ഉത്തമവിശ്വാസം, അപരിഹാര്യം, വ്യാമോഹിപ്പിക്കുക, ജന്മാവകാശം, തിരോഭവിക്കുക, നിഗമനം, ജേതാവ്, ഗതാനുഗതികന്യായേന, പുനഃപരിശോധന, പിൻപററുക, വടുകെട്ടിക്കിടക്കുക, സമരകാഹളം മുഴുക്കുക, വീറോടെ വാദിക്കുക, മാന്യമായ പങ്ക്, ഖണ്ഡിതമായ അഭിപ്രായം, എഴുതി പിടിപ്പിക്കുക.

b) കൃത്തുക്കളെയും തദ്ധിതങ്ങളെയും വേർതിരിക്കുക:
സ്വാഭാവികം, അവധീരണം, പീഡനം, ധാർഷ്ട്യം, ദൈന്യം, ദാസ്യം, ദാക്ഷിണ്യം, പരിഹാര്യം, താത്പര്യം, മാന്യം, പാണ്ഡിത്യം, കായികം, നിഗമനം, പരിശോധന, ഐക്യം.

II അപഗ്രഥിക്കുക:

1) അതിനാൽ അധഃകൃതർ ചിരകാലമായി പേറിപ്പോന്ന അവമാനഭാരത്തിൽനിന്നും അടിമത്തത്തിൽനിന്നും തെല്ലൊന്നു മുക്തനായിആത്മാഭിമാനത്തിൻെറ അന്തരീക്ഷത്തിലെ ശുദ്ധവായു നുകരാൻ അദ്ദേഹത്തിനു തരപ്പെട്ടു.

2) തൻെറ സന്തതിപരമ്പര സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറയും സമത്വത്തിൻെറയും വെളിച്ചമേററ് നിർബാധം വളരണമെന്ന് അദ്ദേഹം സ്വാഭാവികമായി ആശിച്ചിരിക്കണം.

3) അതിനാൽ അംബേദ്കർ ഹിന്ദുസമുദായത്തിലെ അപരിഹാര്യമായ ഈ വിടവ് അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് ഹരിജനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ വേണമെന്ന് വീറോടെ വാദിച്ചു.

4) വിവിധജാതി മതസ്ഥരെ കൂട്ടിയിണക്കി ഭാരതജനതയുടെ ഐക്യം സ്ഥാപിക്കാൻ അനവരതം ശ്രമിച്ചിരുന്ന രാഷ്ട്രപിതാവ് ഇതിനെതിരെ നിരാഹാരവ്രതം ആരംഭിച്ചതും ഒടുവിൽ ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടായതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ വസ്തുതയാണ്.

5) പണത്തിനും പദവിക്കും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു കാലത്തും വ്യാമോഹിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

6) ആര്യന്മാർ ഏതോ വിദേശത്തുനിന്ന് ഇൻഡ്യയിലേക്ക് വന്നവരാണെന്നും അവർ ഇവിടത്തെ ആദിമനിവാസികളായ ദ്രാവിഡരെ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ച് പുഷ്ക്കലമായ ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തെ നശിപ്പിച്ചുവെന്നും നമ്മുടെ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളുടെ താളുകളിൽ എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

III ചൂർണ്ണികകളെ സംയോജിപ്പിച്ച് ഒരു മഹാവാക്യമോ സങ്കീർണ്ണകമോ ആക്കുക:

1) ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ച് അദ്ദേഹം ബോംബെയ്ക്കുപോയി. കുറച്ചുകാലം അവിടെ ഒരു കോളേജിൽ ധനശാസ്ത്രാധ്യാപകനായി പ്രവർത്തിച്ചു. പിന്നെ അതും രാജിവച്ച്അഭിഭാഷകവൃത്തി കൈകൊണ്ടു.

(2) അധഃകൃതർ അവരുടെ അവകാശങ്ങളും സാർവ്വത്രികമായ സമത്വവും വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത സമരത്തിലൂടെ നേടണം; അതിലൂടെ മാത്രമേ അവർക്കു നേടാൻ കഴിയൂ, ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തമവിശ്വാസം.

(3) അതിനാൽ ഗാന്ധിമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് അകന്നുനിന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സമരകാഹളം മുഴക്കി. ഹരിജനങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ വിഭാഗം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരന്നു.

IV (1) സൈനികവൃത്തികൊണ്ട് അംബേദ്കറുടെ പിതാവിനു ലഭിച്ച വലിയ മെച്ചം എന്തായിരുന്നു?

(2) അധഃകൃതരുടെ നേതൃത്വം വഹിക്കാനുള്ള കഴിവുകൾ കഥാപുരുഷനു എങ്ങനെ കൈവന്നു?

(3) സർക്കാർ ഉദ്യോഗം ഉപേക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ച സംഗതി എന്തായിരുന്നു?

(4) ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അംബേദ്കറുടെ ഹൃദയത്തിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥയോട് കടുത്തവെറുപ്പ് വേരൂന്നാൻ എങ്ങനെ ഇടയായി?

(5) അദ്ദേഹം ഗാന്ധിമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് അകന്നുനിൽക്കാൻ കാരണമെന്ത്?

(6) കഥാനായകൻ വഹിച്ച സമുന്നതപദവികൾ ഏവ?

(7) ഒരു പുറത്തിൽക്കവിയാതെ അംബേദ്കറുടെ സ്വഭാവം നിരൂപണം ചെയ്യുക.

(8) പാശ്ചാത്യരായ ഭാരതചിത്രകാരൻമാരുടെ ഏതേതഭിപ്രായങ്ങളെയാണ് അംബേദ്കർ ഖണ്ഡിച്ചത്?

പാഠം 24

ബാല്യകാലസഖി

മുതിർന്നു, മെല്ലെച്ചെറുപിച്ചവെപ്പാൻ
തുടർന്ന നാൾതൊട്ടു പിരിഞ്ഞിടാതേ,
ഒരമ്മതൻ രണ്ടു കിടാങ്ങളെന്ന-
പോലെക്കഴിച്ചൂ പല തിങ്ങൾ ഞങ്ങൾ. 1

കളിച്ചുകൊള്ളട്ടെ യഥേഷ്ടമെങ്ങോ
മററുള്ള കൂട്ടാളികളായിരം പേർ;
ഞങ്ങൾക്കു സർവോൽസവവും വിളഞ്ഞ-
താ ഞങ്ങൾ ചേർന്നൊക്കുമിടത്തിൽ മാത്രം. 2

ഒരേ കളിപ്പാട്ട, മൊരേ കളിക്കൂ-
ത്തൊരേ കളിക്കൊട്ടിലൊരേ വികാരം;
ഒരാൾക്കു മററാൾ തണൽ;—ഈ നിലയ്ക്കാ-
യിരിന്നു ഹാ, കൊച്ചുകിടാങ്ങൾ ഞങ്ങൾ!

ഓടിക്കളിച്ചോട്ടു വിശന്നു ചെന്ന-
ങ്ങ'മ്മേ, പഴം പാലവിലെ'ന്നു കെഞ്ചി
ചേറാണ്ട ചെംതാരെതിർ പിഞ്ചുകൈയാൽ-
ച്ചേലാഞ്ചലത്തിൽക്കസവിട്ടിടുമ്പോൾ.

ഒരാളെയായ്ത്തൻ മടിയിൽക്കരേററാൻ
കൈനീട്ടി, യീഞങ്ങളെ മാറിമാറി
ശാഠ്യം പിടിപ്പിക്കുകയാണു തായ-
മാർക്കന്നു വാൽസല്യപരം വിനോദം! 7

മന്നിൽ സ്വയം വിണ്ണിനെയരചിക്കു-
മാശ്ശൈശവത്തിന്റെ തപോബലത്തെ
കെടുക്കുവാൻ ദേവകൾ ചൊല്ലിയിട്ടോ,
കൗമാരമൊട്ടൊട്ടടിവെച്ചടുത്തു! 8

കണ്ണുനീർത്തുള്ളി] [നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ

അഭ്യാസം

1] ഈ കവിതയിൽ വ്യഞ്ജിക്കുന്ന പ്രധാനഭാവമെന്ത്?
2] 'തായമാർക്കന്നു വാത്സല്യപരം വിനോദം' ആയിരുന്നതെന്ത്?
3] ശൈശവം തപോബലത്തോടുകൂടിയതാണ് എന്നു പറവാൻ കാരണ-
മെന്ത്?
4] ഏതാണ് മന്നിൽ വിണ്ണിനെ രചിച്ചത്?
5] കൗമാരത്തെ ആർ എന്തിനുവേണ്ടി അയച്ചു എന്നാണ് കവി ആശങ്ക-
ക്കുന്നത്? അങ്ങനെ ശങ്കിപ്പാൻ കാരണമെന്ത്?
6] തപോഭംഗം ചെയ്യാൻ ദേവൻമാർ ആരെ നിയോഗിച്ചതായാണ് പു-
പുരാണങ്ങളിൽ സാധാരണ പറഞ്ഞു കാണുന്നത്?
7] 'കൗമാരമൊട്ടൊട്ടടിവെച്ചടുത്തു'. കൗമാരത്തിന് ആരോടുള്ള
സാദൃശ്യമാണ് ഇവിടെ വ്യഞ്ജിക്കുന്നത്?

അനന്തമായ വിശ്വം

''അനന്തമജ്ഞാതമവർണ്ണനീയ–
മീലോകഗോളം തിരിയുന്ന മാർഗ്ഗം;
അതിങ്കലെങ്ങാണ്ടൊരിടത്തിരുന്നു
നോക്കുന്നു മർത്ത്യൻ കഥയെന്തുകണ്ടു!''

നാം അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമി ഏതാണ്ട് 12742 കിലോമീററർ വ്യാസമുള്ള ഒരു മഹാഗോളമാണ്. 500 കോടിയോളം ജനങ്ങളെയും വേറെ അസംഖ്യം ജീവജാലങ്ങളെയും മാമലകളെയും മഹാസമുദ്രങ്ങളെയും അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അമ്പോ! എന്തൊരു വലുപ്പം എന്നു തോന്നുന്നുവല്ലേ? ശരിതന്നെ, എന്നാൽ വിശ്വത്തെ അപേക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഭൂമി ഒരു മണൽത്തരി മാത്രമാണ്. വിജ്ഞാനം അനുനിമിഷം വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആധുനികയുഗത്തിലും വിശ്വം അനന്തവും അജ്ഞാതവുമായിത്തന്നെ അവശേഷിക്കുന്നു.

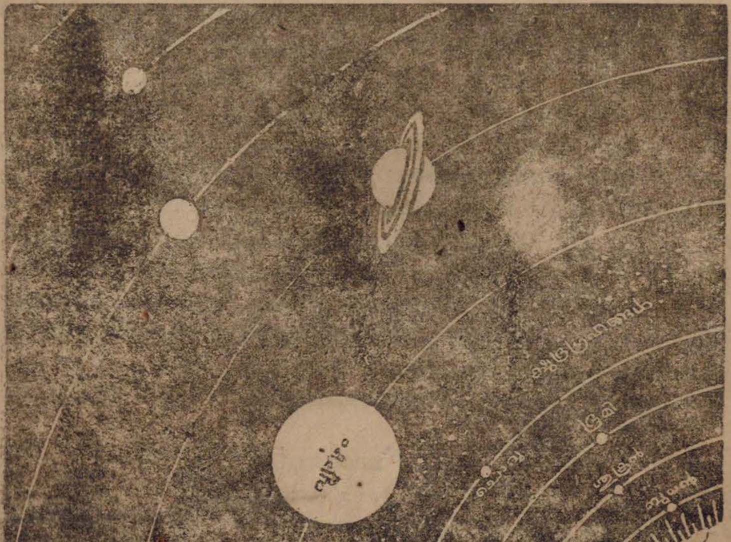

ഭൂമി സൗരയൂഥത്തിലെ ഒരംഗമാണ്. സൗരയൂഥം അപരിമേയമായ വിശ്വത്തിലെ എണ്ണമററ ഗോളസമൂഹങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണെന്ന് ഓർക്കണം. സൂര്യനാണ് സൗരയൂഥത്തിലെ കുലകൂടസ്ഥൻ. ഭൂമിക്കുപുറമെ കുജൻ; ബുധൻ, വ്യാഴം, ശുക്രൻ, ശനി, യൂറാനസ്, നെപ്ററ്യൂൺ, പ്ലൂട്ടോ എന്നീ ഗോളങ്ങളും ഈ തറവാട്ടിലെ പ്രമുഖാംഗങ്ങളത്രേ. ഇവയെല്ലാം പ്രകാശിക്കുന്നത് സ്വന്തം പ്രഭകൊണ്ടല്ല, ആദിത്യൻെറ കാന്തി പ്രതിഫലിച്ചിട്ടാണ്. ഗ്രഹങ്ങൾ എന്ന സംജ്ഞകൊണ്ടാണ് ജോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇവഅറിയപ്പെടുന്നത്. കുജൻ, ബുധൻ, വ്യാഴം, ശുക്രൻ, ശനി എന്നീഗ്രഹങ്ങളെ നഗ്നനേത്രംകൊണ്ടുകാണാം. യുറാനസ്, നെപ്ററ്യൂൺ, പ്ലൂട്ടോ എന്നിവയെ ദൂരദർശിനിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി മാത്രമേ ദർശിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ചന്ദ്രനെക്കുറിച്ച് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ, എന്നല്ലേ ശങ്കിക്കുന്നത്? ചന്ദ്രൻ ഗ്രഹമല്ല. അതു ഭൂമിയുടെ ഉപഗ്രഹം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ഗ്രഹങ്ങൾ സൂര്യനെ നിരന്തരമായി നിശ്ചിത മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയെ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; അതോടൊപ്പം സൂര്യനെയും.

ബുധൻ, ശുക്രൻ ഇവയൊഴിച്ചുള്ള ഗ്രഹങ്ങൾക്കെല്ലാം ഭൂമിക്കെന്നപോലെ ചന്ദ്രൻമാരുണ്ട്. ദൂരദർശിനിയിൽക്കൂടി മാത്രമേ അവയെ കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ചൊവ്വായ്ക്കു രണ്ടും വ്യാഴത്തിനു പത്തും ചന്ദ്രൻമാരുണ്ട്. വ്യാഴത്തിൻെറ ആകാശത്തിൽ ഒരു ചന്ദ്രൻ അസ്തമിക്കുമ്പോഴേക്ക് മറെറാരു ചന്ദ്രൻ ഉദിക്കും. ചിലപ്പോൾ രണ്ടോ മൂന്നോ ചന്ദ്രൻമാരെ ഏകകാലത്തു തന്നെ കാണുകയും ചെയ്യാം. ശനിക്കുമുണ്ട് പത്തു ചന്ദ്രൻമാർ. ഈ ഗ്രഹത്തിനുചുററും മൂന്നു പ്രഭാവലയങ്ങൾ ഉള്ളതായി വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നു. നാലാമതൊരു തേജോവലയം കൂടിയുള്ളതായി അടുത്തകാലത്തെ വിദഗ്ധ നിരീക്ഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോഗ്രഹത്തിൻെറയും ഉപഗ്രഹങ്ങൾ അതാതു ഗ്രഹത്തെ ചുററുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ കുലകൂടസ്ഥനായ സൂര്യനെയും ചുററുന്നു. ഭാവന ചെയ്തു നോക്കൂ, എത്ര ഗംഭീരമായ സംഘനൃത്തം!

ഗ്രഹങ്ങൾ സൂര്യനെ ചുററുന്നത് അപ്രദക്ഷിണമായിട്ടത്രേ. (Anti- clock- wise)- പടിഞ്ഞാറുനിന്ന് കിഴക്കോട്ടാണ് അവ നീങ്ങുന്നത്. ഇതിനു പുറമേ അവയ്ക്ക് വേറൊരു ചലനം കൂടിയുണ്ട്. എല്ലാംസ്വന്തം(സാങ്കല്പികമായ) അച്ചുതണ്ടിൻമേൽ

കറങ്ങുന്നു. അഥവാ സ്വയം ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നു. സ്വയം ചുററുന്ന ഒരു നർത്തകി അതോടുകൂടി രംഗവേദിയെയും ചുററുന്നതിനു സമാനമാണ് ഗ്രഹങ്ങളുടെ ചലനമെന്നർത്ഥം. കറങ്ങികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പമ്പരം അതോടൊപ്പം ഒരു വൃത്തമാർഗ്ഗത്തിൽ നീങ്ങുന്നതുപോലെയാണ് ഗ്രഹസഞ്ചാരം എന്നു പറയാം. ഭൂമി ഇങ്ങനെ അതിൻെറ അച്ചുതണ്ടിൻമേൽ കറങ്ങുന്നതിൻെറ ഫലമാണ് ദിനരാത്രങ്ങൾ. ഈ ഭ്രമണവും പടിഞ്ഞാറുനിന്ന് കിഴക്കോട്ടാണ്. ഭൂമിയിലുള്ള നമുക്ക് ഭൂമി ഇളകാതെ നിൽക്കുന്നുവെന്നും സൂര്യൻ കിഴക്കുദിച്ച് പ്രദക്ഷിണമായി പടിഞ്ഞാട്ടു നീങ്ങുന്നുവെന്നുമാണ് തോന്നുന്നത്. നാം കയറിയിട്ടുള്ള തോണി പുഴയുടെ മറുകരയിലേക്കു നീങ്ങുമ്പോൾ തോണി ഇളകാതെ നിൽക്കുന്നുവെന്നും മറുകര നമ്മെ സമീപിക്കുന്നുവെന്നും തോന്നാറില്ലേ? അതുപോലെയുള്ളൊരു വിഭ്രാന്തിമാത്രമാണ് മേല്പറഞ്ഞ അനുഭവമെന്ന് ഭാരതീയജ്യൌതിഷികളിൽ പ്രമുഖനായ ആര്യഭടൻ വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഭൂമിയിലെന്നപോലെ കുജാദികളായ മററു ഗ്രഹങ്ങളിലും രാപ്പകലുകളുണ്ട്. എന്നാൽ ദിവസത്തിൻെറ ദൈർഘ്യം ഓരോ ഗ്രഹത്തിലും ഒരോന്നാണെന്ന് ഓർക്കണം. സ്വയം ഭ്രമണത്തിൻെറ വേഗതയിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് ഇതിനു കാരണം. കുജനിലെ ദിവസത്തിൻെറ ദൈർഘ്യം ഭൂമിയിലേതുപോലെ ഏതാണ്ട് ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറാണ്. എന്നാൽ വ്യാഴവും ശനിയും വലിയ ഭാരമുള്ള ഗ്രഹങ്ങളാണെങ്കിലും കൂടുതൽ വേഗത്തിലാണ് സ്വയം ചുററികൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. വ്യാഴം പത്തു മണിക്കൂറുകൊണ്ടും ശനി പത്തര മണിക്കൂറുകൊണ്ടും ഒരു പ്രാവശ്യം സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിൻമേൽ ചുററുന്നു. അതിനാൽ വ്യാഴത്തിലെ ദിവസദൈർഘ്യം പത്തുമണിക്കൂറാണ്. ശനിയിൽ പത്തരയും. ഭൂമിയിലെ ആറു ദിവസവുംഒൻപതുമണിക്കൂറും കൂടിയതാണ് പ്ലൂട്ടോവിലെ ഒരു ദിവസം. ഗ്രഹങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ സൂര്യനും സ്വന്തംഅച്ചുതണ്ടിൻമേൽ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 27 ദിവസം കൊണ്ടാണ് ആദിത്യൻെറ ഒരു കറക്കം പൂർത്തിയാകുന്നത്.

സൂര്യന് ഏററവും അടുത്തുകിടക്കുന്ന ഗ്രഹമാണ് ബുധൻ. ബുധൻ, ശുക്രൻ, ഭൂമി, ചൊവ്വ, വ്യാഴം, ശനി, യൂറാനസ്, നെപ്ററ്യൂൺ, പ്ലൂട്ടോ ഈ ക്രമത്തിലാണ് ഗ്രഹങ്ങളുടെ സൂര്യനിൽ നിന്നുള്ള അവസ്ഥാനം. കേന്ദ്രസ്ഥനായ സൂര്യനിൽ നിന്ന് അകലുംതോറും ഗ്രഹത്തിൻെറ ഭ്രമണപഥത്തിനു വ്യാപ്തി കൂടുമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പ്ലൂട്ടോവിൻെറ സഞ്ചാരപഥമാണ് ഏററവുമധികം ദീർഘം.

സൗരയൂഥത്തിലെ ഗ്രഹങ്ങളിൽവച്ച് ഏററവുമധികം വലുത് വ്യാഴമാണ്. ഭൂമിയുടെ 1414 പങ്കുവലിപ്പമുള്ളതാണ് ആ ഗ്രഹം. രണ്ടാം സ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്ന ശനിക്ക് വ്യാഴൻെറ പകുതി വലുപ്പമേയുള്ളു. എല്ലാഗ്രഹങ്ങളും ഒന്നിച്ചു കൂടിയാലും വലുപ്പത്തിൽ സൂര്യൻെറ 1/600 അംശമേ ആകയുള്ളൂ.

ഏററവും ഭാരം കൂടിയ ഗ്രഹവും വ്യാഴമാണ്. ഭൂമിയുടെ 388 മടങ്ങു ഭാരമുണ്ട് വ്യാഴത്തിന്. ശനിയുടെ ഭാരം അതിൻെറ നാലിലൊരുഭാഗം മാത്രമാണ്. എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളുടെയും ഭാരത്തിൻെറ ആകത്തുകയുടെ 700 മടങ്ങാണ് സൂര്യൻെറ ഭാരം.

ഗ്രഹങ്ങളും ഉപഗ്രഹങ്ങളും സുനിശ്ചിതങ്ങളായ അവയുടെ സഞ്ചാരപഥങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിക്കാതെ നോക്കുന്നത് ഏതു ശക്തിയാണ്? ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം പ്രകൃതിയുടെ ഒരു വലിയ രഹസ്യമാകുന്നു—ആകർഷണശക്തി. വിശ്വത്തിലുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കളും പരസ്പരം ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തു മറെറാന്നിൻമേൽ ചെലുത്തുന്ന ആകർഷണശക്തി അവ തമ്മിലുള്ള ദൂരം കൂടുന്തോറും കുറയും. ഭാരം കൂടിയ വസ്തുവിന് ഭാരം കുറഞ്ഞതിനെക്കാൾ ആകർഷണശക്തി അധികമാണുതാനും. സൗരയൂഥത്തിലെ അംഗങ്ങളിൽ ഏററവുമധികം ഭാരമുള്ളത് സൂര്യനാണെന്ന് മേൽപ്രസ്താവിച്ചത് ഓർക്കുമല്ലോ. ഏററവുമധികം ആകർഷണശക്തിയും ആ കുലപതിക്കുതന്നെ. മഹാഗ്രഹങ്ങളായ വ്യാഴത്തിനോ ശനിക്കോപോലും തറവാട്ടിൽക്കാരണവരുടെ ബലിഷ്ഠമായ പിടിയിൽനിന്ന് തെല്ലെങ്കിലും വ്യതിചലിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എന്തൊരച്ചടക്കം!

എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളെയും ഉപഗ്രഹങ്ങളെയും സുനിശ്ചിതപഥത്തിൽ ചുററിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൂര്യനും മറെറാരാകർഷണശക്തിക്കു വിധേയമായി സദാ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചം ചലനാത്മകമാണ്. ഒന്നുംതന്നെ ഒരുനിമിഷംപോലും നിന്നേടത്തു നില്ക്കുന്നില്ല.

ഇതുവരെപ്പറഞ്ഞത് സൗരയൂഥത്തിലെ ഭാരംകൂടിയ ഗോളങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. ഇവയ്ക്കു പുറമേ ഈ കുടുംബത്തിൽ ലഘുഭാരങ്ങളായ വളരെയേറെ അംഗങ്ങളുണ്ട്—ക്ഷുദ്രഗ്രഹങ്ങൾ (Asteroids) ഉല്ക്കകൾ (Meteors), ധൂമകേതുക്കൾ (Comets) എന്നീ മൂന്നു വിഭാഗത്തിൽ അവയെ ഉൾപ്പെടുത്താം.

ക്ഷുദ്രഗ്രഹങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നവ വലുപ്പം നന്നേ കുറഞ്ഞ ഖരവസ്തുക്കളാണ്. അവയിൽഅധികവും ഏതാണ്ടൊരുഗോളാകൃതിയിലാണെങ്കിലും, അങ്ങനെയല്ലാത്തവയും ധാരാളമുണ്ട്

വലുപ്പം കുടിയ ഗ്രഹങ്ങളെപ്പോലെ ക്ഷുദ്രഗ്രഹങ്ങളും സൂര്യനെ അപമണ്ഡലമായി നിരന്തരം ചുററുന്നു. എണ്ണമററവയാണെങ്കിലും നഗ്നനേത്രം കൊണ്ടുകാണാവുന്നവ ഈ കൂട്ടത്തിൽ വളരെക്കുറയും. കുജൻെറയുംവ്യാഴത്തിൻെറയുംസഞ്ചാരപഥങ്ങൾക്കിടയിലാണ് ഇവയിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഭ്രമണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കുജമാർഗ്ഗത്തെക്കടന്ന് ഭൂമിയുടെ ഭ്രമണപഥത്തിനകത്തും ചിലത് വന്നുപെട്ടിട്ടുണ്ട്. ക്ഷുദ്രഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം കൂടിയാലും വലുപ്പത്തിൽ ഭൂമിയുടെരണ്ടായിരത്തിലൊരംശമേ വരികയുള്ളുവെന്ന് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു.

തെളിഞ്ഞ ആകാശത്തിൽ രാത്രികാലത്ത് ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചാൽ, അത്യുജ്ജ്വലങ്ങളായ ചില നക്ഷത്രങ്ങൾവാനിടത്തിലൂടെമിന്നൽ വേഗത്തിൽ പാഞ്ഞ് ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നപോലെ തോന്നും. വാസ്തവത്തിൽ അവനക്ഷത്രങ്ങളല്ല; അപരിമിതമായ വശ്യത്തിൽ ചുററത്തിരിയുന്നഖരപദാർത്ഥശകലങ്ങളാണ്. അവയിൽച്ചിലത് ഭൗമാന്തീക്ഷത്തിൻെറ ഉപരിതലത്തിലൂടെ അതി

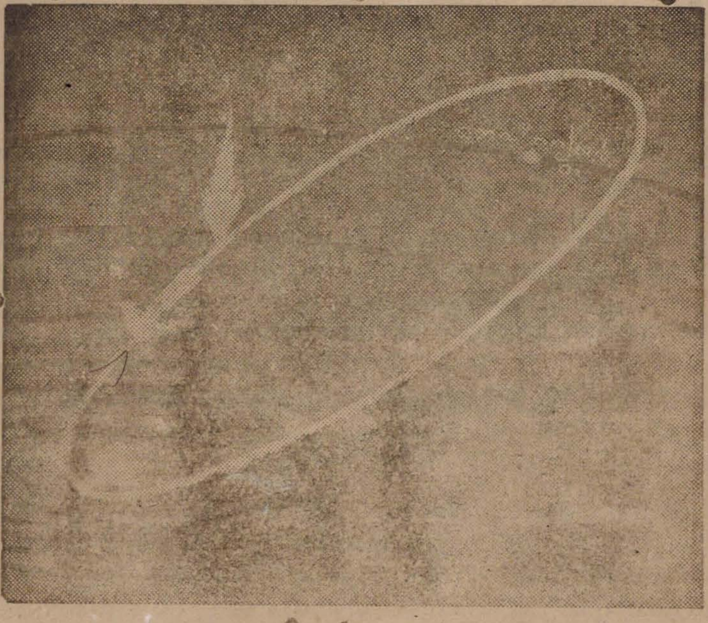

ധൂമകേതുവിൻെറ സഞ്ചാര പഥം

വേഗം പാഞ്ഞു പോകുമ്പോഠം ഘർഷണംകൊണ്ട് തപ്തമായി ജ്വലിക്കുന്നു. ഇവയാണ് ഉല്ക്കകഠം. കൊള്ളിമീൻ എന്നുംഇവയെ പറയാറുണ്ട്.

ധൂമകേതുക്കഠം സൗരയൂഥത്തിലെ മററംഗങ്ങളെപ്പോലെ എപ്പോഴും നമ്മുടെ ആകാശത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്നില്ല വളരെക്കാലം കൊണ്ട് അവ പെട്ടെന്ന് നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിലെത്തുന്നു. ഇതര ഗ്രഹങ്ങളെപ്പോലെ അവയും സൂര്യനെ ചുററുന്നു.എന്നാൽ അവയുടെ ഭ്രമണപഥങ്ങഠം അതിദീർഘങ്ങളാണ്. താരതമ്യേന ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞ ഭ്രമണപഥമുള്ളധൂമകേതുക്കഠം 2.3 കൊല്ലം മുതൽ 17.9 കൊല്ലംകൊണ്ട് ഒരു ഭ്രമണം പൂർത്തിയാക്കുന്നു. എന്നാൽ 200_ൽ അധികം വർഷങ്ങഠംകൊണ്ടാണ് പല ധൂമകേതുക്കളും ഒരു ചുററൽ മുഴുമിക്കുന്നത്.

ജ്വലിക്കുന്നവാതകങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് ധൂമകേതു. വലുപ്പം കൂടുമെങ്കിലും ഭാരം അതീവ ലഘുവാണ്. സൂര്യനിൽ നിന്നകന്നിരിക്കുമ്പോഠം വളരെ മന്ദമായാണ് അതിൻെറ ഗതി. സൂര്യനോട് അടുക്കുന്തോറും ഗതിവേഗവും പ്രകാശവും കൂടി ക്കൂടി വരും. അപ്പോഠം ആദിത്യൻെറ എതിർദിശയിലായി ഒരു വാൽ വളർന്ന് വരികയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ ഗ്രഹത്തിന് വാൽനക്ഷത്രം എന്ന അപരനാമധേയം കൈവന്നത്. ചിലതിൻെറ പുച്ഛം ആകാശത്തിൽ വളരെ ദൂരത്തോളം നീണ്ടുകിടക്കും സൂര്യനിൽനിന്ന്അകലുന്തോറും വാൽ കുറുതായിക്കുറുതായി ഒടുവിൽ തീരെ ഇല്ലാതാകും.

146 കോടി 88 ലക്ഷം കിലോമീററർ അകലെയുള്ള സൂര്യനാണ് ഭൂമിക്കു വേണ്ടുന്ന ചൂടും വെളിച്ചവും നല്കി ക്കൊണ്ടുരിക്കുന്നത്. ചിലപ്പോഠം ഭൂമിയെ ചുട്ടുപൊള്ളിക്കുന്ന ശക്തിയും അതുതന്നെ. ഇതിൽനിന്ന് സൂര്യമണ്ഡലത്തിലെ ഊഷ്മാവിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങഠംക്ക് ഏറെക്കുറെ അനുമാനിക്കാം. ഘനരൂപത്തിലോദ്രവരുപത്തിലോ അവിടെ ഒരു വസ്തുവിനും നിലനില്ക്കാവുന്നതല്ല. ലോഹങ്ങളും ധാധുക്കളും കൂടി അവിടെ വാതകാവസ്ഥയിലാണ് വർത്തിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ സൗരയൂഥത്തിൻെറ കഥയാണ് ഇതുവരെപ്പറഞ്ഞത്. അനന്തമായ വിശ്വത്തിൽ ഇതുപോലെയുള്ള അസംഖ്യം സൗരയൂഥങ്ങഠം വേറെയുമുണ്ട്; പിന്നെയും വളരെയേറെ സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുമുണ്ട്. ഓരോ നക്ഷത്രവും ഒരു സൂര്യനാണ്. നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ചിലതിന് നമ്മുടെ സൂര്യനെക്കാഠം വലുപ്പവും പ്രകാശവും ഊഷ്മാവും കൂടുതലുണ്ടുതാനും. സൂര്യനെക്കാഠം

പത്തുലക്ഷം മടങ്ങു പ്രകാശമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളുണ്ട്. ദൂരത്തിൻെറ ആധിക്യം കൊണ്ട് അവയുടെ അത്യുജ്ജ്വലത നാം അറിയുന്നില്ലെന്നേയുള്ളൂ.

സൂര്യനിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വെളിച്ചം കേവലം 8 മിനിററ് കൊണ്ട് 146 കോടി 88 ലക്ഷം കിലോമീററർ തരണം ചെയ്ത് ഭൂമിയിലെത്തുന്നു. ഏററവും വേഗത്തിലോടുന്ന തീവണ്ടിക്ക് 175 കൊല്ലം വേണം ഇത്രയും ദൂരം സഞ്ചരിക്കാൻ. ഇത്രയും വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന വെളിച്ചം ഏററവും അടുത്തുള്ള നക്ഷത്രത്തിൽ നിന്ന് ഭൂമിയിലെത്തുന്നത് 4.3 കൊല്ലം കൊണ്ടാണ്. ദൂരസ്ഥങ്ങളായ ചില നക്ഷത്രങ്ങളിൽ നിന്ന് വെളിച്ചം ഇവിടെയെത്താൻപതിനഞ്ചും ഇരുപതും നൂററാണ്ടുകൾ വേണ്ടിവരുന്നു. ചില നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പ്രകാശം നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ എത്രയോ ശതവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അവ പൊലിഞ്ഞു പോയിരിക്കാം. അവയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട വെളിച്ച ഇവിടെയെത്താൻ വളരെവളരെക്കാലം വേണ്ടിവരുന്നതാണ് ഈ അദ്ഭുതപ്രതിഭാസത്തിനു കാരണം.

ഈ വിശ്വം അനന്തവും അജ്ഞാതവും അവർണ്ണനീയവുമാണെന്ന് ഇനിയുംഎടുത്തു പറയേണമോ?

പദങ്ങൾ

വിശ്വം, സൗരയൂഥം, അപരിമേയം, കുലകൂടസ്ഥൻ, ദൂരദർശിനി. പ്രഭാവലയം, തേജോവലയം, രംഗവേദി, വിഭ്രാന്തി, ജ്യോതിഷി, ഭ്രമണം, അവസ്ഥാനം, ഭ്രമണപഥം, സഞ്ചാരപഥം, കുലപതി. ബലിഷ്ഠം, വിധേയം, ചലനാത്മകം, അപമണ്ഡലം, ഭൗമാന്തരീക്ഷം, ഘർഷണം, ദൃഷ്ടിപഥം, താരതമ്യേന, അതീവ, ദിശ, പുച്ഛം, പ്രതിഭാസം, ഉല്ക്ക, കൊള്ളിമീൻ, ക്ഷുദ്രഗ്രഹം, ധൂമകേതു, സമാഹാരം.

അഭ്യാസം

I വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

അപരിമേയം, കുലകൂടസ്ഥൻ, വിഭ്രാന്തി. ബലിഷ്ഠം, വിധേയം, ചലനാത്മകം, താരതമ്യേന, അതീവ, പ്രതിഭാസം, സമാഹാരം, ഘർഷണം ദൃഷ്ടിപഥം.

II (a) വിഗ്രഹിക്കുക:

ഭ്രമണപഥം, സഞ്ചാരപഥം, ദൃഷ്ടിപഥം.

(b) പിരിച്ചെഴുതുക:

തേജോവലയം, അത്യുജ്ജ്വലം.

(c) കൃത്തോ ത്ദ്ധിതമോ എന്നു കാരണ സഹിതം പറയുക :
നർത്തകി, ദർശിനി, ഘർഷണം, ജ്യൗതിഷി.

III (1) സൗരയൂഥത്തിലെ പ്രമുഖാംഗങ്ങൾ ഏതെല്ലാം ?
(2) ഗ്രഹങ്ങൾക്കും നക്ഷത്രങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഏവ?
(3) ഗ്രഹങ്ങൾക്കുള്ള രണ്ടുതരം ചലനങ്ങൾ ഏവ?
(4) ഏതു ചലനത്തിന്റെ ഫലമായാണ് രാപ്പകലുകൾ ഉണ്ടാകുന്നത്?
(5) ഗ്രഹങ്ങൾ സൂര്യനെ ചുററുന്നത് പ്രദക്ഷിണമായോ അപ്രദക്ഷിണമായോ ?
(6) സൂര്യൻ ഭൂമിയെ ചുററുന്നു എന്ന തോന്നൽ ഒരു വിഭ്രാന്തി മാത്രമാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ ആര്യഭടൻ നല്കിയ ഉദാഹരണമെന്ത്?
(7) എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളിലും രാപ്പകലുകളുടെ ദൈർഘ്യം ഒരുപോലെയല്ല. എന്താണിതിനു കാരണം ?
(8) വലുപ്പവും ഭാരവും ഏതു ഗ്രഹത്തിനാണ് ഏററവുമധികം? രണ്ടാംസ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്ന ഗ്രഹമേത് ?
(9) ഗ്രഹങ്ങളെ നിശ്ചിതപഥത്തിൽ നിരന്തരം ചുററിക്കുന്ന ശക്തി ഏത്?
(10) കുറിപ്പുകളെഴുതുക :
ക്ഷുദ്രഗ്രഹം, ഉല്ക്ക, വാൽനക്ഷത്രം, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പരിഭ്രമണങ്ങൾ, ഉപഗ്രഹങ്ങൾ.
(11) ഭൂമിയോ, പ്ലൂട്ടോവോ ഏതാണ് കൂടുതൽ വേഗത്തോടെ സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിൻമേൽ കറങ്ങുന്നത് ?
(12) വ്യാഴമോ ഭൂമിയോ ഏതാണ് കൂടുതൽ വേഗത്തോടെ സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിൻമേൽ കറങ്ങുന്നത് ?

പാഠം 26

ആരു നീ?

ആരുനീയാരുനീ ശീതളസ്പർശമേ-
യാരുനീയജ്ഞാതസൌഭാഗ്യമേ ?
മാമരക്കൂട്ടം കുണുങ്ങുന്നുനിന്നുടെ-
യാഗമവേളയിലാനന്ദത്താൽ.

താവകകീർത്തനം പാടിയത്തേങ്ങോല-
മാലകൾ നർത്തനം ചെയ്തിടുന്നു;
വാസനപ്പൂംപൊടി പൂശുമാറുണ്ടു നീ
വാസരശ്രീതൻകവിളിണയിൽ;

സായാന്തനാരുണൻ ചായം പിടിപ്പിച്ച
വാരുണീമങ്കതന്നങ്കണത്തിൽ,
ചേണെഴും ചെമ്മുകിൽക്കുഞ്ഞുങ്ങളൊപ്പം നീ
കാണാം കളിക്കുന്നതോടിയോടി.

നീലനിഭൃതനിശീഥിനിയിൽ നിന്റെ
നീണ്ട നിശ്വാസങ്ങൾ ഞാൻ ശ്രവിക്കും
മാമരത്തോപ്പിലും തൂമലർക്കാവിലും
മാനത്തും താഴത്തുമെങ്ങുമെങ്ങും.

മന്ദമലഞ്ഞലഞ്ഞെത്തുന്നു നീ ഹന്ത!
മഞ്ജുളസ്വപ്നമേ, മത്സമീപം.
ആരുനീയാരുനീ ശീതളസ്പർശമേ-
യാരുനീയജ്ഞാതസൌഭാഗ്യമേ!

[കടത്തനാട്ട് മാധവിയമ്മ.

അഭ്യാസം

(1) ഏതിനെയാണ് ശീതളസ്പർശമായും അജ്ഞാതസൌഭാഗ്യമായും കവയിത്രി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്?

(2) മാമരക്കൂട്ടത്തിന്റെ കുണുങ്ങലായി ഏതിനെ ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു?

(3) ആരാണ് കീർത്തനങ്ങൾ പാടി നർത്തനം ചെയ്യുന്നത് ? ആരുടെകീർത്തനങ്ങളാണ് പാടുന്നത്?

(4) ആരുടെ മുററത്താണ് ഇളം കാററ് ഓടിക്കളിക്കുന്നത്? ആരാണ് കളിത്തോഴൻമാർ?

(5) കാററിൻെറ നിശ്വാസങ്ങൾ കവയിത്രി എപ്പോൾ, എവിടെയെല്ലാം കേൾക്കുന്നു?

(6) കാററിനെ മഞ്ജുളസ്വപ്നമായി കല്പിച്ചതെന്തുകൊണ്ട്? രണ്ടിനും പൊതുവിലുള്ള ധർമ്മമെന്ത്?

(7) ഈ പാഠപുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള മറേറതു കവിതയാണ് ഇതേ വൃത്തത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്?

(8) അലങ്കാരം പറയുക:

(a) 'താവകകീർത്തനം .... ചെയ്തിടുന്നു.'

(b) 'ചേണെഴും ചെമ്മുകിൽക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ'

(c) 'നീ ഹന്ത മഞ്ജുളസ്വപ്നമേ'

(d) 'മാമരക്കൂട്ടം .... ആനന്ദത്താൽ.'

(9) മന്ദമാരുതതിന് ലീലാലോലനായ ഒരു കുട്ടിയോടുള്ള സാദൃശ്യം വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന വരികൾ ഏവ?

പാഠം 27

കവിത്രയം

ആധുനികമലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ത്രിമൂർത്തികളായി പേർപെററവരാണ് ആശാൻ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ എന്നീകവികൾ. മദ്ധ്യകാല മലയാളകവിതയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, കുഞ്ചൻ എന്നീ മഹാകവികളെന്നപോലെ ആധുനികകവിതാനഭസ്സിൽ ഉജ്ജ്വലകാന്തി ചിതറിക്കൊണ്ട് ഇവർ ശോഭിക്കുന്നു. ഇവർക്കു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ഭാഷാകവികൾ പൊതുവേ ശ്രദ്ധിച്ചത് ചൊല്ലാൻ രസമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ വാർത്തുവിടുന്നതിലായിരുന്നു. പറയാനുള്ളതെന്തും നാലു പാദത്തിൽ നിൽക്കത്തക്കവണ്ണം രൂപപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു അവരുടെഏററവുംവലിയവിനോദം. കത്തുകൾഎന്നുവേണ്ട,സംഭാഷണംപോലും കവിതയിലാക്കാൻകഴിവുള്ളവർ അന്നുണ്ടായിരു

ന്നു. ദ്രുതകവനപാടവം കവിത്വത്തിന്റെ മാററുരയ്ക്കല്ലായി കരുതപ്പെട്ടു. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാനായിരുന്നു ഇവരിൽ അഗ്രണി. കവിതഭാവനാപൂർണ്ണവും വികാരപ്രധാനവും ആയിരിക്കണം എന്നഅടിസ്ഥാനതത്വത്തിൽ ആ കാലഘട്ടം വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. കവിതാരചനയിൽ അനുഗ്രഹീത സിദ്ധികളുണ്ടായിരുന്ന വെൺമണിക്കവികളും കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കവികളും കൂട്ടുകാരും മുൻപറഞ്ഞ മുഖ്യ കാവ്യസിദ്ധാന്തത്തിൽ കറേക്കൂടി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ കൃതികൾ ഒരിക്കലും മായാത്ത സൗരഭം കൈരളിയുടെ ആരാമത്തിൽ വീശുമായിരുന്നു.

കവിത്രയമാണ് ഇതിവൃത്തം, പ്രതിപാദനം, ഭാവപ്പൊലിമ മുതലായവയിലെല്ലാം പുതിയ ചക്രവാളങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്തത്. അവരുടെ ഭാവന പുതിയ മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടെത്തി. 2

ഒരു നൂററാണ്ടുമുമ്പു ജനിച്ചവരാണ് ഈ മഹാകവികൾ. എങ്കിലും ആധുനികകവികളായിത്തന്നെ അവർ ഇന്നും പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്നിടയിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ പല രുചിഭേദങ്ങളും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കവിത്രയത്തിന്റെ കവിത ഇന്നും എല്ലാവർക്കും ആസ്വാദ്യമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. വററിപ്പോകാത്ത ഏതോ പുതുമയും സുഷമയും അവയ്ക്കുണ്ട് എന്നല്ലേ ഇത് തെളിയിക്കുന്നത്?

ആശാൻ അമ്പത്തൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ചരമമടഞ്ഞു. പല്ലനയാററിൽവച്ചുണ്ടായകുപ്രസിദ്ധമായ ബോട്ടപകടം 'വിശിഷ്ട മൃദുഗാന'ങ്ങൾ പാടിയ ആ കവികോകിലത്തെ നിശ്ബ്ദനാക്കി. അന്നുവരെ അദ്ദേഹം പാടിയ പാട്ടുകൾ ഇന്നും നമ്മുടെ കാതിലും കരളിലും മധുരിമയൊഴിക്കുന്നു. പാടാനിരുന്ന മധുരതരമായ പാട്ടുകളെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ നാം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോകയും ചെയ്യുന്നു!

വീണപൂവ് എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് ആശാന്റെ അനന്യദൃശകവിത്വത്തെ വിളംബരം ചെയ്ത ആദ്യകൃതി. പിന്നീടെഴുതിയ നളിനി, ലീല, ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത, പ്രരോദനം, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി, ദുരവസ്ഥ, കരുണ മുതലായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് പ്രശസ്തിയുടെ കൊടുമുടിയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയേകി. പ്രതിപാദ്യത്തിലും പ്രതിപാദനരീതിയിലും പുതുമ തികഞ്ഞവയായിരുന്നു ഈ കൃതികളെല്ലാം. എങ്കിലും അവയിൽ മാലയിൽ നൂലെന്നോണം മഹനീയമായ ഒരാദർശം ഉടനീളം ദർശിക്കാവുന്നതാണ്—സ്നേഹം.

"സ്നേഹമാണഖിലസാരമൂഴിയിൽ,
സ്നേഹസാരമിഹ സത്യമേകമാം."

"സ്നേഹത്തിൽ നിന്നുദിക്കുന്നൂ— ലോകം,
സ്നേഹത്താൽ വൃദ്ധിതേടുന്നൂ,

സ്നേഹം താൻ ശക്തി ജഗത്തിൽ, — സ്വയം
സ്നേഹം താനാനന്ദമാർക്കും.

സ്നേഹം താൻജീവിതം! ശ്രീമൻ
സ്നേഹവ്യാഹതിതന്നെ മരണം."

"സ്നേഹിക്ക ഉണ്ണീ, നീ നിന്നെ—
ദ്രോഹിക്കുന്ന ജനത്തെയും."

സ്നേഹത്തെക്കരുതി സ്വയം കഴികിൽ
നൂറാവൃത്തി ചത്തീടുവിൻ!"

മുതലായ സൂക്തിരത്നങ്ങളെല്ലാം ഒരേയൊരു ദിവ്യകാന്തി ചിതറുന്നു — സ്നേഹത്തിന്റെ ഭവ്യപ്രകാശം.

സാമുദായികമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾക്കെതിരെ തൂലിക ചലിപ്പിച്ച ആശാൻ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിന്റെ മടിയിൽ തലവച്ചുറങ്ങിയിരുന്ന ലോകത്തെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു:

"മാറ്റുവിൻ ചട്ടങ്ങളെ, സ്വയമല്ലെങ്കിൽ
മാറ്റുമതുകളീ നിങ്ങളെത്താൻ."

ഈ ശംഖനാദം ഇന്നും കേരളത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജാതിക്കെതിരെ ആശാൻ ഉയർത്തിയ പോർവിളിയും സ്നേഹപ്രചോദിതമായിരുന്നു. വിദ്വേഷത്തിന്റെ ലവലേശം അതിൽ കലർന്നിരുന്നില്ല.

പാശ്ചാത്യമായ നൂതനകാവ്യശൈലികളെയും ശാശ്വതമൂല്യമുള്ള ഭാരതീയാദർശങ്ങളെയും അദ്ദേഹം തന്റെ കാവ്യങ്ങളിൽ വളരെ മനോഹരമായി സമ്മേളിപ്പിച്ചു.

ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യപ്രമുഖനായിരുന്ന ആശാൻ സാമുദായികരംഗത്തു നിർവ്വഹിച്ച സ്തുത്യർഹങ്ങളായ സേവനങ്ങൾക്ക് പ്രചോദനമേകിയതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങളുടെ ആത്മാവായ സ്നേഹം തന്നെയാണ്. അധസ്ഥരെ ഉയർത്തുവാൻവേണ്ടി പ്രസംഗങ്ങൾ, ലേഖനങ്ങൾ മുതലായവയിലൂടെയും.

ശ്രീനാരായണധർമ്മപരിപാലനസംഘത്തിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സംഘടിപ്പിച്ച പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും ആ സ്നേഹധന്യൻ ജീവിതാവസാനംവരെ അവിശ്രാന്തമായി പരിശ്രമിച്ചു.

ആർഷസംസ്കാരത്തോടുള്ള അചഞ്ചലമായ ആദരമാണ് ഉള്ളൂർക്കവിതയുടെ ചൈതന്യപൂരം. താരാഹാരം; തരംഗിണി; കിരണാവലി, രത്നമാല, ഹൃദയകൗമുദി മുതലായ ഒട്ടേറെ കവിതാസമാഹാരങ്ങളും കർണ്ണഭൂഷണം; പിങ്ഗള, ഭക്തിദീപിക, ചിത്രശാല മുതലായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും ഉള്ളൂരിൻെറ അക്ഷയമായ കവിയശസ്സിന്നു നിദാനങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നു. ഉമാകേരളം മലയാളമഹാകാവ്യങ്ങാംക്ക് നടുനായകമായി ശോഭിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യം അവിതർക്കിതമാണ്.

കവിത്വത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നില്ല ഉള്ളൂരിൻെറ സംപൂജ്യമായ സാഹിതീസപര്യ. മലയാളത്തിലെ ഏററവും ആരാധ്യനായ സാഹിത്യചരിത്രകാരൻകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം. വിജ്ഞാനദീപിക തുടങ്ങിയ ഉപന്യാസ സമാഹാരങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളും ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങളും ഒരു ജംഗമവിജ്ഞാനകോശം എന്ന പേരിന് അദ്ദേഹത്തെ അർഹനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം എന്ന ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം ഉള്ളൂരിൻെറ പരന്ന വായനയ്ക്കും നിറഞ്ഞ പാണ്ഡിത്യത്തിന്നും അക്ഷീണമായ പ്രയത്നശീലത്തിനും ഉത്തമനിദർശനമാണ്. ആഴക്കയങ്ങളിൽ ഏറെക്കാലം മുങ്ങിത്തപ്പിയെടുത്ത മുത്തുമണികാം ആ കർമ്മയോഗി ഒരു രത്നപേടകത്തിലാക്കി കൈരളിക്കു കാഴ്ചവെച്ചു. അതാണ് കേരള സാഹിത്യ ചരിത്രം. മലയാളസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രമല്ല ആ മഹാഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. കേരളീയർ മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും വിജ്ഞാനത്തിൻെറ വിവിധശാഖകളിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള സകല കൃതികളുടെയും സാമാന്യമായ നിരൂപണവും ചരിത്രവും അതിലടങ്ങുന്നു.

വെൺമണിക്കവികളുടെ കളരിയിൽ പയററിക്കൊണ്ടാണ് വള്ളത്തോാം രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. എങ്കിലും ഏറെക്കാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം പുരോഗമനത്തിൻെറ അനിഷേധ്യാചാര്യനായിത്തീർന്നു. അന്നത്തെ ഏററവും വലിയ പ്രശ്നമായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം കവിയെ ആവേശം കൊള്ളിച്ചു. തികഞ്ഞ വികാരോഷ്മളതയോടെ അതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പാടി. ഏതു വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് കവിതയെഴുതുമ്പോഴും അടിയൊഴുക്കായി ഈആവേശം നിലനിന്നുപോകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ കാലികപ്രാധാന്യമുള്ള കവിതകളിലൂടെ വള്ളത്തോാം

കേരളീയരെ ആകമാനം തട്ടിയുണർത്തുകയും അവരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അതേസമയത്തുതന്നെ ശാശ്വതമായ കാവ്യസൗന്ദര്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കവിതകളും അദ്ദേഹം ധാരാളം എഴുതി. ശിഷ്യനും മകനും; ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധൻ, കൊച്ചുസീത, മഗ്ദലനമറിയം, അച്ഛനും മകളും എന്നീ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും സാഹിത്യമഞ്ജരികളിലെ പല കവിതകളും ഈ ഇനത്തിൽപ്പെടുന്നു. നാടകീയമായ കഥാസംവിധാനംകൊണ്ടും പുതിയപുതിയ ഉക്തിവൈചിത്ര്യങ്ങൾകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതുകവിതയും, വിഷയമെന്തുമാകട്ടെ; സഹൃദയരെ വശീകരിക്കുന്നു.

ഉള്ളൂരിന്റെ സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മാണം പോലെയുള്ള ഒരു മഹാപ്രയത്നമാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ ഋഗ്വേദവിവർത്തനം. അതിനെത്രയോ മുമ്പുതന്നെ വാല്മീകിരാമായണത്തിന്റെ വിവർത്തനത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം തനിക്കതിന്നുള്ള അർഹത തെളിയിച്ചിരുന്നു.

വള്ളത്തോൾ വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ബധിരനായിപ്പോയി. ആ അത്യാഹിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉള്ളിൽത്തട്ടിയവിലാപമാണ് ബധിരവിലാപം. സ്വാനുഭവത്തിന്റെ ഊഷ്മാവ് ആ കൃതിയെ വികാരോജ്ജ്വലമാക്കുന്നു. മധുരമധുരമായ ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ട് ബഹുസഹസ്രം കേരളീയരുടെ കർണ്ണങ്ങൾ കുളിർപ്പിച്ചമഹാകവിയുടെ കർണ്ണങ്ങളെ വിധിനിർദ്ദയം അടച്ചുകളഞ്ഞു. എങ്കിലും ജന്മസിദ്ധമായ ശബ്ദമാധുര്യബോധം ഹൃദയംനിറഞ്ഞുവഴിയുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൽക്കാലകവിതകളിലും നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നു. സ്വന്തം കാതുകൾകൊണ്ടു കേൾക്കാൻ കഴിയാത്തമധുരശബ്ദങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എന്നും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നപോലെ തോന്നുന്നു.

കവിതകളിൽ മാത്രമല്ല ഇതരകലകളിലും അദ്ദേഹത്തിന്ന് അസാധാരണമായ അഭിനിവേശവും പ്രാവീണ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കേരളീയകലകളിൽ ശ്രേഷ്ഠതമമായ കഥകളിയെ അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചു. ഭാരതത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, കടലിനപ്പുറത്തും അതിന്റെ കീർത്തിപരിമളം അദ്ദേഹം പരത്തി. അവിസ്മരണീയമായ ഈ സേവനത്തിന്റെ ശാശ്വതസ്മാരകമായി കേരളകലാമണ്ഡലം വർത്തിക്കുന്നു.

ഈ മൂന്നു കവികളുടെയും മഹത്ത്വം ഏതാണ്ട് സമശീർഷമാണ്. എന്നാൽ അവരുടെ കാവ്യശൈലികളാകട്ടെ തികച്ചും വിഭിന്നങ്ങളാണ്. മൂന്നു പേരും കവിത വെറും പദ്യമല്ലെന്നും

ഭാവമാണ് അതിന്റെ ജീവനെന്നും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. നല്ല കവികളെല്ലാം വളരെ ഭംഗിയായി കഥ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവരാണ്. ഈ കവിത്രയവും അതു ചെയ്തു. എന്നാൽ കഥമാത്രമാണ് കവിത എന്ന തെററായ ധാരണ അവർ തിരുത്തി. കഥാപരമല്ലാത്ത പല നല്ല കവിതകളും രചിച്ച് അവർ ഭാവഗീതങ്ങളുടെ ആരംഭം കുറിച്ചു. അങ്ങനെ പിൽക്കാലത്തെ കവികൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്തവരാണ് ഈ മഹാകവികൾ.

കവിതയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ മൂന്നുപേരും മഹത്തായ വിജയം നേടി. അതിനുപുറമേ അവരവരുടേതായ പ്രത്യേക മണ്ഡലങ്ങളിലും സ്തുത്യർഹമായി പ്രവർത്തിച്ചു. ആശാൻ സാമുദായികരംഗത്തും, വള്ളത്തോൾ കേരളകലാവേദിയിലും ഉള്ളൂർ മഹാപണ്ഡിതൻമാർക്കുമാത്രം കടന്നുചെല്ലാവുന്ന പല സാഹിത്യ ശാഖകളിലും മായാത്ത പാദമുദ്രകൾ പതിപ്പിച്ചു കൊണ്ടാണ് കാലയവനികക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞത്.

പദങ്ങൾ

ത്രിമൂർത്തികൾ, ആധുനികകവിതാനഭസ്സ്, ദ്രുതകവനപാടവം, അനുഗൃഹീതസിദ്ധി, കാവ്യസിദ്ധാന്തം, സൗരഭം, ചക്രവാളം, ആസ്വാദ്യം, വിശിഷ്ടമൃദുഗാനം, കവികോകിലം, സൂക്തിരത്നം, ഭവ്യപ്രകാശം, യാഥാസ്ഥിതികത്വം, സ്നേഹപ്രചോദിതം, കാവ്യശൈലി, ആർഷ സംസ്കാരം, സ്നേഹധന്യൻ, ചൈതന്യപൂരം, നടുനായകം, സാഹിതീ സപര്യ, ജംഗമവിജ്ഞാനകോശം, ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം, നിദർശനം, കർമ്മ യോഗി, രത്നപേടകം, കാലികപ്രാധാന്യം, കഥാസംവിധാനം, ഉക്തി വൈചിത്ര്യം, വിവർത്തനം, അർഹതമം, ബധിരൻ, ശ്രേഷ്ഠതമം, സമ ശീർഷം, ഭാവഗീതം, സഹൃദയൻ.

അഭ്യാസം

I വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

മാററുരക്കല്ല്, സൗരഭം, ആസ്വാദ്യം, പ്രശസ്തി, പ്രതിപാദ്യം, പ്രതിപാദനം, സൂക്തിരത്നം, യാഥാസ്ഥിതികൻ, പ്രചോദിതം, പ്രചോദനം, നടുനായകം, സപര്യ, നിദർശനം, കാലികപ്രാധാന്യം, സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠനേടുക, പാദമുദ്രപതിപ്പിക്കുക, കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറയുക.

II വിഗ്രഹിച്ചു സമാസം പറയുക:

മദ്ധ്യകാലമലയാളകവിത, ആധുനികകവിതാനഭസ്സ്, ദ്രുത കവനപാടവം, ഭാവനാപൂർണ്ണം, അനുഗ്രഹീതസിദ്ധി, വിശിഷ്ടമൃ ദുഗാനം; കവികോകിലം, ഭവ്യപ്രകാശം, ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ, സ്നേഹ പ്രചോദിതം, സ്നേഹധന്യൻ, ആർഷസംസ്കാരം, ചൈതന്യപൂരം, സാഹിതീസപര്യ, ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം, രത്നപേടകം,

അനിമേഷധ്യാചാര്യൻ, വികാരോഷ്മളത, കാലികപ്രാധാന്യം, കഥാസംവിധാനം, ഉക്തിവൈചിത്ര്യം, കീർത്തിപരിമളം, ശാശ്വതസ്മാരകം, കാലയവനിക, സമശീർഷർ, സൂക്തിരത്നം.

III പിരിച്ചെഴുതുക:

സ്തുത്യർഹം, ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം, വികാരോഷ്മളം.

IV കൃത്തദ്ധിതങ്ങളെ വേർതിരിച്ച് ഓരോപദവും ഏതു കൃതിയിൽ നിന്ന്/ നാമത്തിൽനിന്ന്/ നാമവിശേഷണത്തിൽനിന്ന് രൂപം കൊള്ളുന്നു എന്നു പറയുക:—

ആസ്വാദ്യം, പ്രതിപാദ്യം, പ്രതിപാദനം, പ്രചോദനം, പ്രാധാന്യം, വൈചിത്ര്യം, വിവർത്തനം, അനിമേഷധ്യം, സംപൂജ്യം.

V പൂരിപ്പിക്കുക:

ശ്രേഷ്ഠം, ശ്രേഷ്ഠതരം, ശ്രേഷ്ഠതമം; കൃശം, ——— ———; സൂക്ഷ്മം ——— ———; ദ്രുതം ——— ———; മൃദു ——— ———; ബൃഹത് ——— ———;

VI (1) കവിത്രയത്തിന്റെ തൊട്ടുമുമ്പുള്ള കാലഘട്ടത്തിലെ കവികളുടെ ശ്രദ്ധ കാര്യമായി പതിഞ്ഞത് ഏതിലായിരുന്നു?

(2) കവിത്രയം ഭാഷാകവിതയുടെ ഏതേതംശങ്ങളിലാണ് പുതുമകളുളവാക്കിയത്?

(3) ആശാന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും ദർശിക്കാവുന്ന മഹനീയാദർശമെന്ത്?

(4) ആശാൻ യാഥാസ്ഥിതികൻമാർക്കു നൽകിയ താക്കീത്, എന്തായിരുന്നു?

(5) ഏതിന്റെ പ്രചോദനമായിരുന്നു ആശാനെ നിസ്സ്വാർത്ഥമായ സമുദായസേവനത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്?

(6) ഉള്ളൂർക്കവിതയുടെ അസാധാരണമായ ചൈതന്യത്തിന്റെ ഉറവിടം ഏത്?

(7) കവിതയ്ക്കു പുറമേ ഏതേതു സാഹിത്യശാഖകളിൽ ഉള്ളൂർ പ്രശസ്തി നേടി?

(8) വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ ഏതു ഗുണവിശേഷമാണ് കവിയെ കേരളീയരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയാക്കിയത്?

(9) വള്ളത്തോളിന്റെ ഏതു കവിതയും, വിഷയം എന്തായാലും സഹൃദയരെ വശീകരിക്കുന്നു; ഏതേതു ഗുണങ്ങളിലൂടെ?

VII ഉപന്യാസ ഖണ്ഡികയെഴുതുക:—

(1) ആശാന്റെ സമുദായ സേവനം.

(2) വള്ളത്തോൾ കേരളകലകൾക്കു നൽകിയ പോഷണം.

(3) ഉള്ളൂരിന്റെ നാനാമുഖമായ സാഹിത്യസേവനം.

(4) ആശാൻ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ ഇവരുടെ കാവ്യശൈലികളുടെ പ്രത്യേകത.

(5) സ്നേഹഗായകനായ ആശാൻ.

പാഠം 28

മാതൃപാദങ്ങളിൽ

[പുരാതനകാലത്ത് റോമിൽ മാർഷ്യസ്കയസ് എന്നുപേരായ ഒരു യുവയോദ്ധാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കൗമാരത്തിൽത്തന്നെ പല പോർക്കളങ്ങളിലും ധീരധീരം അടരാടി സ്വരാജ്യത്തിനു വെററിയും തനിക്ക് അക്ഷയകീർത്തിയും സമ്പാദിച്ചു. മാതാവായ വലുമ്നിയയായിരുന്നു കയസ്സിനെ ഇങ്ങനെ റോമിൻെറ അഭിമാനപാത്രമായി വളർത്തിയെടുത്തത്. ആ വീരകേസരി യൗവനം പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചു നിൽക്കുമ്പോഗം അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു വിജയം നേടി. റോമിൻെറ ചിരന്തന ശത്രുക്കളായിരുന്ന് വോൾംഷിയർ എന്നജനവർഗ്ഗത്തെ നിശ്ശേഷം തോൽപ്പിച്ച് അവരുടെ തലസ്ഥാനനഗരിയായ കൊറിയോലി പിടിച്ചടക്കിയതായിരുന്നു ഈ അസാമാന്യ പരാക്രമം. അതിലൂടെ അദ്ദേഹം കൊറിയോലാനസ് എന്ന ബിരുദപ്പേരിന് പാത്രമായി. റോമിലെ പ്രഭുക്കൻമാർ കയസ്സിൻെറ വീര്യപരാക്രമങ്ങളെ യഥോചിതം ആദരിക്കാനായി അദ്ദേഹത്തെ കോൺസൽ എന്ന സമുന്നതപദവിയിലേക്ക് ഉയർത്താൻ വെമ്പൽ കൊണ്ടു. എന്നാൽ അവർമാത്രം വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കാവുന്ന കാര്യമല്ലായിരുന്നു അത്. റോമിൽ അന്ന് ഒരു തരം ജനാധിപത്യ ഭരണമാണ് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. അതിനാൽ ബഹുജനങ്ങളുടെ സമ്മതികൂടി വേണ്ടിയിരുന്നു ആരേയും കോൺസലായി വാഴിക്കാൻ. പ്രഭുക്കൻമാർ കോൺസൽ പദവിയിലേക്ക് നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തി പൊതു സ്ഥലത്തുവച്ച് ജനാവലിയെ അഭിമുഖീകരിച്ച് സവിനയം അവരുടെ വോട്ടിനായി അർത്ഥിക്കണം. ഇതായിരുന്നു കീഴ്വഴക്കം.

കയസ് പല ഗുണങ്ങളുടെയും വിളനിലമായിരുന്നുവെങ്കിലും ഒരു വമ്പിച്ച ദോഷം—അഹന്ത—അവയെല്ലാം മറച്ചു കളഞ്ഞു. താൻ ഉന്നതകുലത്തിൽ ജനിച്ചവനാണെന്ന അതിരുകവിഞ്ഞ അഭിമാനം നിമിത്തം അദ്ദേഹം അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തെ അവജ്ഞയോടെ വീക്ഷിച്ചു; അവസരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ അവരെ അവഹേളിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. കോൺസൽ പദവി കൈക്കലാക്കുന്നതിനുപോലും അവരുടെ മുമ്പിൽ തലകുനിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. സുഹൃത്തുക്കളുടെ നിർബന്ധത്തിനു

ഷേധങ്ങൾ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം അതിനു സന്നദ്ധനായി. എന്നാൽ ആ തെരഞ്ഞെടുപ്പു പ്രസംഗത്തിലും അഹങ്കാരവും തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തോടുള്ള വെറുപ്പും മുഴച്ചുനിന്നു. എങ്കിലും ശുദ്ധഗതിക്കാരായ പൊതുജനങ്ങൾ കയസ്സിന്റെ സേവനങ്ങളെയും പരാക്രമങ്ങളെയും മാനിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ കോൺസലായി വാഴിക്കാൻ അനുമതിയേകി. എന്നാൽ കയസ്സിന്റെ ഉയർച്ചയിൽ അസൂയപൂണ്ട രണ്ടു ജനപ്രതിനിധികൾ ഇടപെട്ട് സ്ഥാനാരോഹണം മുടക്കി. കയസ് തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെയും റോമിലെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും പരമശത്രുവാണെന്ന് അവർ ജനങ്ങളെ വിശ്വസിപ്പിച്ചു.

അവമാനിതനായ കൊറിയോലാനസ് ക്ഷുഭിതനായി ജനപ്രതിനിധികളെയും സഹജനങ്ങളെയും പരുഷപരുഷമായി നിന്ദിച്ചു. പ്രതിനിധികളും കോപാകുലമായ ജനത അദ്ദേഹത്തെ ജീവപര്യന്തം നാടുകടത്തി. ആളിക്കത്തിയ പകവീട്ടാൻ കൊറിയോലാനസ് റോമിന്റെ നിത്യവൈരികളായ വോൾഷ്യരുടെ ഭാഗത്തുചേർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെയും വോൾഷ്യൻ സേനാപതി ഒഫീഡിയസ്സിന്റെയും കൂട്ടായ നേതൃത്വത്തിൽ ശത്രുസേന ഇററലിയെ ആക്രമിച്ച് കണ്ണിൽകണ്ടതെല്ലാം ചുട്ടുപൊട്ടിച്ചുകൊണ്ട് റോം നഗരിയുടെ പരിസരത്തിലെത്തി. പരിഭ്രാന്തരായ പൗരന്മാർ സമാധാനത്തിനപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് കൊറിയോലാനസ്സിന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉററ മിത്രങ്ങളെ ദൂതന്മാരായി നിയോഗിച്ചു. ആ ദൗത്യങ്ങളെല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടു. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് താഴെ ചേർത്ത നാടകരംഗത്തിലെ കഥ ആരംഭിക്കുന്നത്.

കൊറിയോലാനസ് രംഗത്തുവന്നതോടുകൂടി വോൾഷ്യൻ സേനാപതി ഒഫീഡിയസ് നിഷ്പ്രഭനായിത്തീർന്നു. പട്ടാളക്കാർക്കിടയിൽ ഒരു നാമം മാത്രം മാറെറാലിക്കൊണ്ടു—കൊറിയോലാനസ്! നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ പേരും പദവിയും വീണ്ടെടുക്കാൻ അവസരം കാത്തിരിക്കുകയാണ് ഒഫീഡിയസ് എന്ന വസ്തുത കൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്.]

സ്ഥലം—കൊറിയോലാനസ്സിന്റെ പടകുടീരം.

കൊറിയോലാനസ്സും ഒഫീഡിയസ്സും അനുചരന്മാരും പ്രവേശിക്കുന്നു.

കൊറിയോലാനസ്: നാളെ റോം നഗരത്തിന്റെ മതിൽക്കെട്ടിനു
മുമ്പിൽ നമ്മുടെ സേനയെ അണിനിരത്താം. ഈ യുദ്ധ
ത്തിൽ എന്റെ കൂട്ടുകാരനായ നിങ്ങൾ വോൾഷ്യൻ

പ്രമുഖന്മാരെ അറിയിക്കണം. എത്ര ആത്മാർത്ഥതയോടും, സത്യസന്ധതയോടുംകൂടിയാണ് ഞാൻ അവരെന്നെ ഏൽപ്പിച്ച കാര്യം നിർവഹിച്ചതെന്ന്.

ഓഫീഡിയസ് : ശരിയാണ്. അവരുടെ താൽപ്പര്യം മാത്രമാണ് അങ്ങ് എപ്പോഴും ആദരിച്ചിട്ടുള്ളത്. റോമിന്റെ ഏകകണ്ഠമായ അപേക്ഷ ഭവാൻ ചെവിക്കൊണ്ടില്ല. രഹസ്യമായി ഒരക്ഷരവും പറവാൻ ആരെയും അനുവദിച്ചില്ല; അങ്ങയുടെമേൽ വമ്പിച്ച സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിച്ച് ഇങ്ങോട്ടുവന്ന ആത്മസുഹൃത്തുക്കളെപ്പോലും.

കൊറിയോലാനസ് : അവസാനമായി വന്നയാളാം, പിളർന്ന ഹൃദയത്തോടെ റോമിലേക്ക് ഞാൻ തിരിച്ചയച്ച ആ വൃദ്ധൻ, ഒരു പിതാവിനെക്കാളും എന്നെ സ്നേഹിച്ചു. പോരാ, ഒരു ദേവനായിത്തന്നെ എന്നെ സങ്കൽപ്പിച്ചുപോന്നു. അവരുടെ അവസാനത്തെ രക്ഷാമാർഗ്ഗം അദ്ദേഹത്തെ ഇങ്ങോട്ടയയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടും നീരസമാണ് കാണിച്ചതെങ്കിലും ആ പഴയ സൗഹൃദത്തെ മാനിച്ച് വീണ്ടും അതേ സന്ധിവ്യവസ്ഥകളാം—ഭവാൻ നിഷേധിച്ചുകഴിഞ്ഞതും ഇനി സ്വീകരിക്കാൻ ഇടയില്ലാത്തതുമായ വ്യവസ്ഥകളെ—നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു വിട്ടുവീഴ്ചയും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഭരണകൂടത്തിൽ നിന്നും എന്റെ ഇഷ്ടമിത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ഇനിയും ദൂതസംഘങ്ങളും അപേക്ഷകളും വരാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇനിമേൽ യാതൊന്നും ചെവികൊള്ളുകയില്ല. (അകത്തുനിന്ന് ശബ്ദകോലാഹലം) എന്താണ് കേൾക്കുന്ന മുറവിളി! ചൊല്ലിമുഴുമിക്കുന്ന ശ്വാസത്തിൽത്തന്നെ പ്രതിജ്ഞ ലംഘിക്കാൻ ഞാൻ പ്രേരിതനാകുമോ? ഇല്ല, ഒരിക്കലും ഞാനതു ചെയ്കയില്ല.

[കൊറിയോലാനസ്സിന്റെ ഭാര്യ വെർജീലിയയും മാതാവായ വലുമ്നിയയും കൊച്ചുമകൻ മാർഷ്യസ്സിനെ കൈപിടിച്ചുനടത്തിക്കൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു. റോമിലെ മഹിളമാർക്കിടയിൽ ഏറവും മാന്യയും ഗുണവതിയുമായ വലേരിയയും അകമ്പടിക്കാരും അവരെ അനുഗമിക്കുന്നുണ്ട്. ദു:ഖാചാരാനുചിതമായ ഉടുപ്പുകളാണ് എല്ലാവരും ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്]

കൊറിയോലാനസ്: എൻെറ പത്നിയാണ് ഏററവും മുന്നിൽ വരുന്നത്; പിന്നെ ഈ ഉടലിന് രൂപംകൊടുത്ത ആരാദ്ധ്യ, അവരുടെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ട് കൊച്ചു പൌത്രനും. സ്നേഹമേ! പോ അകലെ! നൈസർഗ്ഗികമായ എല്ലാ ബന്ധവും എല്ലാ അവകാശവും പൊട്ടിത്തകരട്ടെ! ശാഠ്യം സദാചാരമാകട്ടെ! വിനയം! അതിനുണ്ടോ വല്ല വിലയും? ദേവൻമാരെക്കൊണ്ടു പോലും പ്രതിജ്ഞലംഘിപ്പിക്കുന്ന, കരളലിയിക്കുന്ന ഈ കണ്ണുകൾ! അവയും വിലപ്പോവുകയില്ല. അല്ല; ഞാനിതാ ഉരുകിപ്പോകുന്നു! മററുള്ളവരെ പടച്ചെടുത്ത മണ്ണിനെക്കാൾ ഉറപ്പുള്ളതല്ല ഈയുള്ളവൻെറ മണ്ണും. എൻെറ അമ്മ കുമ്പിടുന്നു, ഒലിംപസ് പർവ്വതം ഉറുമ്പുപുററിൻെറ മുമ്പിൽ പ്രാർത്ഥനാഭാവത്തിൽ തലതാഴ്ത്തുംപോലെ! അവർക്കുവേണ്ടി കനിവർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു ഭാവം— നിഷേധിക്കാനാവാത്ത ഒരു ഭാവം— എൻെറ കൊച്ചു മകൻെറ മുഖത്തും കാൺമാനുണ്ട്......

(മനസ്സുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്) വോൾഷിയർ റോമിനെ ഉഴുതുമറിക്കട്ടെ! ഇററലിയെ തട്ടിയുടച്ച് നിരപ്പാക്കട്ടെ! ഞാൻ വികാരങ്ങൾക്ക് അടിമപ്പെടുന്ന ഒരു വിഡ്ഢിയാകയില്ല. ഇളകാതെ നിൽക്കും, മനുഷ്യൻ സ്വയംഭൂവാണെന്ന മട്ടിൽ, അവന് ആരോടും ഒരു കടപ്പാടും ഇല്ലെന്ന മട്ടിൽ.

വെർജീലിയ: ആത്മനാഥാ!

കൊറിയോലോനസ്: ബുദ്ധികെട്ട ഒരു നടനെപ്പോലെ പഠിച്ചൊരുക്കിയ ഭാഗം നിശ്ശേഷം മറന്ന് ഞാനിപ്പോൾ പരിഹാസ്യനാകാൻ പോകുന്നു. പ്രിയതമേ, എൻെറ നൈഷ്ഠുര്യം പൊറുക്കണം. എന്നാൽ അതിനു പകരമായി ''നമ്മുടെ റോമൻജനതയ്ക്കു മാപ്പുകൊടുക്കുക'' എന്നപേക്ഷിക്കരുതേ!'' ....

....

ഞാൻ എന്തൊക്കെയോ പുലമ്പുന്നു, ലോകത്തിലെ ഏററവും മാന്യയായ മാതാവ് അഭിവാദനം ചെയ്യപ്പെടാതെ നിൽക്കുമ്പോൾ! കാൽമുട്ടേ, താഴൂ, മണ്ണിൽ താഴൂ! സാമാന്യരായ പുത്രൻമാർ കാണിക്കുന്നതിലുമേറെ ആഴമുള്ള ഭക്തിയുടെ മുദ്ര മണ്ണിൽ പതിപ്പിക്കൂ!

(മുട്ടു കുത്തുന്നു)

വലുമ്നിയ: അനുഗൃഹീതനായി എഴുന്നേൽക്കൂ! കൂർത്തുമൂർത്ത കല്ലല്ലാതെ മററൊരു മെത്തയുമെന്നിയേ ഞാനിതാ നിൻെറ മുമ്പിൽമുട്ടുകുത്തുന്നു, അവിഹിതമായആദരം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു; അമ്മയും മകനും തമ്മിൽ ആർ ആരെ ആദരിക്കണം എന്ന് ഇക്കാലംവരെയും നിലനിന്നുപോന്ന തെററായ ധാരണ തിരുത്തികൊണ്ട് ഞാൻ നിന്നെ വണങ്ങുന്നു.

കൊറിയോലാനസ്: ഇതെന്ത്! അമ്മ മുട്ടുകുത്തുകയോ എൻെറ മുമ്പിൽ; ശിക്ഷിച്ചു വളർത്തിയ മകൻെറ മുമ്പിൽ!

വലുമ്നിയ: നീ എൻെറ യോദ്ധാവാണ്. നീ ഈ രൂപംകൊള്ളാൻ ഞാൻ സഹായിച്ചു. ഈ മാന്യയെ നീയറിയുമോ?

കൊറിയോലാനസ്: റോമിലെ ചാരിത്രദേവത, വലേരിയ!

വലുമ്നിയ: (കൊച്ചുമകനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്)—ഇത് നിൻെറ തന്നെ ഒരു എളിയ പതിപ്പാണ്. എല്ലാ അംശത്തിലും നിന്നോടു സാദൃശ്യം വഹിക്കുമാറ് കാലം ഇതിനെ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കും.

കൊറിയോലാനസ്: ദേവൻമാർ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ, നിൻെറ വിചാരങ്ങൾ ഉദാത്തമാകാൻ! അപകീർത്തിക്ക് നിന്നെ മുറിവേൽപ്പിക്കാൻ കഴിയാതെ വരട്ടെ! കടൽക്കരയിലെ ദീപസ്തംഭംപോലെ കല്ലോലമാലകളെച്ചെറുത്തുനിന്ന് നീ അഭയമരുളുമാറാകട്ടെ നിന്നിൽ മിഴികൾ ഉറപ്പിക്കുന്നവർക്ക്.

വലുമ്നിയ: ഓമനെ; മുട്ടുകുത്തും

(കുട്ടി മുട്ടുകുത്തുന്നു)

കൊറിയോലാനസ്: ഹാ! എൻെറ ധീരപുത്രൻ!

വലുമ്നിയ: ഇവനും; നിൻെറ ഭാര്യയും, ഈ മാന്യയും, ഞാനും നിൻെറ സന്നിധിയിൽ അപേക്ഷകരായി വന്നിരിക്കയാണ്.

കൊറിയോലാനസ്: അരുത്, ഒന്നും പറയരുത്, ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അഥവാ വല്ലതും പറകയാണെങ്കിൽ ഇക്കാര്യം ആദ്യമേ ഓർക്കണം: വഴങ്ങുകയില്ലെന്ന് ഞാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുള്ളകാര്യങ്ങൾ അനുവദിച്ചില്ലെങ്കിൽ അത് നിരസനമായി കരുതാതിരിക്കണം. എൻെറ ഭടൻമാരെ പിരിച്ചുവിടാനും വീണ്ടും റോമിലെ തൊഴിലാളിപ്പററങ്ങളുമായി ഒത്തുതീർപ്പിലെത്താനും എന്നോട്

ആവശ്യപ്പെടരുത്. നിസർഗ്ഗധർമ്മത്തിനു വിരുദ്ധമായി ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു തോന്നാൻ ഇടയാക്കുന്ന ഒരു കാര്യവും എന്നോടു പറയരുത്. എന്റെ കോപവും പ്രതികാരദാഹവും നിങ്ങളുടെ തണുത്ത യുക്തിവാദങ്ങൾകൊണ്ട് കെടുത്തിക്കളയാൻ ആശിക്കേണ്ടാ.

വൊല്യൂമ്നിയ: മതിയാക്കൂ! മതിയാക്കൂ. ഞങ്ങളുടെ എല്ലാ അപേക്ഷകളും ഇത്രയും കൊണ്ട് നീ നിരസിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ നിഷേധിച്ചുകഴിഞ്ഞതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഞങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിക്കാനില്ല. എങ്കിലും ചോദിക്കുകതന്നെ. നിരാകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ; ആ അപരാധം നിന്റെ നിഷ്ഠുരതയുടെമേൽ പറ്റിനിൽക്കട്ടെ. അതിനാൽ കേൾക്കൂ.

കോറിയൊലാനസ്: ഔഫിഡിയസ്സേ; വൊൾസിയരേ! ശ്രദ്ധിക്കൂ. റോമിൽനിന്നു വരുന്ന ഒരു സന്ദേശവും നാം രഹസ്യമായി കേൾക്കുകയില്ല. (അമ്മയോട്) എന്താണ് നിങ്ങളുടെ അപേക്ഷ?

വൊല്യൂമ്നിയ: ഞങ്ങൾ മൗനം ഭജിക്കുകയാണെങ്കിൽത്തന്നെയും ഞങ്ങളുടെ ഉടയും ഉടലും വെളിപ്പെടുത്തും നീ രാജ്യഭ്രഷ്ടനായതിനു ശേഷം ഞങ്ങൾ നയിച്ച ജീവിതം എത്ര ക്ലേശമുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന്. നിന്റെ ദർശനത്തിൽ ആനന്ദത്താൽ നിറഞ്ഞു വഴിയേണ്ട ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ കരയുന്നു; ആശ്വാസത്താൽ നൃത്തമാടേണ്ട ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ഭയശോകങ്ങളാൽ വിറകൊള്ളുന്നു. തന്റെ മകൻ, തന്റെ ഭർത്താവ്, തന്റെ അച്ഛൻ; മാതൃഭൂമിയുടെ, കുടൽമാല വലിച്ചുചീന്തുന്നത് കണ്ടുനിൽക്കേണം. നിന്റെ അമ്മയും; നിന്റെ ഭാര്യയും, നിന്റെ മകനും! മാതൃഭൂമിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ കടപ്പെട്ടവരാണ്. എന്നാൽ ഹാ! അതെങ്ങനെ ചെയ്യാൻ കഴിയും നിന്റെ വിജയത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതോടൊപ്പം? അതും ഞങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമാണല്ലോ. ഒന്നുകിൽ ഞങ്ങളുടെ ധാത്രിയായ ജന്മഭൂമി; അല്ലെങ്കിൽ ആ പുണ്യഭൂമിയിൽ ഞങ്ങളുടെ ഏകാശ്വാസകേന്ദ്രമായ നീ, രണ്ടിലൊന്നു ഞങ്ങൾക്കു നഷ്ടപ്പെടണം! ഞങ്ങളുടെ ആശയ്ക്കൊത്തവണ്ണം തന്നെ ജയാപജയങ്ങൾ സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിലും ഞങ്ങൾക്ക് കൈവരുന്നത് ദുസ്സഹദുരന്തമായിരിക്കും, തീർച്ച. ഒന്നുകിൽ വൈദേശികനായ ഒരു ശത്രുവിനെപ്പോലെ

നിന്നെ ചങ്ങലയ്ക്കിട്ട് നമ്മുടെ തെരുവീഥികളിലൂടെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകും. അല്ലെങ്കിൽ ജന്മഭൂമിയുടെ നഷ്ടാവശിഷ്ടങ്ങളിൽ വിജയോന്മത്തനായി ചവിട്ടി മെതിച്ചു കടന്നുപോകും. നിന്റെ ഭാര്യയുടെയും മക്കളുടെയും രക്തം ചൊരിഞ്ഞതിന്റെ കീർത്തിമുദ്രയും നേടിയെടുത്തിട്ടാണത്. ആയതുകൊണ്ടും ഈ യുദ്ധത്തിലെ ജയാപജയങ്ങൾ തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ ഭാഗ്യദേവതയെ സേവിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിപ്പാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ഇരുകക്ഷികളെയും ഉദാരമായി പെരുമാറാൻ നിന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത പക്ഷം; ഒരു പക്ഷത്തിന്റെ പൂർണ്ണവിനാശത്തിൽനിന്നുയരുന്നതിൽക്കൂടിയാണെങ്കിൽ, സംശയിക്കേണ്ട; നിന്റെ രാജ്യത്തെ ആക്രമിക്കാൻ നിനക്ക് സാദ്ധ്യമാവുകയില്ല; നിന്നെ ഈ ലോകത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്ന നിന്റെ അമ്മയുടെ ഗർഭപാത്രത്തെ ചവിട്ടിമെതിക്കുന്നതിനു മുമ്പ്.

വെർജീലിയ: എന്റെയും; അവിടുത്തെ നാമത്തെ ശാശ്വതീകരിക്കുവാൻ ഈ പുത്രനെ പ്രസവിച്ച എന്റെയും.

മകൻ: എന്നെ അവൻ ചവിട്ടാൻ പോകുകയില്ല. ഞാൻ ഓടിയൊളിക്കും. വലുതാവും വരെ. വലുതായാൽ പടപൊരുതും.

കൊറിയോലാനസ്: സ്ത്രീയെപ്പോലെ മൃദുലചിത്തനാകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ കുഞ്ഞിന്റെയും സ്ത്രീയുടെയും മുഖം കാണാതിരിക്കണം. ഞാൻ വളരെയേറെ താമസിച്ചുപോയി.

(പോകാൻ എഴുന്നേൽക്കുന്നു)

വലുമ്നിയ: (വിലാപസ്വരത്തിൽ) —അരുതേ, ഞങ്ങളെ ഇങ്ങനെ വിട്ടുപോകരുതേ! റോമാക്കാരെ രക്ഷിക്കാൻ വോൾഷിയരെ നശിപ്പിക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയെങ്കിൽ നിന്റെ മാന്യതയെ വിഷം കൊടുത്തു കൊല്ലുകയാണെന്ന ക്രൂരം ഞങ്ങളുടെമേൽ നിനക്കു ചുമത്താമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു സാദ്ധ്യമല്ല. 'ഇരുപക്ഷങ്ങളെയും ഇണക്കൂ' എന്നാണ് ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നത്. ഈ കാരുണ്യം ഞങ്ങൾ കാണിച്ചു' എന്ന് വോൾഷിയരും, 'ഈ കാരുണ്യം ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചു' എന്നു റോമൻ ജനതയും പറയാൻ ഇടവരട്ടെ. ഇരുപക്ഷത്തുമുള്ള ഓരോരുത്തനും നിന്റെ പേർ ചൊല്ലി വിജയാശംസകൾ മുഴക്കട്ടെ: ഈ സമാധാനം

മെനഞ്ഞെടുത്തതിന് നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. മഹാനായ മകനേ, നിനക്കറിയാം യുദ്ധത്തിൻെറ പര്യവസാനം അനിശ്ചിതമാണെന്ന്. എന്നാൽ ഇതു നിശ്ചയമാണ്: നീ റോം പിടിച്ചെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ നിനക്കുണ്ടാകുന്ന നേട്ടം ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് ശപിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു നാമം മാത്രമായിരിക്കും! മകനേ, നീയെന്താണ് ഇനിയും മിണ്ടാതെ നിൽക്കുന്നത്? അപരാധങ്ങളെ അയവിറക്കുക, ഒരു മാന്യനു ചേർന്ന താണെന്ന് നീ വിചാരിക്കുന്നുവോ? മകളേ, സംസാരിക്കൂ, നിൻെറ കണ്ണീരിനെ അവൻ മാനിക്കുന്നില്ല. ഉണ്ണീ, സംസാരിക്കൂ. നിൻെറ ഓമനത്വം ഞങ്ങളുടെ യുക്തിവാദങ്ങളെക്കാരം അവൻെറ ഹൃദയം അലിയിച്ചേയ്ക്കാം. അമ്മയോട് ഇത്രയധികം കടപ്പെട്ട ഒരു മകൻ വേറെയില്ല. എന്നിട്ടും ഒരു കുററവാളിയെപ്പോലെ ഞാൻ മുന്നിൽനിന്നു പുലമ്പുന്നത് അവൻ ഒരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ കേട്ടുനിൽക്കുന്നു. എൻെറ അപേക്ഷ അധാർമ്മികമാണെങ്കിൽ; പറയൂ; എന്നെ അവഹേളിക്കൂ—അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ, നീ ധർമ്മത്തെ അനാദരിക്കുന്നു. അമ്മയോടുള്ള ന്യായമായ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കാത്തതിന് ദേവൻമാർ നിന്നെ ദുസ്സഹമായി പീഡിപ്പിക്കും. ഹാ! അവൻ പുറം തിരിക്കുന്നു. മഹിളകളേ, മുട്ടുകുത്തൂ; അവനെ നാണിപ്പിക്കൂ! ദയയേക്കാരം ഗർവ്വമാണ് അവൻെറ കൊറിയോലാനസ് എന്ന ബിരുദപ്പേരിനു ചേർന്നത്. താഴ്ത്തൂ മുട്ടുകരം! രണ്ടിലൊന്നു തീർച്ചയാക്കണം. ഇത് അവസാനത്തേതാണ്.

(എല്ലാവരും മുട്ടുകുത്തുന്നു)

ഇനി നമുക്ക് റോമിലേയ്ക്കു മടങ്ങാം; നമ്മുടെ അയൽക്കാരൊത്തു മരിക്കാം. ഇതു നോക്കൂ, തൻെറ ഇംഗിതം പറയാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഈ ബാലൻ മുട്ടുകുത്തി സൗഹാർദ്ദത്തിനിരന്നുകൊണ്ട് കൊച്ചു കൈകരം പൊക്കുന്നു! നിൻെറ യുക്തികരംക്ക് നിഷേധിക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അവൻ ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു.........................

വരൂ; നമുക്കുപോകാം. ഈയാളുടെ അമ്മ ഒരു വോരംഷിയത്തിയാണ്; ഈയാളുടെ ഭാര്യ കൊറിയോലിയിലാണ്; ഈ കുഞ്ഞ് ഇവനെപ്പോലെയിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് കേവലം യാദൃച്ഛികവും. എന്നാൽ ഞങ്ങരംക്കു വിടനൽകൂ. ഞാൻ

ഇനിയൊന്നും മിണ്ടുകയില്ല, നമ്മുടെപട്ടണത്തിനു തീപിടിക്കുന്നതുവരെ. അതുണ്ടാകുമ്പോഠം ഞാൻ അൽപ്പം ചിലതു പറയും!

കൊററിയോലാനസ്: (അമ്മയുടെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ട്) അമ്മേ! എൻെറ അമ്മേ! എന്താണ് ഭവതി ചെയ്തത്? നോക്കൂ! വിണ്ണ് വെട്ടിത്തുറക്കുന്നു. ദേവൻമാർ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ഈ രംഗം വീക്ഷിച്ച് പരിഹാസം പൊഴിക്കുന്നു. എൻെറ അമ്മേ! അമ്മേ! നിങ്ങഠം റോമിനു വിജയം നേടിയിരിക്കുന്നു; ആനന്ദപൂർണ്ണമായ വിജയം! എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മകനോ? വിശ്വസിക്കൂ, ഏററവും ആപൽക്കരമായ വിധത്തിൽ, ഒരുപക്ഷേ മാരകമായിത്തന്നെ, നിങ്ങഠം അവനെ കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു. ശരി, അതുതന്നെ സംഭവിക്കട്ടെ. ഓഫീഡിയസ്, വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത യുദ്ധം ചെയ്വാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും; അനുകൂലമായ സന്ധിയുണ്ടാക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയും. പ്രിയപ്പെട്ട ഓഫീഡിയസ്, എൻെറ സ്ഥാനത്ത് നിങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അമ്മയുടെ അഭ്യർത്ഥന നിങ്ങഠം ഇത്രയെങ്കിലും ചെവിക്കൊള്ളുമായിരുന്നില്ലേ? പറയൂ, ഓഫീഡിയസ്.

ഓഫീഡിയസ്: ആകെക്കൂടി ഞാനും ചലിതചിത്തനായി.

കൊററിയോലാനസ്: സത്യമാണ് ആ പറഞ്ഞത്. എൻെറ കണ്ണുകളെ കരുണാർദ്രമാക്കുക അത്രയെളുപ്പമല്ല. സുഹൃത്തേ, ഏതുതരത്തിലുള്ള സമാധാനമാണ് നിങ്ങഠം കാംക്ഷിക്കുന്നത്? എന്തെല്ലാമായിരിക്കണം സന്ധിവ്യവസ്ഥകഠം? പറയൂ. ഞാൻ റോമിലേക്കു പോകുന്നില്ല; നിങ്ങളുടെകൂടെ മടങ്ങും. ഇക്കാര്യത്തിൽ നിങ്ങഠം എനിക്കു സഹായമേകണം. അമ്മേ! പ്രിയതമേ!

ഓഫീഡിയസ്: (വിചാരം) നല്ലത്, കാരുണ്യവും അഭിമാനവും തമ്മിൽ ഇയാളുടെ ഉഠംക്കളത്തിൽ അടരാടുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ എൻെറ ഭാഗ്യം ഞാൻ ഇതിലൂടെ വീണ്ടെടുക്കും.

(വലുമ്നിയയും മററു വനിതമാരും കൊററിയോലാനസ്സിനോട് ആംഗ്യത്തിലൂടെ വിടചോദിക്കുന്നു)

കൊററിയോലാനസ്: അൽപം ക്ഷമിക്കൂ. ഒരു ചെറിയ പാനോപചാരം സ്വീകരിച്ചിട്ടു പോകാം. വെറും വാക്കുകളെ

ക്കാരം വിശ്വാസ്യമായ തെളിവും കൊണ്ട് — മുദ്രവെച്ച രേഖയും കൊണ്ട് — മടങ്ങാം. വരൂ എന്റെ കൂടെ. മഹതിമാരെ, നിങ്ങൾക്കായി ഒരമ്പലംതന്നെ പണിയിക്കണം. ഇററലിയിലെ എല്ലാ ഖഡ്ഗങ്ങളും സേനാവിഭാഗങ്ങളും ഒരുമിച്ചാൽപ്പോലും ഇങ്ങനെയൊരു സമാധാനം സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

(എല്ലാവരും പോകുന്നു.)

[ഷേക്സ്പിയറിനോട്]

പദങ്ങൾ

കൗമാരം, വെററി, നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുക, കീഴ്വഴക്കം, അവജ്ഞ, അവഹേളിക്കുക, ശുദ്ധഗതിക്കാരൻ, ഔദ്ധത്യം, ആത്മാർത്ഥത, ആത്മസുഹൃത്ത്, സന്ധിവ്യവസ്ഥ, പ്രേരിതൻ, ദുരാചരണം, നൈസർഗ്ഗികം, സ്വയംഭൂ, നൈഷ്ഠുര്യം, അഭിവാദനം, അവിഹിതം, ഉദാത്തം, കല്യാണഘോഷം, [illegible], യുക്തിവാദം, ഏകശാസനകേന്ദ്രം, ദൃഢത, നഷ്ടാവശിഷ്ടങ്ങൾ, വിജയോന്മത്തൻ, ശാശ്വതീകരിക്കുക, മെനഞ്ഞെടുക്കുക, ഇംഗിതം, ഉൽക്കർഷം, പാദനമസ്കാരം.

അഭ്യാസം

I വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക:

കൗമാരം, വെററി, നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുക, കീഴ്വഴക്കം, അവജ്ഞ, അവഹേളിക്കുക, പ്രേരിതം, നൈസർഗ്ഗികം, നഷ്ടാവശിഷ്ടങ്ങൾ, ശാശ്വതീകരിക്കുക, മെനഞ്ഞെടുക്കുക, വിജയോന്മത്തൻ, ഇംഗിതം.

II ഏതു നാമത്തിൽനിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ നാമവിശേഷത്തിൽനിന്ന് രൂപം കൊള്ളുന്നു?—കൗമാരം, ഔദ്ധത്യം, സൗഹൃദം, നൈഷ്ഠൂര്യം, ശൗര്യം, വിശ്വാസ്യം.

III 1. കൊറിയോലാനസ്സിന്റെ സ്വഭാവത്തിലെ പ്രധാനഘടകങ്ങളേവ? ഏതേതുഭാഗത്താണ് ഇവ പ്രകാശിക്കുന്നത്?

2. ദേശഭക്തിയുടെ ഉത്തമമാതൃകയായി ഈ രംഗത്തു ശോഭിക്കുന്നത് ആരാണ്?

3. ഈ നാടകരംഗത്തിലെ ഏതു കഥാപാത്രമാണ് നിങ്ങളെ ഏററവും അധികം ആകർഷിക്കുന്നത്? എന്തുകൊണ്ട്?

4. ദൃഢവും നിഷ്ഠുരവുമായ നിശ്ചയത്തിൽനിന്ന് [illegible] [illegible] എങ്ങനെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് ചുരുക്കിയെഴുതുക.

5. നാടകരംഗത്തെ കഥാരൂപമാക്കി മാററിയെഴുതുക

6. ഏതു നാടകത്തിലുള്ളതാണ് ഈ രംഗം? ആരാണ് നാടകകർത്താവ്?

പാഠം 29

അത്യാഹിതം

മനുജാത്മജനീവണ്ണമശ്രുവ-
ക്കുരിശിൽത്തന്നെ കിടന്നു സങ്കടം
അതിയായ്പ്പലതും സഹിച്ചു നി-
ഷ്ഫലനായന്യസുഖാഭിലാഷിയായ്. 1

പ്രഭുപോൽ നരചിത്തമെന്നതിദൃഢം-
നിനവും; ഭാവവുമാർന്നൊരീശപൻ
മുഖമൊട്ടു കുനിച്ചു തൽക്ഷണാ-
ലുയിർവിട്ടു; മിഴികൂമ്പി മന്ദമായ്.

ഉടനങ്ങിടിവെട്ടി നിഷ്ഠുരം;
നിലവിട്ടാഞ്ഞലറീ സമുദ്രവും
ക്ഷിതിഗിരിഗോളമടിച്ചുടയ്ക്കുവാൻ-
വുതിരും വണ്ണമുയർന്നു മാരുതൻ. 3

തലചുററി മറിഞ്ഞുവീണുടപായ്-
ത്തഴുകും വള്ളിയൊടും തരുവ്രജം;
മൃഗരാജി-പകച്ചു പായുമാ-
റലറീ കാററിലുലഞ്ഞ കാടുകൾ. 4

രവിബിംബമുയർന്ന വാരിദ-
ച്ഛടയാൽ മൂടി; യിരുണ്ടു പാരിടം;
ഇളകീ മഹി; പർവ്വതം രവ-
ത്തൊടു പൊട്ടിച്ചിതറീ ഭയാനകം. 5

പ്രതിസീരകൾ കീറി ദേവതാ-
ലയ കക്ഷ്യാന്തരലംബമാനകൾ
ഉടനങ്ങു വിപാടിതങ്ങളായ്,
ശവസംസ്കാരകുടീരകോടികൾ. 6

അഭ്യാസം

(1) യേശു ഉയിർവിട്ടപ്പോളുണ്ടായ പ്രകൃതിക്ഷോഭത്തിൻെറ വർണ്ണനം കൊണ്ട് കവി സാധിക്കുന്ന കാര്യമെന്ത്?

(2) ഈ വർണ്ണനത്തിലൂടെ തഴച്ചുവരുന്ന ഭാവങ്ങളേവ ? ഈ കവിത ഏതു വൃത്തത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ?

(3) ഏതു ഭാവം വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാനാണ് കവികൾ ഈ വൃത്തം അധികമായും ഉപയോഗിക്കുന്നത് ?

(4) ഈ വൃത്തത്തിൽ ആശാൻ എഴുതിയ ഒരു പ്രസിദ്ധ കൃതിയുടെ പേർ പറയുക.

(5) ഈ പാഠപുസ്തകത്തിലെ കവിതകളിൽ സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെട്ടവ ഏവ? ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെട്ടവ ഏവ ?

പാഠം 30

എൻെറ ബാബു

ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ റായിചരന് പന്ത്രണ്ടുവയസ്സായിരുന്നു. യജമാനൻെറ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവനായിരുന്നതിനാൽ അവൻബാബുവിൻെറ കൊച്ചുമകനെ പരിലാളിക്കുവാൻ നിയുക്തനായി. കാലം കുതിച്ചുപാഞ്ഞു. കുഞ്ഞ് റായ്ചരൻെറ പാണികരംവിട്ട് പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കും അവിടെനിന്ന് കലാലയത്തിലേക്കും തിരിച്ചു; അചിരേണ ബിരുദം നേടി നീതിന്യായവകുപ്പിൽ ഒരു ഉദ്യോഗവും സമ്പാദിച്ചു. എങ്കിലും വിവാഹിതനാകുംവരെ റായ്ചരൻതന്നെയായിരുന്നു കൊച്ചുബാബുവിൻെറ പ്രധാന കൂട്ടുകാരൻ. ഗൃഹേശ്വരി വന്നുകയറിയതോടെ അയാൾക്ക് രണ്ടുപേരുടെ പാകം നോക്കേണ്ടിവന്നു. അതുപോകട്ടെ; മുമ്പു തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന

അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും അപ്പാടെ അവളുടേതായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ അൽപകാലത്തിനുള്ളിൽ ഈ നഷ്ടം പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു. അനുകൂലന്—അതായിരുന്നു ബാബുവിൻെറ പേർ—ഒരു ഉണ്ണി പിറന്നു. നിരന്തനമായ ലാളനകൊണ്ട് റായ്ചരൻ ആ ശിശുവിനെ തൻെറ പാട്ടിലാക്കി. അയാരം കുഞ്ഞിനെ കയ്യിലെടുത്തു കൊഞ്ചും; ശിശുക്കളുടെ നിരർത്ഥ ഭാഷയിൽ അതിനോടു സംസാരിക്കും: മുഖത്തോടുമുഖം ചേർത്തുനിൽക്കും; പെട്ടെന്നു മുഖം പിൻവലിക്കും.

×കുട്ടിക്ക് നീന്താനും ഉമ്മരപ്പടി കയറിക്കടക്കാനുമായി റായ്ചരൻ എടുക്കാൻ ചെല്ലുമ്പോരം ആ വികൃതിക്കുട്ടൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഒഴിഞ്ഞുമാറും. കുട്ടിയുടെ മിടുക്ക് റായ്ചരനെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു. അപ്പോഴെല്ലാം വിരിഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ആ വാൽസലഭൃത്യൻ യജമാനത്തിയോടു പറയും ''അമ്മേ, നിങ്ങളുടെ മകൻ ഒരു ജഡ്ജിയായിത്തീരും, തീർച്ച.''

പുതിയ പുതിയ അദ്ഭുതങ്ങരം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കുഞ്ഞ് പിച്ചവച്ചു നടക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ സുദിനം മാനവചരിത്രത്തിലെ ഒരു സുപ്രധാനദിവസമായി റായ്ചരനു തോന്നി.അവൻ അച്ഛനെ 'ബാബാ' എന്നും അമ്മയെ 'മാമ' എന്നും റായ്ചരനെ 'ഛന്നാ' എന്നും വിളിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോരം ആ പാവപ്പെട്ട പരിചാരകനുണ്ടായ ആനന്ദത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു. കണ്ടവരോടെല്ലാം അവൻ ഈ സന്തോഷവാർത്ത പറഞ്ഞു.

കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോരം റായ്ചരനു തൻെറ സാമർത്ഥ്യം മററുവിഷയങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. ചിലപ്പോരം അവൻകുതിരയാകണം; കടിഞ്ഞാൻ കടിച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട് കുതിരയെപ്പോലെ കുതിക്കണം. മററു ചിലപ്പോരം കൊച്ചുബാബുവിനോടു ഗുസ്തി പിടിക്കണം. അതിൽ എപ്പോഴും അവൻ തോറേറ മതിയാകൂതാനും. അല്ലെങ്കിൽ കുട്ടിയുടെ നിലവിളികൊണ്ട് വീടു മുഴങ്ങും. ×

ഏതാണ്ട് ഇക്കാലത്തായിരുന്നു അനുകൂലബാബുവിനെ പത്മാനദീതീരത്തുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തേക്കുമാററി നിയമിച്ചത്. അവിടേക്ക് പോകുംവഴി കൽക്കത്തയിൽനിന്ന് ഓമനപ്പുത്രന് ഒരുവണ്ടി; മഞ്ഞപ്പട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരുകോട്ട്; കിന്നരിവച്ച ഒരു

തൊപ്പി: കൈവളകൾ; കാൽത്തളകൾ എന്നിവ വാങ്ങാൻ ബാബു വിട്ടുപോയില്ല. പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ റായ്ചരൻ ഈ കോപ്പുകൾ കൊണ്ട് കുട്ടിയെ അന്തസ്സിൽ ചമയിക്കുക പതിവായി.

മഴക്കാലം വന്നു. പേമാരി കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു. എന്തുതിന്നാലും വിശപ്പടങ്ങാത്ത ഒരു ഘോരസർപ്പത്തെപ്പോലെ പത്മാനദി തിട്ടുകളെയും ഗ്രാമങ്ങളെയും വയലുകളെയും വിഴുങ്ങി. പുളിനത്തിൽ നിന്നിരുന്ന പുല്ലിൻകൂട്ടങ്ങളും പറങ്കിമാവുകളും വെള്ളത്തിനുള്ളിലായി. തീരങ്ങൾ ഇടിഞ്ഞുവീഴുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മുഴക്കം ഇടയ്ക്കിടെ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. ഊക്കോടെയൊഴുകുന്ന പുഴയുടെ ഇരമ്പം വളരെ ദൂരത്തോളം കേൾക്കാമായിരുന്നു. കുതിച്ചുപായുന്ന ഫേനപിണ്ഡങ്ങൾ നദിയിന്റെ ഗതിവേഗത്തെ വിളംബരം ചെയ്തു.

ഒരു സായാഹ്നവേളയിൽ മഴ നിന്നു. മേഘപാളികൾ ആകാശം വിട്ട് നിശ്ശേഷം അകന്നിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഒരു തെളിമയും കുളിർമയും എങ്ങും കളിയാടി. അത്ര പ്രശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ വീട്ടിനകത്ത് അടച്ചുകൂടാൻ നമ്മുടെ കൊച്ചു സ്വേച്ഛാധിപതി ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. കൊച്ചു ബാബു വണ്ടിയിൽ കയറി; റായ്ചരൻ മെല്ലെ വണ്ടി വലിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. അവർ നദീതീരത്തുള്ള വയലിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടം നിർജ്ജനമായിരുന്നു. പുഴയിൽ ഒരു തോണിപോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പശ്ചിമാംബരത്തിൽ പയോദശകലങ്ങൾ ചിന്നിക്കിടന്നു. സൂര്യാസ്തമയത്തിന്റെ സുഷമ എങ്ങും വിളയാടി.

അങ്ങൊരു ഭാഗത്തേക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് കുട്ടി 'ചന്നാ' എന്നു വിളിച്ചു. ആ ആജ്ഞ അവിടെങ്ങും നിറഞ്ഞുനിന്ന പ്രശാന്തതയെ ഭഞ്ജിച്ചു. അടുത്ത് ഒരു മൺതിട്ടിൽ ഒരു കദംബവൃക്ഷം പൂത്തുനിന്നിരുന്നു. കൊച്ചെജമാനൻ കൊതിയോടെ അതിന്റെ നേരെ നോക്കി. റായ്ചരൻ അതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നില്ല. അവൻ ഇതേ പൂങ്കുലകൾകൊണ്ട് ഒരു വണ്ടിയുണ്ടാക്കി കുട്ടിക്കു സമ്മാനിച്ചത് ഏതാനും നാളുകൾ മുമ്പു മാത്രമായിരുന്നു. കുട്ടിക്ക് അത് എത്രയധികം ഇഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നോ! റായ്ചരന് അന്നുമുഴുവൻ കടിഞ്ഞാൺ

കൊച്ചുപാടാച്ച് കുതിരയായി കളിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. അശ്വത്തിൽ നിന്ന് സാരഥിയായി അവന് ഉദ്യോഗക്കയററം കിട്ടി.

എന്നാൽ മുട്ടോളം പൂന്തുന്ന ചേററിലിറങ്ങാൻ റായ്ചരൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അതിനാൽ അയാൾ മറെറാരു ഭാഗത്തേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ''നോക്കൂ, അതാ ഒരുപക്ഷി! എന്തൊരു ചന്തം; നോക്കൂ!'' എന്ന് തട്ടിവിട്ടു; പല ശബ്ദങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് വണ്ടിയുംവലിച്ച് അവിടെനിന്നുപോകയുംചെയ്തു.

ജഡ്ജിയാവാൻ പോകുന്ന ഒരു കൊച്ചുമിടുക്കനെ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ കബളിപ്പിക്കാനൊക്കുമോ? മാത്രമല്ല; കുട്ടിയുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിപ്പാൻ അവിടെ യഥാർത്ഥത്തിൽ വേറൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. ഇല്ലാത്ത ഒരു പക്ഷിയുടെ വർണ്ണനം കൊണ്ട് അവനെ എത്രനേരം വ്യാമോഹിപ്പിക്കാം?

കൊച്ചെജമാനൻ മനസ്സുറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ റായ്ചരൻ വളരെ വിഷമിച്ചു. ഒടുവിൽ അയാൾ ''എന്നാലങ്ങനെയാവട്ടെ, ബാബു വണ്ടിയിലിരിക്കൂ; ഞാൻ പോയി പൂവു പറിച്ചുകൊണ്ടുവരാം. ദാ വെള്ളത്തിനടുത്തുമാത്രം പോവരുതേ!'' എന്നും ചട്ടം കെട്ടിയിട്ട് ഉടുവസ്ത്രം മുട്ടിനുമീതെ കയററിക്കെട്ടി ചേററിലിറങ്ങി മരത്തിനുനേരെ നടന്നു.

റായ്ചരൻ പോയതും കുട്ടി വിലക്കപ്പെട്ടവെള്ളത്തിൻെറ അരികത്തേക്കു കുതികൊണ്ടതും ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കൂലം തല്ലിത്തകർത്ത് ആർത്തിരമ്പിയൊഴുകുന്ന പുഴ അവനെ മദിപ്പിച്ചു. തിരമാലകൾ ഏതോ ഒരുവലിയ റായ്ചരൻെറ പിടിയിൽനിന്ന് കുതറിപ്പോന്നപോലെ ഉറക്കെച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഓടുകയാണെന്ന് അവനു തോന്നി. ആ പടുവികൃതികളെക്കണ്ടപ്പോൾ അവൻെറ ഹൃദയവും ഇളകിമറിഞ്ഞു. അവൻ വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി നദിയുടെ നേരെ പിച്ചവച്ചു നടന്നു; വഴിക്കു കിട്ടിയ ഒരു ചില്ലയെടുത്തു മീൻപിടുത്തം അഭിനയിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോ. കുസൃതിക്കുടുക്കകളായ നദീദേവതകൾ ഗൂഢാർത്ഥങ്ങളായ ഏതോ ശബ്ദങ്ങളുണ്ടാക്കി തന്നെ അവരുടെ കേളീരംഗത്തേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നതായി, അവനു തോന്നി.

റായിചരൻ കുറെ പൂക്കളിറുത്തു് മടിയിലിട്ട് തിരിച്ചുവന്നു. അയാളുടെ മുഖം പുഞ്ചിരികൊണ്ട് തിളങ്ങി. എന്നാൽ അടുത്തെത്തിയപ്പോഠം വണ്ടിയുണ്ട് ശൂന്യമായിക്കിടക്കുന്നു. നാലുപാടും തിരഞ്ഞുയർന്നു; ആരേയും കണ്ടില്ല. വീണ്ടും വണ്ടിയുടെ അരികത്തേക്കു വന്നു. അപ്പോഴും അതേ അനുഭവം തന്നെ.

റായ്ചരൻെറ ജീവിതത്തിലെ ആദ്യത്തെ കരാളനിമിഷമായിരുന്നു അത്. അയാളുടെ രക്തം ഉറച്ചു കട്ടിയായി. ഏതോ ഇരുണ്ട പുകപോലെ ഭൂഗോളം അയാളുടെ കണ്ണുകഠംക്കു മുമ്പാകെ പാഞ്ഞുപോയി. തകർന്ന ഹൃദയത്തിൻെറ അടിത്തട്ടിൽനിന്ന് ''ഏമാന്നേ! ഏമാന്നേ! എൻെറ കൊച്ചേമാന്നേ!'' എന്നൊരു മുറവിളിപൊങ്ങി. എന്നാൽ 'ഛന്നാ' എന്ന മുറവിളി ഉണ്ടായില്ല. ഒരു വികൃതിക്കുഞ്ഞനും പ്രതികരണമായി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചില്ല. തീരം തല്ലിത്തകർത്തുകൊണ്ട് പത്മാനദി താനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലെന്ന ഭാവത്തോടും ഒരു കുട്ടിയുടെ മരണമെന്ന നിസ്സാരകാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു നിൽപ്പാൻ തനിക്കു സാവകാശമില്ലാത്തപോലെയും മുന്നേപ്പോലെ പ്രവഹിച്ചു.

നേരം വളരെ വൈകിയിട്ടും ഓമനപ്പുത്രനും റായ്ചരനും തിരിച്ചുചെല്ലാത്തപ്പോഠം അമ്മ അസ്വസ്ഥയായി. ആ സ്ത്രീ അവരെത്തിരക്കി നാലുഭാഗത്തേക്കും ആളുകളെ അയച്ചു. റാന്തലുകളുമെടുത്ത് പുറപ്പെട്ട അവർ തിരഞ്ഞുതിരഞ്ഞ് പുഴയുടെ തീരത്തെത്തി. അവടെ 'ഏമാന്നേ! ഏമാന്നേ! കൊച്ചേമാന്നേ!' എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് റായ്ചരൻ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കൊടുങ്കാററിനെപ്പോലെ പായുന്നതാണ് അവർ കണ്ടത്. വളരെ പാടുപെട്ട് ആഠംക്കാർ അയാളെ വീട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. റായ്ചരൻ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അമ്മയുടെ കാൽക്കൽ വീണു. ആളുകഠം ആ പാവത്തെ പിടിച്ചു കുലുക്കിയെഴുന്നേൽപ്പിച്ച് കുട്ടിയെക്കുറിച്ച് ചോദ്യംചെയ്തു. എന്നാൽ തനിക്കൊന്നുമറികയില്ലെന്നുമാത്രമായിരുന്നു മറുപടി.

പത്മാനദി കുട്ടിയെ വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞിരിക്കണം എന്നുതന്നെയാണ് അധികമാളുകളും വിചാരിച്ചത്. എങ്കിലും ഒരു സംശയത്തിന് അവകാശമില്ലാതിരുന്നില്ല. അന്നു വൈകുന്നേരം പട്ടണത്തിൽ ഒരു കാബൂളിസംഘം കറങ്ങിയിരുന്നു. അവർ കുട്ടിയെ

തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിരിക്കാമെന്നു ചിലർ സംശയിച്ചു. അമ്മയാകട്ടെ റായ്ചരൻതന്നെയായിരിക്കണം കുട്ടിയെ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ബലമായി ശങ്കിച്ചു.

''റായ്ചരാ, എൻെറ കുട്ടിയെ തിരിച്ചുതരൂ, തരൂ, നിനക്കെത്ര പണം വേണമെങ്കിലും തരാം. എൻെറ ഓമനയെ തിരിച്ചു തരൂ!'' എന്ന് അവർ കേണിരന്നു. ഇതിനു മറുപടിയായി അയാരം തൻെറ തലയ്ക്കുതല്ലി. റായ്ചരൻ വീടു വിട്ട് പുറത്തു പോകണമെന്ന് ഗൃഹേശ്വരി ഉത്തരവിട്ടു. ഈ സംശയം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതും നീതിക്കു നിരക്കാത്തതുമാണെന്ന് അനുകൂലബാബു വാദിക്കാതിരുന്നില്ല. ''കുട്ടിയെ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചിട്ട് അവനെന്തുകാര്യം?'' എന്നദ്ദേഹം പത്നിയോടു ചോദിച്ചു. ''കുട്ടി പൊൻപണ്ടങ്ങളല്ലേ അണിഞ്ഞിരുന്നത്?'' എന്ന് അമ്മ തിരിച്ചു ചോദിച്ചു. അതിൽപ്പിന്നെ അവരോടു വാദിക്കുക അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു.

റായ്ചരൻ സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. അയാരംക്ക് മക്കളുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രായവും കവിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ ഒരു സന്താനമുണ്ടാവുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാനും വഴിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അയാരം നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയിട്ട് ഒരു കൊല്ലം തികയുന്നതിനുമുമ്പ് അയാളുടെ ഭാര്യ ഒരു ആൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചു. പിന്നെ അധികദിവസങ്ങരം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് അവർ മരിച്ചുപോകയും ചെയ്തു.

ഈ ശിശുവിനോട് റായ്ചരന് ആദ്യമൊക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത വെറുപ്പാണ് തോന്നിയത്. കൊച്ചെജമാനൻെറ സ്ഥാനം തട്ടിയെടുക്കാൻ വന്ന കൈയ്യേററക്കാരനായി അയാരം ആ കുഞ്ഞിനെ എണ്ണി. യജമാനൻെറ പൊന്നോമനയ്ക്ക് സംഭവിച്ച അത്യാഹിതത്തിനുശേഷം താൻ തൻെറ കുഞ്ഞോടുകൂടി സുഖമായിരിക്കുകയോ! അത് ആ ശുദ്ധഹൃദയന് വിചാരിക്കാൻ പോലും കഴിഞ്ഞില്ല. വിധവയായ പിതൃസഹോദരിയുടെ വാൽസല്യപൂർണ്ണമായ ശുശ്രൂഷലഭിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ പിഞ്ചുപൈതലിൻെറ കഥ അന്നേ കഴിയുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ റായ്ചരൻെറ മനോഭാവത്തിന് പെട്ടെന്നൊരു പരിവർത്തനം സംഭവിച്ചു. ശിശു നീന്താനും ഉമ്മരപ്പടി കയറി

ക്കടക്കാനും തുടങ്ങി. വികൃതിയിലുള്ള താൽപ്പര്യം അവൻെറ മുഖത്തുവിളയാടി. പിടികൊടുക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിൽ അവനും അസാമാന്യമായമിടുക്കു കാണിച്ചു. അവൻെറശബ്ദവും ചിരിയും, കരച്ചിലും, ആംഗ്യങ്ങളും എല്ലാമെല്ലാം കൊച്ചെജമാനൻേറതുതന്നെ. ചിലപ്പോഠം കുഞ്ഞിൻെറ കരച്ചിൽ റായ്ചരൻ കേഠംക്കാനിടയാകും. അപ്പോഠം അയാളുടെ ഹൃദയം ഊക്കോടെ മിടിക്കും. കൊച്ചെജമാനൻ ഛന്നാവിനെപ്പിരിഞ്ഞ ഖേദത്താൽ യമലോകത്തിൻെറ ഏതോ മൂലയിലിരുന്നു കരയുകയാണെന്ന് അപ്പോഴൊക്കെ അയാഠംക്കു തോന്നും.

കുട്ടി സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. 'ബാബാ' എന്നും 'മാ; മാ' എന്നും ശിശുക്കളുടെ ഭാഷയിൽപ്പറയാൻ അവൻ പഠിച്ചു. ചിരപരിചിതങ്ങളായ ഈ ശബ്ദങ്ങഠം കേട്ടതോടുകൂടി റായ്ചരന് രഹസ്യം നല്ലപോലെ മനസ്സിലായി. തന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ കഴിയാതെ കൊച്ചെജമാനൻ തൻെറ കുടുംബത്തിൽ വീണ്ടും പിറന്നിരിക്കയാണ്. ഈ നിഗമനത്തിന് സാധകമായ സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ആ വൃദ്ധന് യാതൊരു സംശയവും തോന്നിയില്ല. ഒന്നാമതായി ഈ കുഞ്ഞ് കൊച്ചെജമാനൻ മരിച്ചിട്ട് അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പാണ് ജനിച്ചത്. പിന്നെ തൻെറ ഭാര്യയുടെ പ്രായത്തിലുള്ളസ്ത്രീകഠം പ്രസവിക്കുന്നത് അസാധാരണമാണ്. പോരെങ്കിൽ ഇവനും പിച്ചവച്ചു നടക്കുന്നു; 'മാമാ' എന്നും 'ബാബാ' എന്നും വിളിക്കുന്നു. ഭാവിയിൽ ജഡ്ജിയാകാനുള്ള ലക്ഷണങ്ങഠംക്ക് ഇവനിലും ഒരു കുറവുമില്ല.

പെട്ടെന്ന് റായ്ചരൻ കൊച്ചെജമാനൻെറ അമ്മ തൻെറമേൽ ചുമത്തിയ കുററം ഓർമ്മിച്ചു. അവൻ അദ്ഭുതപരവശനായി തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞു: ''അമ്മ ഊഹിച്ചതു ശരിയായിരുന്നു! ഞാനാണ് കുട്ടിയെ തട്ടിയെടുത്തതെന്ന സത്യം അവരറിഞ്ഞു.'' ഈ തീരുമാനത്തിലെത്തിയതോടുകൂടി താൻ അതുവരെ കാണിച്ച അനാസ്ഥയെക്കുറിച്ച് അയാഠം തീവ്രമായി പശ്ചാത്തപിച്ചു. അതു മുതൽ തൻെറ ദേഹവും ജീവനും ആ കുട്ടിയ്ക്കായി ഉഴിഞ്ഞിട്ടുകൊണ്ട് റായ്ചരൻ അവനെ ഭക്തിപൂർവ്വം പരിചരിച്ചുപോന്നു; ഒരു ധനികൻെറ മകനെപ്പോലെ അവനെ വളർത്തി. കളിവണ്ടിയും മഞ്ഞപ്പട്ടുകൊണ്ടുള്ള കോട്ടും കസവുതൊപ്പിയും വാങ്ങിക്കൊടുത്തു; മരിച്ചുപോയ പത്നിയുടെ ആഭരണങ്ങളുരുക്കി കൈവളകളും കാൽത്തളകളും തീർപ്പിച്ചു. ആ ബാലനെ അയൽവക്കത്തെ കുട്ടികളോടുചേർന്നു കളിപ്പാൻ റായ്ചരൻ അനു

വദിച്ചില്ല. രാവും പകലും അയാാം തന്നെയായിരുന്നു അവൻെറ കൂട്ടുകാരൻ. ഇങ്ങനെ കുട്ടി വളർന്നുവന്നു. അമിതമായ ലാളനത്താൽ അവൻെറ ശീലം ദുഷിച്ചു. എപ്പോഴും വിലപിടിച്ച ഉടുപ്പുകളേ അവൻ ധരിക്കൂ.. അതിനാൽ ഗ്രാമത്തിലെ കുട്ടികാം 'ഏമാന്നേ' എന്നു വിളിച്ച് അവനെ കളിയാക്കിപ്പോന്നു. മുതിർന്നവരാകട്ടെ റായ്ചരന് നൊസ്സാണെന്നും വിചാരിച്ചു.

കുട്ടിക്ക് സ്ക്കൂളിലേക്കു പോകാനുള്ള പ്രായമായി. റായ്ചരൻ കുറച്ചു ഭൂസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നത് വിററു പണമാക്കി, കുട്ടിയേയും കൂട്ടി കൽക്കത്തയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവിടെ ആ വൃദ്ധൻ വളരെ പാടുപെട്ട് ഒരു വീട്ടിൽ വേലക്കാരനായി ജോലി നേടി. മകനെ സ്ക്കൂളിൽച്ചേർത്തു. അവന് മികച്ച വിദ്യാഭ്യാസവും വിലകൂടിയ ഉടുപ്പുകളും ഏററവും നല്ല ഭക്ഷണവും നൽകാൻ അയാാം രാപ്പകൽ അദ്ധ്വാനിച്ചു; ഒരുപിടി ചോറുകൊണ്ട് താൻ നാാം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇടയ്ക്കിടെ അയാാം ഇങ്ങനെ തന്നോടുതന്നെ പറയും: 'കൊച്ചെജമാനാ, അവിടുന്ന് എന്നെ എന്തെന്നില്ലാതെസ്നേഹിച്ചു. അതുകൊണ്ടല്ലേ എൻെറവീട്ടിലേക്കു തന്നെ തിരിച്ചുവന്നത്. എൻെറ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ട് അവിടുന്ന്കഷ്ടപ്പെടുവാൻപാടില്ല. അതിന് ഞാൻ ഇടവരുത്തുകയില്ല.''

പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുപോയി. കട്ടിക്ക് നല്ലപോലെഎഴുതാനും വായിക്കാനുമായി. ആരോഗ്യവും സൗന്ദര്യവും അവനിൽ തിരതല്ലി. വേഷഭൂഷകളിൽ അവൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചുപോന്നു. ഭംഗിയായി മുടി ചീകിവയ്ക്കുന്നതിൽ അവനു വലിയ നിഷ്ക്കർഷയായിരുന്നു. വിലപിടിച്ച സാധനങ്ങാം വാങ്ങുന്നത് അവന് ഒരു രസമായിത്തീർന്നു. റായ്ചരനെ തൻെറ അച്ഛനായിക്കരുതാൻ ആ കുട്ടിക്കുകഴിഞ്ഞില്ല. അയാാംക്ക് അവനോട് പിതൃനിർവിശേഷമായ വാൽസല്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നത് വാസ്തവം തന്നെ. എങ്കിലും ഒരു വേലക്കാരൻെറ ഭാവമാണ് അയാളിൽ അവൻ കണ്ടുപോന്നത്. അതുമല്ല, താനാണ് ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ എന്ന വസ്തുത റായ്ചരൻ എല്ലാവരിൽനിന്നും മറച്ചുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

റായ്ചരൻെറ തനി നാടൻ മട്ടുകാം കൊച്ചു ബാബു താമസിച്ചിരുന്ന ഹോസ്ററലിലെ വിദ്യാർത്ഥികളെ രസിപ്പിച്ചു.അയാാം വന്നുപോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ കൊച്ചെജമാനനും മററുള്ളകുട്ടികളോടു ചേർന്ന് അയാളെപ്പററി ഓരോന്നു പറഞ്ഞു ചിരിക്കും. എന്നാൽ അവരുടെയെല്ലാം കരളിൻെറ അടിത്തട്ടിൽ പേശലഹൃദയനായ ആ വൃദ്ധനോട് നിഷ്ക്കളങ്കമായ സ്നേഹം ഊറി നിന്നു. കൊച്ചു

ബാബുവിന' അയാളെവളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതൊരുതരം ആശ്രിതവാൽസല്യമല്ലാതെ മററൊന്നുമായിരുന്നില്ല.

റായ്ചരനെ പ്രായം കൂടിവന്നു. പുതിയ യജമാനൻ അയാളുടെ നേരെ സദാ അസംതൃപ്തി കാണിച്ചുപോന്നു. കിട്ടുന്നതെല്ലാം കുട്ടിക്കുവേണ്ടി ചെലവഴിച്ച് ഏതാണ്ട് പട്ടിണിയായി കഴിയുകയായിരുന്നല്ലോ ആ പാവം. അതിനാൽ അയാരം അവശനായിത്തീർന്നിരുന്നു. അതോടെ ഓർമ്മക്കുറവും ബാധിച്ചു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും അയാളുടെ വീഴ്ചകരം യജമാനനക്ഷന്തവ്യമായിത്തോന്നിയില്ല. നിലം വിററുകിട്ടിയ പണമെല്ലാം ചെലവു ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. കൊച്ചുബാബുവാകട്ടെ എപ്പോഴും ഉടുപ്പുകളെപ്പററി ആവലാതിപ്പെട്ടുകൊണ്ടും പണമാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടും ഇരിക്കയാണുതാനും.

III

റായ്ചരൻ ഒടുവിൽ മനസ്സുറപ്പിച്ചു; ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചു; കൊച്ചെജമാനൻെറ കയ്യിൽ കുറച്ചു പണം കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു: ''എനിക്ക് നാട്ടിലോളം ഒന്നു പോകണം. താമസിയാതെ തിരിച്ചുവരാം.''

അനുകൂലബാബു ബരാസന്ന് എന്നസ്ഥലത്ത് മജിസ്ട്രേററായി ഇരിക്കയാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാര്യയുടെ ഹൃദയവ്യഥതെല്ലും ശമിച്ചിട്ടില്ല. അവർക്ക് വേറെ സന്താനങ്ങളൊന്നും ജനിച്ചിട്ടുമില്ല.

കോടതിയിൽ അന്ന് യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെ ജോലിത്തിരക്കായിരുന്നു. അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് അനുകൂലബാബു വീട്ടിൽവന്ന് വിശ്രമിക്കയാണ്. ഭാര്യ തട്ടിപ്പുകാരനായ ഒരു വൈദ്യനിൽനിന്ന് വളരെ വിലകൊടുത്ത് ഒരു മൂലിക വാങ്ങുന്നു. അതു സേവിച്ചാൽ സന്താനമുണ്ടാകുമെന്ന് അയാരം ഉറപ്പുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് മുററത്തുനിന്ന് ആരോ അഭിവാദനം ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം കേട്ടത്. ആരാണതെന്നു നോക്കാൻ ബാബു അങ്ങോട്ടുചെന്നു. റായ്ചരനായിരുന്നു അത്. വൃദ്ധനായ ആ ദാസനെക്കണ്ടപ്പോരം ബാബുവിൻെറ ഹൃദയമലിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം സ്നേഹപൂർവ്വം കുശലമന്വേഷിച്ചു; അയാളുടെ ദയനീയസ്ഥിതിയറിഞ്ഞപ്പോരം ജോലിക്ക് തിരിച്ചെടുക്കാമെന്ന് പറകയും ചെയ്തു. റായ്ചരൻ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു: ''എനിക്ക് അമ്മയെക്കണ്ടു വന്ദിച്ചാൽക്കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.'' അനുകൂലബാബു അയാളെ അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. യജമാനത്തി യജമാനനെപ്പോലെ അയാരക്ക് ഹാർദ്ദമായ സ്വാഗതമരുളിയില്ല. എ

എന്നാൽ റായ്ചരൻ അത് അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. കൈകെട്ടിനിന്നു കൊണ്ട് അയാാം ഉണർത്തിച്ചു: ''അമ്മേ! പത്മാനദിയല്ലായിരുന്നു നിങ്ങളുടെ ഓമനയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്. ഞാനായിരുന്നു.''

''എന്റെ ഈശ്വരാ; ഇതെന്താണ് കേരംക്കുന്നത്! എന്റെ കുട്ടിയെവിടെ?'' എന്ന് അനുകൂലബാബു ആശ്ചര്യപൂർവ്വം ചോദിച്ചു. ''എന്റെ കൂടെയുണ്ട്. മറെറന്നാരം ഞാൻ കൊച്ചുബാബാവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാം'' എന്നു പറഞ്ഞ് റായ്ചരൻ തിരിച്ചുപോയി.

അന്ന് ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു; കോടതിക്ക് ഒഴിവുദിവസം. അനുകൂലബാബുവും പത്നിയും പ്രാഭതം മുതൽ റായ്ചരനെ പ്രതീക്ഷിച്ച് ഉൽക്കണ്ഠയോടെ പാതയിൽ കണ്ണും നട്ടിരിക്കുകയാണ്. പത്തുമണിയോടെ അയാരം കുട്ടിയുടെ കൈയും പിടിച്ചുകൊണ്ട് വന്നെത്തി.

അമ്മ ഒന്നും ചോദിക്കാതെ കുട്ടിയെ വാരിയെടുത്ത് മടിയിലിരുത്തി. വികാരവായ്പിനാൽ അവർ ഉൻമത്തയായിരുന്നു. അവർ ചിരിച്ചു; ഉടനെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. പൊന്നുമകന്റെ നെററിയിലും മൂർദ്ധാവിലും സ്നേഹപൂർവ്വം ചുംബിച്ചു. അവന്റെ മുഖത്തുനിന്ന് കണ്ണെടുക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. കുട്ടി കോമളനായിരുന്നു. ഒരു പ്രഭുകുമാരനു ചേർന്നതായിരുന്നു അവന്റെ വേഷം. അനുകൂലബാബുവിന്റെ ഹൃദയത്തിലും സ്നേഹം അലതല്ലി. എങ്കിലും ആ അവസരത്തിലും ന്യായാധിപന്റെ ശീലം അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞില്ല.

''ഇരിക്കട്ടെ, ഇതിനുവല്ല തെളിവുമുണ്ടോ?'' എന്ന് അദ്ദേഹം റായ്ചരനൊടു ചോദിച്ചു.

''എങ്ങനെ തെളിവുണ്ടാകാനാണ്? ഞാനാണ് അവിടുത്തെ കുട്ടിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതെന്ന് ഈശ്വരനുമാത്രമറിയാം.''

അമ്മയുടെ വാൽസല്യപാരവശ്യം കണ്ടപ്പോരം ഇനി തെളിവാവശ്യപ്പെട്ടിട്ട് ഒരു കാര്യവുമില്ലെന്ന് ബാബുവിനുബോദ്ധ്യമായി. റായ്ചരൻ പറഞ്ഞത് വിശ്വസിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്ന് തോന്നി. അതുമല്ല, ആ കിഴവന് എവിടെനിന്നാണ് ഇങ്ങനെയുള്ളൊരു കുട്ടിയെ കിട്ടുക? ആ വിശ്വസ്തഭൃത്യന് തന്നെ ചതിച്ചിട്ട് എന്തുലാഭം?

പിന്നെ മജിസ്ട്രേററ്റ് നിർദ്ദയം ആജ്ഞാപിച്ചു: ''അതെല്ലാം ശരി. എന്നാൽ ഇനി നിന്നെ ഇവിടെ കാണരുത്, പോകണം''

''ഏമാന്നേ ഞാൻ എവിടെപ്പോകട്ടെ! ഈ കിഴവനെ ആരു ജോലിക്കൊടുക്കും?'' ഗദ്ഗദത്തോടെ റായ്ചരൻ ചോദിച്ചു. ''അവൻ ഇവിടെ താമസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എൻെറ കുട്ടിക്ക് അത് സന്തോഷമായിരിക്കും. ഞാൻ അവനുമാപ്പുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു.'' എന്നു ഗൃഹനായിക പറഞ്ഞ.

എന്നാൽ അനുകൂലബാബുവിൽ വേരുറച്ചിരുന്ന ന്യായാധിപബുദ്ധി അതിനു സമ്മതിച്ചില്ല. ''അരുത്, ഈ കുററത്തിന് മാപ്പുകൊടുത്തുകൂടാ'' എന്ന് അദ്ദേഹം വിധിച്ചു. റായ്ചരൻ ബാബുവിൻെറ പാദങ്ങളിൽ വീണ് കാൽപിടിച്ചു കേണുണർത്തിച്ചു: ''ഏമാന്നേ, ഞാൻ ഇവിടെ താമസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ! ഞാനല്ല ഇതു ചെയ്തത്, ദൈവമാണ്.''

റായ്ചരൻ ഈശ്വരൻെറ മേൽ കുററം ചാരിയപ്പോൾ മജിസ്ട്രേററ്റിൻെറ വെറുപ്പൊന്നു വർദ്ധിക്കയാണുണ്ടായത്. ''ഇല്ല.. ഞാനൊരിക്കലും സമ്മതിക്കില്ല. ഇനി ഞാൻ നിന്നെ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും. നീ ഒരിക്കൽ എന്നെ ചതിച്ചവനാണ്'' എന്ന് അദ്ദേഹം തീർത്തുപറഞ്ഞു. റായ്ചരൻ എഴുന്നേററുനിന്നു. ''ഏമാന്നേ, ഞാനല്ല ചതിച്ചത്'' എന്ന് വീണ്ടും ബോധിപ്പിച്ചു

''പിന്നെ ആരാ?'' എന്ന് അനുകൂലബാബു തിരക്കി. ''എൻെറ തലയിലെഴുത്ത്.''

പുതിയ ചിന്താഗതിക്കാരായ വിദ്യാസമ്പന്നരുണ്ടോ വിധിയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു! ബാബുവിൻെറ നിശ്ചയത്തിന് ഒരിളക്കവും തട്ടിയില്ല.

താൻ മജിസ്ട്രേററ്റിൻെറ മകനാണെന്നും റായ്ചരൻ ഇത്രകാലവും തന്നെ ജൻമാവകാശങ്ങളിൽനിന്ന് അകററിനിറുത്തുകയാണ് ചെയ്തതെന്നും അറിഞ്ഞപ്പോൾ കൊച്ചെജമാനന് അയാളോട് അമർഷം തോന്നി. എങ്കിലും ആ വയോധികൻെറ ദയനീയസ്ഥിതിയോർത്ത് അവൻെറ ഹൃദയമലിഞ്ഞു. ''അച്ഛാ അയാൾക്കു മാപ്പുകൊടുക്കൂ. നമ്മുടെ കൂടെ താമസിപ്പിക്കുന്നത് അച്ഛന് ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ മാസംപ്രതി ഒരു ചെറിയ സംഖ്യ പെൻഷനായി കൊടുത്തേയ്ക്കണം'' എന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു.

ഇതുകേട്ടതിൽപ്പിന്നെ റായ്ചരൻ ഒരക്ഷരംപ്പാലും ഉരച്ചില്ല. മകൻെറ മുഖത്ത് ആ കിഴവൻ ഒന്നു നോക്കി. അവസാനത്തെ നോട്ടമായിരുന്നു അത്. യജമാനനേയും യജമാനത്തിയേയും താണുവണങ്ങിയിട്ട് ആ പാവം അവിടെനിന്നിറങ്ങി. ലോകത്തി

ലെ ലക്ഷോപലക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അയാറം മറഞ്ഞു പോയി.

മാസാവസാനം അനുകൂലബാബു റായ്ചരന് സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലെ മേൽവിലാസത്തിൽ കുറച്ചു പണം അയച്ചുകൊടുത്തു. എന്നാൽ ആ മണിയോർഡർ മടങ്ങിവന്നു. റായ്ചരൻ എന്ന പേരിൽ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

[ടാഗോർ

പദങ്ങറം

നിയുക്തൻ, വിവാഹിതൻ, ഗൃഹേശ്വരി, പരിചാരകൻ, കിന്നരി പുളിനം, സരിത്ത്, സ്വേച്ഛാധിപതി, പയോദശകലം, സാരഥി, കൂലം പ്രതികരണം, സാധ, കംഅനാസ്ഥ, പേശലഹൃദയൻ, കുശലമന്വേഷിക്കുക ഹാർദ്ദം, കണ്ണുംനട്ടിരിക്കുക, ചിന്താഗതി.

അഭ്യാസം

I വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക :

നിയുക്തൻ, ഗൃഹേശ്വരി, പുളിനം, സ്വേച്ഛാധിപതി, പ്രതീകരണം, സാധകം, അനാസ്ഥ, പേശലഹൃദയൻ, കുശലമന്വേഷിക്കുക, ഹാർദ്ദം, കണ്ണുംനട്ടിരിക്കുക, ചിന്താഗതി.

II ഉദാഹരണങ്ങറം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക:

(1) സന്ദർഭോചിതമായ പ്രകൃതിവർണ്ണനങ്ങറം.
(2) മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് കവിക്കുള്ള അഗാധജ്ഞാനം.
(3) ശിശുസ്വഭാവത്തിൻെറ തൻമയത്വം തികഞ്ഞ വർണ്ണനം.

III കഥയുടെ അവസാനം മറെറാരുതരത്തിലാകേണ്ടിയിരുന്നുവെന്ന് നീങ്ങറംക്കഭിപ്രായമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്നാണ് പക്ഷം? എന്തുകൊണ്ട് കവി അവസാനം ആ വിധത്തിലാക്കിയില്ല.

IV ഈ കഥയിലെ പ്രധാനഭാവമെന്ത്? എവിടെയാണ് അതിൻെറ പരമകാഷ്ഠ?

V കുട്ടിയുടെ അമ്മ റായ്ചരനെ സംശയിച്ചപ്പോറം അച്ഛൻ അയാളെ നിരപരാധിയായിക്കരുതി. പിന്നീട് നേരെമറിച്ചും സംഭവിച്ചു. എന്താണ് ഈ വൈപരീത്യത്തിനു കാരണം എന്ന് ഒരു ഖണ്ഡികയിൽ വിശദീകരിക്കുക.

VI റായ്ചരൻെറ ദയനീയചരിത്രം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉളവാക്കുന്ന ഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പുറത്തിൽക്കവിയാതെ ഉപന്യസിക്കുക.

6687
H.S.

6687
H.S.

Cover Printed at
S. T. Reddiar & Sons, Cochin-11